

Arrest

nr. 350 820 van 23 juli 2026
in de zaak RvV X / II

Inzake: **X**

Gekozen woonplaats: **ten kantore van advocaat H. CHATCHATRIAN**
 Langestraat 46/1
 8000 BRUGGE

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 20 februari 2026 heeft ingediend tegen de beslissing van de adjunct-commissaris voor de vluchtelingen en de staatlozen van 15 januari 2026.

Gelet op oud artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 3 maart 2026 met referentnummer X.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 29 april 2026 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 29 mei 2026.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. VERMANDER.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat R. JESSEN *loco* advocaat H. CHATCHATRIAN.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn en België te zijn binnengekomen op 29 maart 2021, dient op 30 maart 2021 een verzoek om internationale bescherming in.

1.2. Nadat een vragenlijst wordt ingevuld en ondertekend, wordt het dossier van verzoeker op 16 november 2021 door de Dienst Vreemdelingenzaken (hierna: de DVZ) overgemaakt aan het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna: het CGVS), waar verzoeker gehoord wordt op 25 april 2023 en 28 juni 2023.

1.3. Op 28 november 2023 neemt de commissaris-generaal voor vluchtelingen en staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Tegen voormelde beslissing dient verzoeker een beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad).

1.4. Bij arrest nr. 319 233 van 20 december 2024 vernietigt de Raad de beslissing vermeld in punt 1.3.

1.5. Verzoeker wordt opnieuw gehoord op het CGVS op 29 september 2025.

1.6. Op 15 januari 2026 neemt de adjunct-commissaris voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de adjunct-commissaris) de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

Dit is de bestreden beslissing waarin het feitenrelaas wordt weergegeven als volgt:

“Volgens uw verklaringen bent u Afghaans staatsburger afkomstig uit het dorp Khozakhel, Zazi district in de provincie Paktiya. U bent van origine Pashtu en soennitische moslim.

U leefde in Afghanistan in een afgesloten domein waar u met een 100-tal familieleden, waaronder nakomelingen van uw vader, van zijn broer S. (...) en van zijn halfbroers H.R. (...) en H.I. (...) allen tezamen woonden. H.R. (...) was malek (dorpsoverste) in uw dorp, S. (...) werkte bij de lokale politie, uw broer J. (...) bij de nationale politie en Mus. (...), een zoon van Ibrahim, werkte bij de grenspolitie en de veiligheidsdiensten in Kabul.

Tijdens uw laatste studiejaar in 1395 (Afghaanse kalender, omgezet naar westerse kalender 2016/2017) werd u op aanraden van uw oom H.R. (...) een vaccinateur. Vanaf dat ogenblik diende u maandelijks polio vaccins uit bij kinderen in uw dorp. In 1396 werd u door Sh. (...), een lokale talibanleider uit uw regio, gebeld. Hij zei dat u een spion was en u onmiddellijk met uw werk als vaccinateur moest stoppen. In 1397 of 1398 hoorde u toen u op vaccinatiecampagne in uw dorp was geweerschoten. U vermoedde dat dit de taliban was die u angst trachtte aan te jagen. U vluchtte weg. U vertelde aan uw oom H.R. (...) welke problemen u met de taliban gekend had. Een week later sprak H.R. (...) samen met andere dorpsouderen met de regionale verantwoordelijken van de taliban. De taliban gaven hun toestemming dat de vaccinatiecampagnes mochten verder gezet worden. Nadat u nog aan vier vaccinatiecampagnes had deelgenomen, vertelden de taliban dat de campagnes opnieuw moesten worden stopgezet. Vanaf dan nam u aan geen campagnes meer deel. Rond de 2e maand van 1398 (april/ mei 2019) werden er 4 politiemannen tijdens een bomaanslag vlakbij uw woning gedood. U en uw familie raakten hierdoor erg bezorgd. Toen u in de 5e maand van 1398 (juli/augustus 2019) na het irrigeren van uw velden rond één uur 's nachts naar huis wandelde, zag u op 10 meter van uw woning M. (...), een dorpsgenoot die lid was van de taliban, een bom plaatsen. M. (...) was vergezeld van drie voor u onbekende mannen. U stapte vlug uw woning binnen en verwittigde uw oom S. (...) die op zijn beurt zijn teamleider inlichtte. Ongeveer anderhalf uur later werd M. (...) in zijn woning in uw dorp gearresteerd en in het districtshuis opgesloten. Nog diezelfde dag in de voormiddag trachtten de Afghaanse autoriteiten M. (...) naar de stad Gardez over te brengen. Onderweg naar Gardez, ter hoogte van Ahmadkhel trachtten de taliban M. (...) te bevrijden. M. (...) overleefde deze bevrijdingspoging niet. Nog diezelfde dag werd het stoffelijke overschot van M. (...) in uw dorp begraven. De volgende ochtend vond uw moeder een dreigbrief van de taliban aan uw woning. In de brief stond dat u spioneerde voor de Amerikanen en dat u zich bij de taliban moest aanbieden. De nacht hierop werd uw woning door een 15 à 20-tal talibs aangevallen. S. (...) kon deze aanval afslaan. De daaropvolgende ochtend zond uw oom H.R. (...) u naar Kabul van waaruit u Afghanistan verliet. Na uw vertrek uit Afghanistan raakte uw broer J. (...) vermist en werden Mus. (...) en H.R. (...) door de taliban vermoord. Toen u in 1399 (2020/2021) op doorreis naar België in Servië was, vernam u dat uw oom S. (...) vermoord werd bij een aanval van de taliban op uw woning. A. (...), een zoon van uw oom Ibrahim raakte tijdens deze aanval gewond.

U reisde naar België waar u op 30 maart 2021 een verzoek om internationale bescherming indiende. Rond 15 april 2023 kwamen talibs in uw dorp aan uw vrienden J. (...) en K. (...) vragen waar u was.

Ter staving van uw relaas legde u volgende documenten neer. Uw taskara (Afghaans identiteitsdocument), de taskara van uw vader, uw schooldiploma, een kopie van een attest waarmee u wil aantonen dat u een vaccinateur was in Afghanistan, een kopie van de taskara van uw broer J. (...), een werkattest van uw broer bij de nationale politie, een kopie van een werkattest van uw oom S. (...) bij de lokale politie, een kopie van een werkattest van uw neef Mus. (...) die bij de veiligheidsdiensten werkte, een kopie van de taskara van uw oom I. (...), een kopie van de taskara van uw oom H.R. (...), twee foto's van uw oom H.R. (...), een foto van de ontplofte wagen van H.R. (...), een artikel van Azadi radio over het overlijden van H.R. (...), een dreigbrief van de taliban d.d. 22/05/1398 (14 augustus 2019), een kopie van de taskara van Mus. (...), een kopie van de taskara van S. (...), drie foto's van een beschadigd huis waarmee u wilt aantonen dat de taliban na uw vertrek uit Afghanistan uw woning hebben aangevallen en een foto van de grafkist van uw oom S. (...). Op 4 juli 2023 legde u bijkomstig een USB-stick met hierop een video van een beschadigde kamer waarmee u wil aantonen dat uw woning na uw vertrek uit Afghanistan aangevallen werd en foto's van Mus. (...), S. (...) en uw broer J. (...) in uniform neer.

Na afloop van de persoonlijke onderhouden maakte uw advocaat op 13 juli 2023 nog opmerkingen over op de notities van het onderhoud d.d. 28 juni 2023 die naar u werden verstuurd. U merkte hierin op dat de problemen die u ervaarde omwille van uw werk als vaccinateur zich in 1398 (2019/2020) afspeelden.

Op 28 november 2023 nam het Commissariaat-Generaal in uw dossier een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. U ging hiertegen in beroep. De

Raad voor Vreemdelingenbetwistingen vernietigde in arrest nr. 319233 op 20 december 2024 deze beslissing en besloot dat in uw dossier verder onderzoek nodig was. De Raad stelde dat in het kader van de risicoanalyse van de vervolgingsvrees voor humanitaire medewerkers uw individuele situatie verder onderzocht diende te worden. Ze oordeelden dat een toekomstgerichte beoordeling nodig was omtrent uw voormalige deelname aan vaccinatiecampagnes, de beweerde werkzaamheden van uw familieleden voor de voormalige Afghaanse regering en eventuele andere risicobepalende omstandigheden, zoals geslacht, aard van de activiteiten, of het gaat over een regio waar ISKP operationeel is,... Hierop werd het dossier teruggestuurd naar het CGVS voor verder onderzoek. U werd dan ook opnieuw uitgenodigd op het Commissariaat-Generaal op 29 september 2025 voor een persoonlijk onderhoud om deze elementen te onderzoeken.

Bij de RvV legde u nog een originele tweede dreigbrief van de Taliban neer (+vertaling). Tijdens uw derde persoonlijk onderhoud legde u ook nog originele documenten over uw tewerkstelling en school in België en getuigenissen van vrienden en collega's neer. Na afloop van dat persoonlijk onderhoud maakte uw advocaat op 20 oktober 2025 nog enkele documenten via mail over, nl. een kopie van de badge van uw nonkel S. (...) bij de lokale politie en een kopie van de taskara van uw neef Mus. (...)."

2. Het verzoekschrift

Verzoeker voert gespreid over twee middelen de schending aan van de (oude) artikelen 48/3, 48/4 en 48/6, §5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) en van het redelijkheidsbeginsel en de materiële motiveringsplicht als algemene beginselen van behoorlijk bestuur. Uit de bespreking van de middelen blijkt dat verzoeker ook het zorgvuldigheidsbeginsel geschonden acht.

Vooreerst tracht verzoeker de weigeringsmotieven in de bestreden beslissing inzake zijn vluchtrelaas te weerleggen.

Vervolgens bespreekt hij op omstandige wijze de huidige ontwikkelingen in Afghanistan, waarbij hij onder meer wijst op zijn verwesterd profiel en het feit dat hij bijna vijf jaar in België verblijft. Verzoeker betoogt dat hij volledig geïntegreerd is en enkel nog de westerse waarden deelt, dat er geen enkele twijfel over kan bestaan dat hij verwesterd is en er een reëel gevaar bestaat in zijn hoofde voor onmenselijke en vernederende behandeling zoals voorzien in artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM) in geval van terugkeer naar Afghanistan.

Tot slot stipt verzoeker aangaande de subsidiaire beschermingsstatus het talibanbeleid en de veiligheidssituatie in Afghanistan aan.

Doorheen zijn verzoekschrift verwijst verzoeker naar en citeert hij fragmenten uit algemene landeninformatie, de notities van zijn persoonlijk onderhoud, persartikels en 's Raads rechtspraak.

3. Nieuwe stukken

Verweerder legt op 21 mei 2026 een aanvullende nota neer op grond van artikel 39/76, §1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, waarin gerefereerd wordt aan volgende nieuwe stukken, waarvan de weblink wordt vermeld:

- UNAMA, *Impact of Improvised Explosive Devices on Civilians in Afghanistan*, juni 2023;
- EUAA, *Afghanistan Country Focus*, januari 2026;
- EUAA, *COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments*, 27 maart 2026.

Daarnaast verwijst verweerder in zijn aanvullende nota, met vermelding van de weblink, naar volgende stukken waaraan reeds werd gerefereerd in de bestreden beslissing:

- EUAA, *COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments*, 4 november 2022;
- EUAA, *Afghanistan security situation*, augustus 2022;
- EASO *Afghanistan Country Focus*, januari 2022;
- EUAA, *Afghanistan Country Focus*, december 2023;
- EUAA, *Country Guidance: Afghanistan*, mei 2024;
- EUAA, *Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city*, augustus 2022;
- EASO, *Country of Origin Information Report Afghanistan. Key socio-economic indicators, state protection, and mobility in Kabul City, Mazar-e Sharif, and Herat City*, augustus 2020;
- EUAA, *Afghanistan: Targeting of individuals*, augustus 2022;
- CEDOCA, *COI Focus Afghanistan, Migratiebewegingen van Afghanen sinds de machtsovername door de Taliban*, 14 december 2023;

- EUAA, *COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments*, 2 februari 2024;
- EUAA, *Afghanistan Country Focus*, november 2024.

4. Beoordeling van de zaak

4.1. Procedurele noden

Dient vooreerst te worden vastgesteld dat verzoeker de bestreden beslissing in het geheel niet aanvecht of betwist waar terecht gesteld wordt *“Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen. Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.”*

4.2. Bevoegdheid

Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van verzoeker daarop. Hij dient verder niet op elk aangevoerd argument in te gaan.

4.3. Bewijslast

Oud artikel 48/6, §4 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Wanneer de verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staakt met schriftelijke of andere bewijzen, behoeven deze aspecten geen bevestiging indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan :

- a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan.”*

4.4. Landeninformatie

De Raad wijst er vooreerst op dat verweerder bij een aanvullende nota van 21 mei 2026 de beschikbare objectieve landeninformatie heeft geactualiseerd en aangevuld. Voorts is de Raad zich ervan bewust dat de machtsovername door de taliban een impact heeft gehad op de aanwezigheid van bronnen in het land en op de mogelijkheid om verslag uit te brengen. Er kan opgemerkt worden dat, in vergelijking met de periode vóór de machtsovername, waarin bijzonder veel bronnen en organisaties in Afghanistan actief waren en over de veiligheidssituatie rapporteerden, heden minder gedetailleerde en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan voorhanden is. Er moet echter worden vastgesteld dat de berichtgeving uit en over het land niet is gestopt, dat tal van bronnen nog steeds beschikbaar zijn en nieuwe bronnen zijn verschenen, zoals wordt geattesteerd door de voorgelegde landeninformatie. Bij het opstellen van de rapporten heeft EUAA daarenboven gebruik gemaakt van informatie afkomstig van zowel gouvernementele als niet-gouvernementele (internationale) organisaties. Bovendien zijn verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land blijven opvolgen en rapporteren zij over gebeurtenissen en incidenten. De verbeterde veiligheidssituatie heeft verder als gevolg dat meer regio's dan vroeger toegankelijk zijn.

De Raad houdt in zijn beoordeling rekening met de uitdagingen waarmee verschillende organisaties worden geconfronteerd in hun bronnenonderzoek, zoals hierna zal blijken. Het volstaat echter niet dat verzoeker

deze pijnpunten nogmaals benadrukt, zonder *in concreto* aan te tonen dat de gehanteerde landeninformatie niet zou toelaten om over te gaan tot de beoordeling van beschermingsverzoeken van Afghaanse onderdanen.

De Raad zal zich bij de actuele beoordeling van de door verzoeker voorgehouden nood aan internationale bescherming laten leiden door de meest recente landeninformatie, *in casu* bestaande uit diverse bronnen, die zich in het rechtsplegingsdossier bevindt en die hem door beide partijen wordt aangereikt. Het verzoek van verzoeker wordt daarbij afzonderlijk en op individuele wijze onderzocht en beoordeeld, rekening houdend met de concrete situatie in het land van herkomst, alsook met de individuele elementen zoals aangebracht door verzoeker zelf. Bovendien betreft het de beoordeling van de situatie in het land van herkomst van verzoeker zoals deze bestaat op het ogenblik van het vellen van het onderhavige arrest. De appreciatie van de feiten in het licht van de bestaande situatie in het land van herkomst gebeurt namelijk in elk stadium van het verzoek om internationale bescherming. *In casu* dient te worden vastgesteld dat zowel verzoeker als verweerder een veelheid aan recente, uitgebreide en gedetailleerde landenrapporten, informatie en persartikels aanleveren die afkomstig zijn van een breed scala aan bronnen. In tegenstelling tot wat verzoeker doorheen zijn kritiek in het voorliggende verzoekschrift tracht te laten uitschijnen, oordeelt de Raad dat er te dezen en op heden wel degelijk actuele, betrouwbare, eensluidende en omvattende informatie voorhanden is die toelaat om een gedegen inschatting te maken van de situatie in het land en regio van herkomst van verzoeker en om tot een oordeel te komen omtrent de door hem voorgehouden nood aan internationale bescherming, in het licht van deze situatie, in de zin van de oude artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Het betoog van verzoeker doet hierover niet anders denken.

4.5. De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat de bestreden beslissing op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden.

4.6. Beoordeling in het licht van de oude artikelen 48/3 en 48/4, §2, a) en b) van de Vreemdelingenwet

4.6.1. Betreffende de vluchtmotieven

4.6.1.1. Verzoeker vreest bij terugkeer de taliban omdat hij in het verleden als vaccinateur werkzaam was tijdens een poliocampagne, en daar hij zijn oom S., lid van de lokale politie, verwittigde nadat hij een dorpsgenoot M., die lid was van de taliban, een bom zag plaatsen nabij zijn woning, waarna M. gearresteerd werd, overgebracht werd naar de stad Gardez doch overleed terwijl de taliban hem tijdens deze overdracht trachtten te bevrijden en waarna vervolgens verzoekers moeder de volgende ochtend een dreigbrief aan hun woning vond waarin stond dat verzoeker spioneerde voor de Amerikanen en zich moest aanbieden aan de taliban en de nacht erop de taliban zijn woning aanvielen. Ook vreest hij de taliban doordat familieleden bij de lokale politie, de nationale politie en de veiligheidsdiensten in Kabul hebben gewerkt.

De vrees wordt nog verder onderbouwd doordat na verzoekers vertrek, zijn broer J. vermist raakte en zijn oom H.R. en neef Mus. vermoord werden en ook zijn oom S. later vermoord werd bij een aanval van de taliban op zijn woning, waarbij ook zijn neef A. gewond raakte.

4.6.1.2. De Raad komt na grondige analyse van het rechtsplegingsdossier en de opmerkingen van de verzoeker en zijn advocaat ter terechtzitting, in navolging van de adjunct-commissaris, tot de vaststelling dat verzoeker niet aannemelijk heeft gemaakt dat hij een gegronde vrees voor vervolging heeft in de zin van het Vluchtelingenverdrag noch dat hij bij een terugkeer naar Afghanistan een reëel risico op ernstige schade loopt, zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

Zo wordt er in de bestreden beslissing op goede gronden geoordeeld dat:

“Aangaande uw verklaringen dat u in Afghanistan als vaccinateur gewerkt zou hebben (Notities tweede persoonlijk onderhoud CGVS, d.d. 28/06/2023 (hierna: CGVS2), p. 4) dient er vooreerst op gewezen te worden dat uit de beschikbare informatie (het EUAArapport Afghanistan. Targeting of Individuals van augustus 2022 https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Targeting_of_individuals.pdf, EUAA COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments van 4 november 2022 https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_11_Q35_EUAA_COI_Query_Response_Afghanistan_update_1_July_31_October_2022.pdf, de EUAA Afghanistan – Country Focus van december 2023 https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2023-12/2023_12_COI_Report_Afghanistan_Country_Focus_EN.pdf, de EUAA Country Guidance Afghanistan van mei 2024 <https://euaa.europa.eu/country-guidance-afghanistan-2024> en de EUAA Afghanistan – Country Focus van november 2024 <https://euaa.europa.eu/sites/default/files/>

publications/2024-11/2024_11_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Country_Focus_0.pdf), blijkt dat er in het algemeen geen sprake is van een situatie waarin alle humanitair personeel te maken krijgt met vervolging. Het is bijgevolg aan u om specifieke redenen aan te brengen waarom u wel een nood aan bescherming zou dienen te koesteren. Eventuele vervolging van personen met dit profiel hangt af van specifieke elementen, zoals onder andere gender, (gepercipieerde) links met bepaalde partijen in het conflict, met de vroegere overheid of met buitenlandse donors, betrokkenheid bij activiteiten die ingaan tegen de normen en waarden van de taliban of die gepercipieerd worden als ingaand tegen de belangen van de taliban. U dient bijgevolg aan te tonen waarom u een nood aan bescherming zou hebben omwille van deze functie. U bent hier niet in geslaagd.

1) U maakte niet aannemelijk dat u persoonlijke vervolgingsfeiten kende tijdens uw deelnames aan de vaccinatiecampagnes.

- Vooreerst bent u niet eenduidig wanneer u voor het eerst beschoten werd door de taliban. Zo verklaarde u tijdens uw derde persoonlijk onderhoud eerst dat u reeds beschoten werd eind 1395 (Notities van het persoonlijk onderhoud CGVS, d.d. 29/09/2025 (hierna: CGVS3), p. 26), waarna u zich meteen corrigeerde en verklaarde beschoten te zijn in 1397 of 1398 (CGVS3, p. 26). Ook tijdens uw eerste persoonlijk onderhoud op het CGVS verklaarde u beschoten te zijn in 1398 (Notities eerste persoonlijk onderhoud CGVS, d.d. 25/04/2023 (hierna: CGVS1), p. 15), terwijl u tijdens uw tweede persoonlijk onderhoud dan weer verklaarde beschoten te zijn eind 1396 (CGVS2, p. 14). Hoewel u via de correcties bij de notities van het tweede persoonlijk onderhoud een aantal data aanpaste, liet u na te corrigeren dat u eind 1396 beschoten werd (CGVS 2, p. 14, doc 19), waardoor aangenomen kan worden dat u toen wel de correcte datum meegaf. U komt aldus niet verder dan het spuien van mist en slaagt er geenszins in hieromtrent duidelijkheid te verschaffen.

- Ook over de telefonische bedreigingen die u persoonlijk ontving, legde u inconsistente verklaringen af. Zo verklaarde u tijdens uw eerste persoonlijk onderhoud zelf gebeld te zijn in 1398, na de explosie van de eerste bom in de buurt van uw huis (CGVS1, p. 16), terwijl u tijdens uw derde persoonlijk onderhoud ineens verklaarde een keer persoonlijk opgebeld te zijn in 1396 en dit tien dagen nadat u beschoten werd (CGVS3, p. 27).

- Voorts blijkt uit uw verklaringen dat het voornamelijk uw supervisor was die werd opgebeld en bedreigd door de taliban, en u slechts één telefoontje van de taliban ontving (CGVS1, p. 15, 16; CGVS2, p. 11, 12, 13, 14; CGVS3, p. 26, 27). Uw supervisor werd hierbij opgedragen dat jullie met zijn allen dienden te stoppen met het toedienen van vaccins (CGVS3, p. 26). Verder was het uw oom, die malek was in uw dorp en nadat u hem had verteld over de problemen die u met de taliban had gekend, die samen met andere dorpsouderen met de verantwoordelijken van de taliban gingen praten waardoor de taliban hun toestemming gaven dat de vaccinatiecampagnes mochten doorgaan (CGVS 2, p.12-14). Wanneer de taliban een tijd later aan de dorpsouderen lieten weten dat zij niet meer akkoord gingen met de campagnes, werden deze stopgezet (CGVS 2, p.14). Tevens besloot zowel de supervisor als uw andere collega-vaccinateurs om allen op hetzelfde moment met de job te stoppen, dit omdat ook de routes geblokkeerd werden en er aanvallen op checkpoints waren (CGVS3, p. 20, 21), waardoor niet kan ingezien worden waarom de taliban, aangezien hun orders werden opgevolgd, u omwille van uw (voormalige) deelname aan vaccinatiecampagnes zouden viseren. Gelet op bovenstaande heeft u immers niet aannemelijk weten te maken dat u persoonlijk geviséerd werd door de taliban omwille van uw rol als vaccinator.

2) Daarnaast verklaarde u ook aanzien te worden als een spion door de Taliban omdat u verschillende, inwonende, familieleden heeft die voor de toenmalige overheid werkten. Aan deze tewerkstellingen kan echter geen geloof worden gehecht:

- U verklaarde dat uw paternale oom, S. (...), werkzaam was voor de lokale politie van Ghozagheel (CGVS3, p. 7). Gevraagd om alles te vertellen wat u wist over deze tewerkstelling, moest u zich slechts beperken tot het gegeven dat hij een uniform en wapen had. (...). Ook zijn takenpakket omschrijft u slechts in heel oppervlakkige termen en eventuele anekdotes over zijn werk moest u verschuldigd blijven (CGVS3, p. 8). Daarnaast kon u geen enkel incident opnoemen waarbij uw oom, in zijn hoedanigheid als politieagent, betrokken was, ook al verklaarde u zelf dat er altijd grote incidenten plaatsvonden in het dorp (CGVS3, p. 9 en 10). Evenmin kan u duiden of de vermeende bedreigingen die uw oom van de taliban ontving dan wel telefonisch of per brief werden overgebracht (CGVS3, p. 9). Daarenboven legt u slechts twee foto's van de job van uw oom neer (doc17). Dergelijke foto's kunnen gemakkelijk in scène zijn gezet om uw verklaringen kracht bij te zetten. Evenmin kan er bewijswaarde worden toegekend aan het certificaat van de job van uw oom (doc7). Dit betreft een kopie waarvan de authenticiteit niet kan worden nagegaan.

- Ook over uw neef Mus. (...) verklaarde u dat hij werkte voor de overheid, zowel voor de grenspolitie (CGVS3, p.11), als binnen het ministerie van communicatie (CGVS3, p. 11). U kon echter opnieuw niet stellen wanneer hij begonnen was met zijn werk bij de grenspolitie, en weet daarbij zelfs niet meer of het weken of jaren voor uw start met de vaccinatiecampagnes was (CGVS3, p. 11). Ook zijn functie of een inschatting van de periode waarin hij van job wisselde, moest u schuldig blijven (CGVS3, p. 11 en 13). Aangezien uw neef nabij u woonde, jullie regelmatig activiteiten samen deden toen en hij regelmatig naar huis kwam (CGVS3, p. 12), kan van u worden verwacht dat u meer gedetailleerde verklaringen kan geven

over zijn tewerkstelling. U legde daarbij een foto (doc 17) neer van uw neef tijdens zijn werk, waarover u eerst verklaarde dat het een foto was van bij de grenspolitie (CGVS3, p. 13) en meteen erna dat het een foto was van Mus. (...) terwijl hij bij het ministerie werkte (CGVS3, p. 14). Dat u aldus niet eenduidig kan stellen waar of in welke hoedanigheid deze foto is genomen, roept de nodige vragen op. Wat betreft het certificaat van uw neef Mus. (...), blijkt hieruit dat hij een kandidaat officier zou zijn geweest voor het departement inlichtingen en veiligheid. U maakt echter nergens gewag van een tewerkstelling bij dit departement. Ook dit document betrof een kopie, waarvan de authenticiteit niet kan worden nagegaan.

- Voorts kon u het profiel van uw broer J. (...), namelijk dat hij bij de nationale politie zou gewerkt hebben, niet aannemelijk maken. Zo kon u –alhoewel hij op hetzelfde domein als u woonde en hij afgaand op het door u neergelegde attest (doc 6) minstens sinds de vijfde maand van 1392 (juli/augustus 2013) voor de nationale politie werkte- niet vertellen waaruit uw broer zijn takenpakket bestond (CGVS 2, p21). Verder blijkt uit het door u neergelegde werkdocument van uw broer dat hij als sergeant afgestudeerd is, hetgeen u nergens vermeld heeft. Later gevraagd of u verhalen of anekdotes kende van zaken die uw broer ooit op zijn werk meemaakte, bleef u uiterst vaag en kwam u niet verder dan te verklaren dat hij soms werd aangevallen of soms in een verdedigingstoren moest gaan zitten (CGVS 2, p23). Uit de drie foto's waarin uw broer in een uniform te zien is, kan niet worden afgeleid dat dit in de context van de nationale politie moet zijn geweest. De drie foto's zijn gelijkaardig aan elkaar en lijken op eenzelfde moment te zijn genomen, waardoor deze niet zonder meer representatief zijn voor een langdurige tewerkstelling en gemakkelijk in scène kunnen zijn gezet. Wat betreft de neergelegde documenten en foto's van uw familieleden om hun tewerkstelling te staven (doc 6, 7, 8, 17 en 24), moet verder nog worden opgemerkt dat uit de objectieve informatie waarover het CGVS beschikt (zie de COI Focus Afghanistan: Corruptie en documentenfraude van 13 september 2024 beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_afghanistan_corruptie_en_documentenfraude_20240913.pdf) blijkt dat in Afghanistan en zelfs daarbuiten zeer gemakkelijk op niet-reguliere wijze, via corruptie en vervalsers, Afghaanse 'officiële' documenten kunnen verkregen worden. Veel Afghaanse documenten zijn, ook na gedegen onderzoek door Afghaanse deskundigen, niet van authentieke documenten te onderscheiden. Bijgevolg is de bewijswaarde van dergelijke documenten bijzonder relatief en volstaan zij op zich niet om de eerder vastgestelde ongeloofwaardigheid te herstellen. Waar u bijkomend de taskara's van deze familieleden aanbrengt (doc 5, 13 en 14) dient te worden opgemerkt dat deze hoogstens iets zeggen over hun identiteit, maar geenszins een tewerkstelling bij de voormalige Afghaanse overheid aantonen.

Als er al enig geloof zou kunnen gehecht worden aan uw verklaringen dat u familieleden heeft gehad die voor de overheid werkten, dient er op gewezen te worden dat er uit de beschikbare informatie (het EUAA-rapport Afghanistan. Targeting of Individuals van augustus 2022 https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Targeting_of_individuals.pdf, EUAA COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments van 4 november 2022 https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_11_Q35_EUAA_COI_Query_Response_Afghanistan_update_1_July_31_October_2022.pdf, de EUAA Afghanistan – Country Focus van december 2023 https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2023-12/2023_12_COI_Report_Afghanistan_Country_Focus_EN.pdf, de EUAA Country Guidance Afghanistan van mei 2024 <https://euaa.europa.eu/country-guidance-afghanistan-2024> en de EUAA Afghanistan – Country Focus van november 2024, beschikbaar op https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/202411/2024_11_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Country_Focus_0.pdf) blijkt dat personen die vroeger tot ANSF behoorden te maken kunnen krijgen met vergeldingsacties. Omwille van volgende redenen kan geen geloof worden gehecht aan uw verklaringen over de problemen die uw familieleden zouden hebben gekend of dienen te vrezen:

(...)

- Verder verklaarde u tijdens uw eerste onderhoud dat voor dat de explosie die naast uw huis plaatsvond in de tweede maand van 1398 (april/ mei 2019), iedereen van uw familie bedreigd werd door de taliban omdat deze wensten dat zij zouden stoppen met hun werk voor de overheid (CGVS 1, p16). Tijdens uw tweede onderhoud verklaarde u echter dat u er geen weet van had of uw broer, uw oom of Mus. (...), die allen voor de overheid zouden hebben gewerkt, ooit voor de aanval op uw woning problemen zouden gekend hebben met de taliban. U had dit ook nooit aan hen gevraagd, naar eigen zeggen omdat u hier niet had bij stilgestaan (CGVS 2, p23-24). Dat u voorgaande zaken niet heeft proberen te achterhalen, hoewel het hier elementen betreffen die deel uitmaken van uw vrees voor vervolging, is een houding die geenszins in overeenstemming is met of getuigt van een gegronde vrees voor vervolging voorzien in de Conventie van Genève of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van de subsidiaire bescherming. Van een verzoeker om internationale bescherming kan immers redelijkerwijze verwacht worden dat hij/zij zich spontaan en zo gedetailleerd mogelijk informeert over de elementen die verband houden met de kern van zijn/ haar vluchtrelaas.

- Voorts verklaarde u dat de woningen van uw familie na uw vertrek uit Afghanistan door de taliban zouden zijn aangevallen waarbij uw oom S. (...) gedood werd en uw neef A. (...) gewond raakte (CGVS 1, p6). Dat u ter staving van deze aanval louter een video en drie foto's van een beschadigd huis (doc 15 en 18) neerlegde – waaruit nergens blijkt dat dit het huis van uw familieleden is- en u hieromtrent tijdens uw eerste onderhoud

verklaarde niet te weten of dit een video betreft van de eerste of tweede aanval (CGVS 1, p22 + CGVS 2, p24), ondergraaft verder de geloofwaardigheid van uw verklaringen dat uw familie ooit enige problemen met de taliban zouden gekend hebben.

- Verder verklaarde u dat de autoriteiten hebben nagelaten onderzoek te doen naar de dood van uw oom S. (...) en uw neef Mus. (...), naar eigen zeggen omdat het duidelijk was dat het de Taliban was die hiervoor verantwoordelijk waren (CGVS3, p. 10 en 12). Indien uw oom en uw neef daadwerkelijk voor de voormalige overheid tewerkgesteld waren, kan worden verwacht dat de overheid alles in zijn werk zou stellen om de daders van hun dood op te sporen. Het gegeven dat er geen onderzoek plaatsvond, ondermijnt nogmaals het geloof in hun vermeende werkzaamheden. Waar u een foto neerlegt van de grafkist van uw oom S. (...) (doc 16), dient te worden aangestipt dat hieruit niet kan afgeleid worden of uw oom al dan niet de overleden persoon betreft. Verder kan geenszins afgeleid worden in welke omstandigheden uw oom kwam te overlijden en of dit al dan niet door toedoen van de taliban was, noch dat dit omwille van een eventuele tewerkstelling voor de voormalige Afghaanse overheid zou zijn geweest. U brengt geen andere documenten aan om de dood van uw oom of uw neef te staven.

Door het afleggen van ongeloofwaardige verklaringen toonde u de problematische situatie waarin uw familieleden zich volgens uw verklaringen bevinden niet aan.

Wat uw situatie betreft, kan verder worden opgemerkt dat uit de aanwezige informatie blijkt dat familieleden van personen die tot de ANSF behoorden, in bepaalde gevallen te maken kunnen krijgen met vervolging, bv. wanneer de taliban op zoek zijn naar de persoon met het profiel of wanneer er bepaalde redenen zijn die maken dat de Taliban wraak willen nemen op deze persoon en zijn familie. U haalt geen dergelijke zaken aan. Het loutere feit dat u een familielid bent van vroegere leden van het ANSF, waarvan u a priori niet aannemelijk maakt dat zij zélf te maken hebben (gehad) met daden van vervolging (supra), is onvoldoende om een nood aan bescherming in uw hoofde aannemelijk te maken.

3) Bovendien zijn ook uw verklaringen betreffende de door u geschetste vervolgingsfeiten omdat u M. (...) betrapte bij het plaatsen van een bom niet geloofwaardig:

Zo verklaarde u dat u drie of vier dagen voor uw vertrek uit Afghanistan rond 1 uur 's nachts M. (...), een talib uit uw dorp, op tien meter van uw woning een bom zag plaatsen waarmee hij specifiek uw familie viseerde. Het houdt echter geen steek dat M. (...), nadat hij zag dat hij door u betrappt werd bij het plaatsen van een bom (CGVS 1, p17 + p19) aan een woning waar H.R. (...) die malek was (CGVS 1, p12 en CGVS 2, p20) niet meer voorzorgen zou genomen hebben. Verwacht kan immers worden dat u uw oom als dorpsoudere zou inlichten, hetgeen u vervolgens ook gedaan heeft (CGVS1, p. 17). Voorts verklaarde u tijdens uw eerste persoonlijk onderhoud dat M. (...) tijdens het plaatsen van de bom vergezeld was van twee onbekende mannen (CGVS 1, p18). Tijdens uw tweede onderhoud verklaarde u echter dat M. (...) vergezeld was van drie onbekende mannen (CGVS 2, p17). Geconfronteerd met deze tegenstrijdigheid stelde u dat u tijdens uw eerste onderhoud verklaarde dat u ongeveer twee of drie personen gezien had en dat het donker was (CGVS 2, p25). Een louter ontkennen van eerder afgelegde verklaringen en post factum aanvullende verklaringen kunnen echter niet als een afdoende uitleg worden beschouwd voor een dergelijke tegenstrijdigheid. Bovendien verklaarde u tijdens uw eerste onderhoud tot viermaal toe dat er naast M. (...) nog twee ander mannen aanwezig waren (CGVS 1, p17-18) en deelde u aan het begin van uw tweede onderhoud mee dat u uw notities van uw eerste onderhoud nagelezen had en dat volgens u inhoudelijk alles in orde was (CGVS 2, p1). Dat er geen geloof kan gehecht worden aan uw verklaringen blijkt bovendien uit het feit dat het compleet onaannemelijk is dat u M. (...) wel zonder meer kon herkennen in het donker maar u dan weer niet kon zien of hij nu door 2 dan wel door 3 onbekende mannen werd vergezeld.

4) Aangezien er geen geloof kan worden gehecht aan uw relaas dat de taliban u viseerden omdat u een vaccinateur was, omdat u M. (...) betrapte had bij het plaatsen van een bom en omdat verschillende familieleden werkten voor de toenmalige overheid (zie supra), kan evenmin geloof worden gehecht aan de door u ontvangen dreigbrieven, daar deze voortspruiten uit deze ongeloofwaardig bevonden elementen:

- U legde reeds tijdens uw eerste persoonlijk onderhoud een dreigbrief van de Taliban, gericht aan u, neer (doc.12). Tijdens uw beroepsprocedure bij de RvV legde u een tweede dreigbrief neer (doc. 20). Uw moeder zou deze brief twintig dagen voor de machtsovername ontvangen hebben (= ongeveer 26 juli 2021). Gevraagd waarom u deze brief dan pas neerlegde in het kader van uw beroepsprocedure, verklaarde u dat uw moeder u nooit verteld had over deze brief, tot u vroeg naar de situatie om zo meer info te verkrijgen voor uw beroepsprocedure (CGVS3, p. 5). (...) is het niet plausibel dat uw moeder u pas in het kader van uw beroepsprocedure, aldus meer dan twee jaar na de ontvangst van deze dreigbrief, ingelicht zou hebben over het bestaan ervan.

- Het is daarbij opmerkelijk dat de Taliban een tweede dreigbrief, gericht aan u, zouden bezorgen aan uw familie ongeveer twee jaar nadat u Afghanistan reeds verlaten heeft.

- Ook de inhoud van de dreigbrieven roept vragen op. Zo stelde de eerste brief, die u reeds ontving toen u nog in Afghanistan was, dat u zich moest aanmelden bij de Taliban. Indien u dit niet zou doen, zouden uw vader en al uw andere familieleden gestraft worden (doc 18). Naast het gegeven dat uw familieleden, behalve de aanval op uw huis waar geen geloof aan wordt gehecht, geen problemen meer kende met de taliban (zie supra), (...) De tweede dreigbrief (doc 20) ontving uw moeder volgens uw verklaringen 20 dagen voor de

machtsovername (CGVS3, p. 5) (= ongeveer 26 juli 2021), terwijl deze gedateerd staat op 31 augustus 2021. (...)

5) Verder legde u nog inconsistente verklaringen af over uw vertrek uit Afghanistan:

- Zo verklaarde u dat nog dezelfde dag dat M. (...) gearresteerd werd tijdens een bevrijdingspoging van de taliban om het leven kwam, hij nog diezelfde dag in uw dorp begraven werd en u de dag hierop een dreigbrief van de taliban kreeg (CGVS 1, p12, 20-21 + doc 12). De nacht hierop vielen de taliban uw woning aan waarbij een vuurgevecht zou ontstaan zijn tussen uw oom S. (...) en een onbekend aantal talibs (CGVS 1, p21 + CGVS 2, p16). De volgende ochtend zou u uw dorp definitief verlaten hebben en reisde u voor het eerst in uw leven naar Kabul waar u na een verblijf van één nacht verder reisde om Afghanistan te verlaten (CGVS 2, p17). De dreigbrief van de taliban is gedateerd op 22/05/1398 (14 augustus 2019), waardoor dus kan aangenomen worden dat u rond 16 augustus 2019 in Kabul was. Op de achterkant van uw taskara staat een stempel van 'Kabul City' met bijhorende datum 8 juli 2019, waardoor vermoed wordt dat u zich toen in Kabul bevond daar u stelde uw taskara steeds bij u te hebben gehouden (CGVS2, p. 24). U had echter voorheen gesteld nooit eerder in Kabul geweest te zijn. Voorgaande tracht u te vergoelijken door te stellen dat uw taskara door uw school naar Kabul werd genomen omdat u op die manier een verkeerd genoteerde geboortedatum op uw schooldiploma kon aanpassen (CGVS 2, p25). Echter blijkt uit de vertaling van het door u neergelegde originele diploma (doc 4) dat dit op 24/07/1396 (16 oktober 2017) werd opgemaakt en respectievelijk op 19/12/1396 (10 maart 2018) en 18/01/1397 (7 april 2018) door de 'provincial education director' en door de principaal van uw school werd gehand- en gedagtekend. Dit betreffen allen data van meer dan een jaar voor uw beweerde vertrek uit Afghanistan en hierop staat uw geboortjaar '1377' (1998/1999) correct ingevuld (CGVS 1, p. 3). Uw verklaring dat er op 8 juli 2019 een geboortedatum zou moeten aangepast worden op uw schooldiploma –waarop bovendien nergens staat dat dit een duplicaat zou betreffen- houdt geen steek.

6) Tot slot kan er, aangezien er geen geloof kan worden gehecht aan uw problemen met de taliban, evenmin geloof worden gehecht aan uw verklaringen dat uw oom H.R. (...), die malek was in uw dorp, door de taliban zou vermoord zijn omdat hij u uit Afghanistan hielp ontsnappen (CGVS 1, p12-13). De foto van het overlijden van uw oom H.R. (...) (doc 10) toont niet aan in welke omstandigheden hij kwam te overlijden, noch dat dit door toedoen van de taliban zou zijn geweest. Ook de twee foto's van H.R. (...) (doc 10) zeggen niets over een vrees bij terugkeer naar Afghanistan. Dat u ter staving van de moord op deze oom verder nog een foto van een uitgebrand voertuig en een artikel neerlegde (doc 11) kan bovenstaande zienswijze niet ombuigen. Uit de vertaling van het artikel, waarin staat dat een dorpsoudere om het leven kwam, wordt er immers nergens een naam of datum van overlijden vermeld. Foto's van beschadigde/uitgebrande voertuigen kunnen voorts gemakkelijk op het internet gevonden worden. Bovendien hebben documenten enkel bewijswaarde indien zij kaderen in een geloofwaardig relaas, wat hier niet het geval is.

7) Er zijn in uw geval geen andere risicoverzwarende omstandigheden voorhanden om aan te nemen dat u vervolging zou dienen te vrezen ten gevolge van uw voormalig werk als vaccinateur. Daarover dient te worden opgemerkt dat uit verschillende rapporten (document 1, 3 en 4 blauwe map) geen aanwezigheid van ISKP blijkt in uw regio. Ook u stelt dat er geen andere groeperingen aanwezig waren ten tijde van de vaccinatiecampagnes (CGVS3, p. 19). Daarbovenop tonen deze rapporten aan dat de aanvallen van ISKP de voorbije periode niet gericht waren op voormalige gezondheidsmedewerkers, maar voornamelijk op de taliban en hazara sjiieten. Evenmin haalde u zelf dergelijke elementen aan.

(...)

Uit bovenstaande vaststellingen volgt dat u niet aannemelijk heeft gemaakt dat u een gegronde vrees voor vervolging heeft zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie noch dat u een reëel risico op het lijden van ernstige schade loopt zoals bepaald in artikel 48/4 §2 a) van de Vreemdelingenwet.

De overige door u neergelegde documenten kunnen evenmin bovenstaande vaststellingen ombuigen. Uw taskara en die van uw vader tonen de identiteit en nationaliteit van u en uw vader aan en zijn zaken waar in deze beslissing niet aan getwijfeld worden. Wat betreft de kopie van de taskara en foto's van H.R. (...), drie foto's van een beschadigd huis, foto's van Mus. (...) en S. (...) in uniform, een foto van de grafkist van uw oom S. (...), een kopie van (de voorkant van) een politiebade van uw nonkel S. (...), de kopie van de taskara van uw neef Mus. (...), de kopie van de taskara van uw oom Ibrahim, en de kopie van uw attest van uw tewerkstelling als vaccinateur dient er herhaald te worden dat documenten enkel bewijswaarde hebben indien zij kaderen in een geloofwaardig relaas, wat hier niet het geval is. De foto van u en uw broer DJ. (...) zegt niets over een vrees bij terugkeer naar Afghanistan. Er werd immers geen geloof gehecht aan zijn tewerkstelling. Over het door u neergelegde attest van uw tewerkstelling als vaccinateur dient te worden opgemerkt dat dit attest werd afgedrukt op fotopapier en er daarnaast fouten kunnen worden opgemerkt tegen de Engelse taal, zoals bv. "we wish him better future", i.p.v. we wish him a better future. Daarbovenop bevat dit attest nergens een stempel. De door uw advocaat overgemaakte opmerkingen op de notities van het persoonlijk onderhoud d.d. 28 juni 2023 werden in rekening gebracht en bevatten evenmin inhoudelijke elementen die een ander licht werpen op bovenstaande argumentering."

Ingevolge deze vaststellingen volgt de Raad verweerder in zijn besluit dat er geen geloof kan gehecht worden aan het voorgehouden vluchtrelaas en dat verzoeker zijn vrees voor vervolging niet aannemelijk heeft gemaakt.

Voormelde motieven vinden steun in het administratief dossier, hebben betrekking op de kern van het vluchtrelaas en zijn pertinent alsook draagkrachtig. Deze worden door de Raad overgenomen.

Het komt de verzoeker toe om deze motieven aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen. De Raad stelt vast dat verzoeker er in voorliggend verzoekschrift niet in slaagt om voormelde motieven uit de bestreden beslissing te verklaren of te weerleggen, zoals ook blijkt uit wat volgt.

4.6.1.3. Vooreerst wijst de Raad erop dat door het louter volharden in zijn vluchtrelaas, het bevestigen van zijn verklaringen, en het tegenspreken van de appreciatie en de gevolgtrekkingen door de adjunct-commissaris verzoeker de hoger aangehaalde motieven van de bestreden beslissing niet ontkracht, noch een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op het lijden van ernstige schade aannemelijk maakt.

4.6.1.4. Betreffende de motieven over de persoonlijke vervolgingsfeiten naar aanleiding van zijn deelname aan vaccinatiecampagnes, wenst verzoeker vooreerst te benadrukken dat de feiten zich afspeelden in de periode 1395-1398, hetgeen neerkomt op 2016-2019, zijnde inmiddels ongeveer acht à negen jaar geleden, dat het dan ook niet onredelijk is dat hij zich niet meer exact alle jaartallen herinnert, dat bovendien exacte data binnen zijn culturele context van ondergeschikt belang zijn, hetgeen hij zelf impliciet bevestigt in zijn verklaringen. Verzoeker herhaalt enkele van zijn verklaringen en stelt dat hij preciseerde dat hij 2 à 3 keer werd beschoten, dat hij tevens aangaf dat de problemen bij het begin van de job in 1395 startten en met de tijd die voorbij ging groter werden, dat de kern van zijn relaas, namelijk dat hij tijdens meerdere jaren beschoten en bedreigd werd, steeds hetzelfde is gebleven, los van kleine temporele verschuivingen in jaartallen. Hij wijst voorts op zijn verklaringen betreffende de telefonische bedreigingen en merkt op dat hij verduidelijkte dat de problemen zich situeerden over meerdere jaren, dat ook hier de essentie ongewijzigd blijft, dat hij persoonlijk werd bedreigd naast zijn supervisor en collega's. Hij vervolgt dat verweerder stelt dat voornamelijk de supervisor werd gecontacteerd en dat de campagnes werden stopgezet nadat de taliban hun toestemming introkken, dat hij evenwel verklaard heeft dat de problemen reeds van het begin startten en dat hij persoonlijk geïsoleerd werd, waarna hij citeert uit zijn verklaringen. Hij stelt dat hij eveneens verklaarde dat hij samen met zijn team beschoten werd en het dus persoonlijke vervolgingsfeiten betreffen en dat het tot slot onjuist is dat hij zou gestopt zijn omdat de taliban hen orders gaven, waarna hij ook de verklaringen hieromtrent herhaalt en argumenteert dat hieruit duidelijk blijkt dat het stopzetten van zijn werkzaamheden verband hield met de verslechterde veiligheidssituatie en geblokkeerde routes en niet louter met het bevel van de taliban. Verzoeker meent dan ook dat niet kan worden gesteld dat hij geen persoonlijke vervolgingsfeiten aannemelijk maakt en dat hij consequent verklaard heeft dat hij sinds de aanvang van zijn werkzaamheden werd geïsoleerd, dat hij meermaals werd beschoten en bedreigd en uiteindelijk zijn werk moest staken wegens de verhoogde risico's en geblokkeerde toegangswegen. Hij meent dat kleine onnauwkeurigheden in jaartallen, acht jaar na datum, geen afbreuk doen aan de geloofwaardigheid van de kern van het relaas.

Van verzoeker, die beweert te vrezen voor zijn leven en vrijheid en daarom de bescherming van de Belgische autoriteiten vraagt, mag worden verwacht dat hij alle elementen ter ondersteuning van zijn verzoek om internationale bescherming op correcte, coherente, duidelijke en precieze wijze kan weergeven, zeker die feiten en gebeurtenissen die de essentie uitmaken van het relaas en die hij persoonlijk heeft meegemaakt. Hij dient dit zo volledig mogelijk te doen en dit reeds van bij het eerste interview, daar op hem de verplichting rust om zijn volledige medewerking te verlenen aan de asielprocedure. De vastgestelde tegenstrijdigheden hebben geen betrekking op exacte data zoals verzoeker poogt voor te houden en kunnen niet verklaard worden door de tijdspanne die inmiddels verlopen is. De vermelding van het jaar 1395 tijdens het derde persoonlijk onderhoud bij het CGVS daargelaten, is er wel degelijk een groot verschil als ogenblik van een eerste beschieting door de taliban tussen de verklaringen waarbij wordt aangegeven dat dit 1397 of 1398 was, zoals verklaard tijdens het derde onderhoud bij het CGVS (notities persoonlijk onderhoud CGVS 29/09/2025 (hierna: NPO3), p. 26), dat deze (eenmalige beschieting) in 1398 was, zoals aangegeven in het eerste onderhoud (notities persoonlijk onderhoud CGVS 25/04/2023 (hierna: NPO1), p. 15), en dat dit eind 1396 was zoals aangegeven in het tweede onderhoud (notities persoonlijk onderhoud CGVS 28/06/2023 (hierna: NPO2), p. 14-15). Immers heeft verzoeker volgens zijn verklaringen Afghanistan verlaten in de vijfde maand van 1398 (NPO1, p. 4) en is hij in de tweede of derde maand van 1398 gestopt met zijn werk voor de vaccinatiecampagnes toen de situatie slechter werd (NPO 3, p. 20). Er kan wel degelijk – ook indien kan vastgesteld worden dat exacte data binnen zijn culturele context van ondergeschikt belang zijn – verwacht worden dat verzoeker die meerdere jaren als vaccinateur heeft gewerkt kan duiden of de eerste beschieting tijdens een vaccinatiecampagne plaatsvond al dan niet kort voor de stopzetting van zijn werk als vaccinateur in de tweede of derde maand van 1398 en zijn vertrek uit Afghanistan in de vijfde maand van 1398. Het loutere feit dat hij tijdens het derde persoonlijk onderhoud verklaard heeft dat de beschietingen gebeurden

gedurende het jaar 96, 97 en 98, dat zij toen beschoten werden en bedreigingen ontvingen en dat zij 2 à 3 keer beschoten werden, doet aan de in de bestreden beslissing opgenomen motieven en de voorgaande vaststellingen geen afbreuk, daar het gaat om het ogenblik van de eerste beschieting door de taliban naar aanleiding van een vaccinatiecampagne. Ook door aan te geven dat hij aangaf dat de problemen bij het begin van de job in 1395 startten en met de tijd die voorbij ging groter werden, dat de kern van zijn relaas, namelijk dat hij tijdens meerdere jaren beschoten en bedreigd werd, steeds hetzelfde is gebleven, los van kleine temporele verschuivingen in jaartallen, werpt verzoeker geen ander licht op voormelde pertinente vaststellingen die betrekking hebben op het ogenblik van de eerste beschieting. Het komt aan verzoeker toe om de feiten die hij aanhaalt en waarop hij zijn vrees voor vervolging steunt *in concreto* aannemelijk te maken. Er kan dan ook wel degelijk verwacht worden indien concrete vragen gesteld worden over zijn relaas – waarbij hij telkens en in het algemeen aangeeft dat de problemen bij het begin van de job als vaccinateur in 1395 startten en met de tijd die voorbij ging groter werden – verzoeker hierop een consistent verhaal kan schetsen gedurende de verschillende verhoren. De Raad herhaalt dat niet gepeild wordt naar exacte data en dat wel degelijk verwacht kan worden dat verzoeker die meerdere jaren als vaccinateur heeft gewerkt kan duiden of de eerste beschieting tijdens een vaccinatiecampagne plaatsvond al dan niet kort voor de stopzetting van zijn werk als vaccinateur in de tweede of derde maand van 1398 en zijn vertrek uit Afghanistan in de vijfde maand van 1398, wat *in casu* aldus niet het geval blijkt.

Waar verzoeker betreffende de telefonische bedreigingen stelt dat hij verduidelijkte dat de problemen zich situeerden over meerdere jaren, dat ook hier de essentie ongewijzigd blijft, dat hij persoonlijk werd bedreigd naast zijn supervisor en collega's, gaat hij eraan voorbij dat hij tijdens het derde persoonlijk onderhoud inderdaad verklaarde dat ze van 1396 tot 1398 beschoten werden en dreig telefoons ontvingen (NPO 3, p. 27) en dat hij tijdens het tweede persoonlijk onderhoud verklaarde dat hij zelf één keer werd gebeld tussen 1396 en 1397 (NPO2, p. 12) doch, zoals aangegeven in de bestreden beslissing, hij tijdens het eerste interview op het CGVS stelde dat hij zelf gebeld werd in 1398, na de explosie van de eerste bom in de buurt van zijn huis rond de 2de maand van 1398 (NPO1, p. 16) terwijl hij in het derde interview bij het CGVS verklaarde één keer persoonlijk opgebeld te zijn in 1396 en dit 10 dagen nadat hij beschoten werd (NPO3, p. 27). De Raad herhaalt dat het aan verzoeker toekomt om de feiten die hij aanhaalt en waarop hij zijn vrees voor vervolging steunt *in concreto* aannemelijk te maken. Er kan dan ook wel degelijk verwacht worden indien concrete vragen gesteld worden over zijn relaas – waarbij hij telkens in het algemeen aangeeft dat hij persoonlijk werd bedreigd naast zijn supervisor en collega's – verzoeker hierop een consistent verhaal kon schetsen gedurende de verschillende verhoren over de periode van de dreigtelefoon die hij persoonlijk ontving.

Voorts wijst de Raad erop dat het feit dat de problemen reeds een aanvang namen bij het begin van zijn job, geen afbreuk doet aan de pertinente vaststellingen in de bestreden beslissing *“Voorts blijkt uit uw verklaringen dat het voornamelijk uw supervisor was die werd opgebeld en bedreigd door de taliban, en u slechts één telefoontje van de taliban ontving (CGVS1, p. 15, 16; CGVS2, p. 11, 12, 13, 14; CGVS3, p. 26, 27). Uw supervisor werd hierbij opgedragen dat jullie met zijn allen dienden te stoppen met het toedienen van vaccins (CGVS3, p. 26). Verder was het uw oom, die malek was in uw dorp en nadat u hem had verteld over de problemen die u met de taliban had gekend, die samen met andere dorpsouderen met de verantwoordelijken van de taliban gingen praten waardoor de taliban hun toestemming gaven dat de vaccinatiecampagnes mochten doorgaan (CGVS 2, p12-14). Wanneer de taliban een tijd later aan de dorpsouderen lieten weten dat zij niet meer akkoord gingen met de campagnes, werden deze stopgezet (CGVS 2, p14). Tevens besloot zowel de supervisor als uw andere collega-vaccinatoren om allen op hetzelfde moment met de job te stoppen, dit omdat ook de routes geblokkeerd werden en er aanvallen op checkpoints waren (CGVS3, p. 20, 21), waardoor niet kan ingezien worden waarom de taliban, aangezien hun orders werden opgevolgd, u omwille van uw (voormalige) deelname aan vaccinatiecampagnes zouden viseren.”*

Door voorts te wijzen op zijn verklaring dat hij voor het eerst problemen kreeg met de taliban bij het starten van zijn job in 1395 en zijn antwoord op de vraag *“Wanneer had u voor het eerst persoonlijk problemen met de taliban?”* *“Kijk, ik heb dit tijdens het vorige interview gezegd dat met het beginnen van de job in 1395 ik was getarged door hen sinds dat moment maar in het begin waren de problemen niet zo groot, rustig aan met de tijd die voorbij ging werden mijn problemen grote. Elk jaar, 95 was beter dan 96 werd erger, 97, 98 elke jaar wet het erger”* toont hij enkel aan dat hij verklaard heeft persoonlijk gevisieerd te worden. Door hierop te wijzen alsook op zijn verklaring dat hij samen met zijn team beschoten werd en te menen dat dit persoonlijke vervolgingsfeiten betreffen, toont verzoeker geenszins aan dat verweerder, op grond van de in de bestreden beslissing weergegeven motieven, waarvan verzoeker er aldus niet in slaagt deze te weerleggen of ontkrachten, onterecht heeft gesteld dat verzoeker met zijn verklaringen niet aannemelijk heeft weten te maken dat hij persoonlijk gevisieerd werd door de taliban omwille van zijn rol als vaccinateur.

Verzoeker betoogt dat het onjuist is dat hij zou gestopt zijn omdat de taliban hen orders gaven en dat uit zijn verklaringen duidelijk blijkt dat het stopzetten van zijn werkzaamheden verband hield met de verslechterde veiligheidssituatie en geblokkeerde routes en niet louter met het bevel van de taliban, doch wordt in de

bestreden beslissing geenszins gemotiveerd dat verzoeker gestopt is (louter) omdat de taliban hen orders gaf. Integendeel er wordt gemotiveerd *“Wanneer de taliban een tijd later aan de dorpsouderen lieten weten dat zij niet meer akkoord gingen met de campagnes, werden deze stopgezet (CGVS 2, p14). Tevens besloot zowel de supervisor als uw andere collega-vaccinateurs om allen op hetzelfde moment met de job te stoppen, dit omdat ook de routes geblokkeerd werden en er aanvallen op checkpoints waren (CGVS3, p. 20, 21)”*. Hierbij merkt de Raad bovendien op dat de reden van verzoeker voor de stopzetting van zijn job als vaccinateur niet wegneemt dat, wanneer de taliban aangeven niet meer akkoord te gaan met de campagnes, deze effectief werden stopgezet en verzoeker en zijn supervisor en zijn collega's ook besloten op hetzelfde moment om met de job te stoppen. Daargelaten de aanleiding voor de stopzetting in hoofd van verzoeker, kan verweerder wel degelijk terecht opmerken dat aangezien de orders, namelijk het stopzetten van de campagnes werden opgevolgd, niet kan ingezien worden waarom de taliban hem omwille van zijn voormalige deelname aan de vaccinatiecampagnes zouden viseren.

Gelet op wat voorafgaat kan verzoeker niet gevolgd worden dat omwille van het feit dat hij consequent verklaard heeft dat hij sinds de aanvang van zijn werkzaamheden werd gevisieerd, dat hij meermaals werd beschoten en bedreigd en uiteindelijk zijn werk moest staken wegens de verhoogde risico's en geblokkeerde toegangswegen, niet kan gesteld worden dat hij geen persoonlijke vervolgingsfeiten aannemelijk maakt.

4.6.1.5. Betreffende de tewerkstelling van zijn neef en oom wenst verzoeker vooreerst te benadrukken dat hij uitdrukkelijk heeft verklaard dat zijn kennis beperkt was omdat deze familieleden werkzaam waren binnen de veiligheidsdiensten. Hij wijst erop dat hij over zijn oom S. verklaarde dat hij bij de lokale politie was en dat hij een uniform had, een wapen droeg en naar zijn werk ging, dat op zijn borst de Afghaanse vlag stond alsook de tekst lokale politie, dat hij betreffende zijn taken aangaf dat hij soms teamleider was en soms andere taken had, zoals de weg beveiligen en het beveiligen van bommen of mijnen. Hij wijst erop dat het feit dat hij geen gedetailleerde anekdotes kon geven hij verklaarde door te stellen dat zijn oom één dag per week thuis was, dat er niets was dat hij kon vertellen van verhalen, dat hij daar ook woonde, dat hij, wanneer een gevecht plaatsvond, dat zelf kon zien. Verzoeker betoogt dat dit duidt op een terughoudendheid omwille van de aard van het werk en niet op een ongeloofwaardigheid. Betreffende zijn neef Mus. betoogt verzoeker dat hij verklaarde dat hij in het begin werkte met de inlichtingenpolitie en later een job had in een ministerie, dat hij ook aangaf dat hij vaak niet thuis verbleef omdat er een checkpoint in Bayankheel was waar hij sliep. Hij vervolgt dat het feit dat hij geen exacte data kan geven omtrent het begin van deze tewerkstellingen moet worden geplaatst in de context dat de feiten dateren van meer dan acht jaar geleden en dat hij meermaals aangaf zich data moeilijk te herinneren. Verzoeker betoogt verder dat hij wel degelijk stukken neerlegt ter staving, dat hij zowel foto's neerlegt van zijn oom als van zijn neef in uniform, waarna hij citeert uit zijn verklaringen afgelegd bij het CGVS. Hij meent dat het feit dat hij twijfelde of een andere foto genomen was bij de grenspolitie dan wel bij het ministerie een detail betreft over de exacte functie, niet over het bestaan van de tewerkstelling zelf. Betreffende de certificaten stelt verzoeker dat niet wordt betwist dat deze documenten werden voorgelegd, dat het loutere feit dat het kopieën betreffen niet volstaat om *a priori* elke bewijswaarde uit te sluiten, dat verweerder zich makkelijk verschuilt achter een stereotiep argument zonder grondig en individueel onderzoek te voeren naar de betreffende documenten. Hij meent dat hij echter consistent heeft verklaard dat zowel zijn oom als neef voor de toenmalige overheid hebben gewerkt en dit werd ondersteund door foto's in uniform en certificaten.

Door erop te wijzen dat zijn kennis over de tewerkstelling van zijn neef en oom beperkt was omdat ze werkzaam waren binnen de veiligheidsdiensten, verduidelijkt verzoeker geenszins waarom de aard van de tewerkstelling ertoe zou leiden dat geen meer uitgebreide kennis van verzoeker over die tewerkstellingen kan worden verwacht. In zoverre verzoeker zou wensen te wijzen op het feit dat zijn oom en neef in zekere mate gebonden waren door een beroepsgeheim en zij hierdoor verhinderd waren vertrouwelijke of persoonsgebonden informatie te delen met hun familie of dat zij bepaalde informatie uit veiligheidsoverwegingen niet konden delen, verklaart dit niet waarom verzoeker niet in staat blijkt om de aanvang van de tewerkstelling van zijn neef of de periode waarin hij van job wisselde, de taken en verantwoordelijkheden in het algemeen van zijn neef en zijn oom en grote incidenten waarbij zijn oom betrokken was nader toe te lichten, los van individuele cases waarbij zij in de uitoefening van hun respectieve functies zouden zijn betrokken en los van eventueel gevoelige informatie in het kader van hun respectieve functies, van bepaalde operaties of met betrekking tot bepaalde personen.

Waar verzoeker stelt dat het feit dat hij geen exacte data kan geven omtrent het begin van deze tewerkstellingen moet worden geplaatst in de context dat de feiten dateren van meer dan acht jaar geleden en dat hij meermaals aangaf zich data moeilijk te herinneren, herhaalt de Raad dat nergens uit blijkt dat verzoeker verweten wordt dat hij geen exacte data kan geven. Hoewel het niet onaannemelijk voorkomt dat verzoeker niet weet wanneer zijn oom S. begonnen is met zijn werk bij de politie – en dit motief dan ook als overtuigend wordt beschouwd waardoor verzoekers kritiek hieromtrent geen ander licht werpt op de overige draagkrachtige motieven omtrent de ongeloofwaardigheid van verzoekers verklaringen over de tewerkstelling van zijn oom S. – heeft verweerder wel degelijk pertinent vastgesteld betreffende verzoekers verklaringen

over de tewerkstelling van zijn neef Mus. *“U kon echter opnieuw niet stellen wanneer hij begonnen was met zijn werk bij de grenspolitie, en weet daarbij zelfs niet meer of het weken of jaren voor uw start met de vaccinatiecampagnes was (CGVS3, p. 11). Ook zijn functie of een inschatting van de periode waarin hij van job wisselde, moest u schuldig blijven (CGVS3, p. 11 en 13). Aangezien uw neef nabij u woonde, jullie regelmatig activiteiten samen deden toen en hij regelmatig naar huis kwam (CGVS3, p. 12), kan van u worden verwacht dat u meer gedetailleerde verklaringen kan geven over zijn tewerkstelling.”* Met zijn betoog dat de feiten dateren van meer dan acht jaar geleden en dat hij meermaals aangaf zich data moeilijk te herinneren, werpt verzoeker geen ander licht op voormelde motieven, daar het weze herhaald niet gepeild wordt naar exacte data en er van verzoeker, gelet op het feit dat hij nabij zijn neef woonde, zij regelmatig samen activiteiten deden en hij regelmatig naar huis kwam, aldus verwacht kan worden dat hij toch een zekere tijdsinschatting kan geven van het begin van de tewerkstelling van zijn neef bij de grenspolitie en van de periode waarin hij van job wisselde.

Waar verzoeker stelt dat hij verklaarde dat hij in het begin werkte met de inlichtingenpolitie en later een job had in een ministerie, dat hij ook aangaf dat hij vaak niet thuis verbleef omdat er een checkpoint in Bayankheel was waar hij sliep, stelt de Raad vast dat in de bestreden beslissing wordt aangegeven dat verzoeker verklaarde dat zijn neef Mus. *“werkte voor de overheid, zowel voor de grenspolitie (CGVS3, p.11), als binnen het ministerie van communicatie (CGVS3, p. 11).”* Dat hij daarnaast ook verklaarde dat hij vaak niet thuis verbleef omdat er een checkpoint in Bayankheel was waar hij sliep, werpt voorts geen ander licht op voorgaande vaststellingen. Het feit dat hij vaak in de checkpoint sliep, doet geen afbreuk aan de vaststelling dat hij ook verklaarde dat zijn neef nabij woonde, zij regelmatig samen activiteiten deden en hij regelmatig naar huis kwam (NPO3, p. 12).

Door voorts zijn verklaringen te herhalen die hij heeft afgelegd omtrent de tewerkstelling van zijn oom S. bij het CGVS en te citeren uit de notities van het derde persoonlijk onderhoud, en het tegenspreken van de appreciatie en de gevolgtrekkingen door de adjunct-commissaris, slaagt verzoeker er niet in de hoger aangehaalde motieven van de bestreden beslissing te ontkrachten.

Uit verzoekers verklaringen over het feit dat hij geen (gedetailleerde) anekdotes kon geven, met name dat zijn oom één dag per week thuis was, dat er niets was dat hij kon vertellen van verhalen, dat hij daar ook woonde, dat hij, wanneer een gevecht plaatsvond, dat zelf kon zien, blijkt geenszins, in tegenstelling tot wat verzoeker voorhoudt, dat het zou gaan om een *“terughoudendheid omwille van de aard van het werk”*.

Door voorts louter opnieuw te wijzen op de documenten die hij heeft voorgelegd en zijn verklaringen afgelegd op het CGVS te citeren, werpt verzoeker geen ander licht op de pertinente motieven *“Daarenboven legt u slechts twee foto’s van de job van uw oom neer (doc17). Dergelijke foto’s kunnen gemakkelijk in scène zijn gezet om uw verklaringen kracht bij te zetten. Evenmin kan er bewijswaarde worden toegekend aan het certificaat van de job van uw oom (doc7). Dit betreft een kopie waarvan de authenticiteit niet kan worden nagegaan.”* en *“Ook over uw neef Mus. (...) verklaarde u dat hij werkte voor de overheid, zowel voor de grenspolitie (CGVS3, p.11), als binnen het ministerie van communicatie (CGVS3, p. 11). (...) U legde daarbij een foto (doc 17) neer van uw neef tijdens zijn werk, waarover u eerst verklaarde dat het een foto was van bij de grenspolitie (CGVS3, p. 13) en meteen erna dat het een foto was van Mus. (...) terwijl hij bij het ministerie werkte (CGVS3, p. 14). Dat u aldus niet eenduidig kan stellen waar of in welke hoedanigheid deze foto is genomen, roept de nodige vragen op. Wat betreft het certificaat van uw neef Mus. (...), blijkt hieruit dat hij een kandidaat officier zou zijn geweest voor het departement inlichtingen en veiligheid. U maakt echter nergens gewag van een tewerkstelling bij dit departement. Ook dit document betrof een kopie, waarvan de authenticiteit niet kan worden nagegaan.”* Ook met zijn betoog dat het feit dat hij twijfelde of een andere foto genomen was bij de grenspolitie dan wel bij het ministerie een detail betreft over de exacte functie, niet over het bestaan van de tewerkstelling zelf, werpt hij geen ander licht op voormelde motieven. De Raad meent in navolging van verweerder dat het minstens vragen oproept dat verzoeker niet eenduidig kan antwoorden op de vraag in welke hoedanigheid zijn neef wordt afgebeeld op de foto.

Daarnaast wijst de Raad erop dat uit het loutere feit dat verzoeker consistent verklaard heeft dat zowel zijn oom als zijn neef voor de toenmalige overheid hebben gewerkt en hij getracht heeft dit te ondersteunen met documenten, geenszins kan afgeleid worden dat zijn verklaringen ook oprecht zijn. Het loutere feit dat stukken worden voorgelegd leidt er niet *ipso facto* toe dat ze ook de waarachtigheid van de verklaringen aantonen.

De Raad wijst erop dat de adjunct-commissaris en bijgevolg ook de Raad de aangebrachte stukken absolute bewijswaarde mogen ontzeggen wanneer deze onvoldoende garanties bieden op het vlak van authenticiteit. Bij verwerping van de aangebrachte stukken, dient noch de adjunct-commissaris, noch de Raad aan te tonen dat ze vals zijn, maar volstaat het duidelijk aan te geven waarom deze stukken naar hun oordeel geen of onvoldoende bewijswaarde bezitten. Verweerder stelt in de bestreden beslissing terecht dat de documenten betreffende de tewerkstelling van verzoekers oom en neef kopieën betreffen. Verweerder stelt in de

bestreden beslissing eveneens terecht dat in Afghanistan en zelfs daarbuiten zeer gemakkelijk op niet-reguliere wijze, via corruptie en vervalsers, Afghaanse 'officiële' documenten kunnen verkregen worden, dat veel Afghaanse documenten, ook na gedegen onderzoek door Afghaanse deskundigen, niet van authentieke documenten te onderscheiden zijn. Verzoeker betwist dit niet. Hij brengt geen elementen bij waaruit blijkt dat de landeninformatie waarop deze analyse is gebaseerd niet langer actueel of correct zou zijn. Omwille van deze redenen hebben deze documenten dan ook een relatieve bewijswaarde. De certificaten beschikken over een ondersteunende bewijswaarde, namelijk in de mate dat ze vergezeld gaan van geloofwaardige verklaringen, wat *in casu* niet het geval is, zoals ook wel degelijk wordt aangegeven in de bestreden beslissing "*Bijgevolg is de bewijswaarde van dergelijke documenten bijzonder relatief en volstaan zij op zich niet om de eerder vastgestelde ongeloofwaardigheid te herstellen*". Er blijkt dan ook niet dat, hoewel wordt gemotiveerd dat de authenticiteit niet kan worden nagegaan omdat het kopieën betreffen, 'elke' bewijswaarde wordt ontnomen aan de certificaten omdat het kopieën betreffen.

Gelet op het feit dat 'officiële' Afghaanse documenten die bovendien enkel kopieën betreffen hoogstens een ondersteunde bewijswaarde hebben bij geloofwaardige verklaringen, blijkt uit de bestreden beslissing wel degelijk een grondig en individueel onderzoek nu verweerder in verschillende interviews afdoende gepeild heeft naar de tewerkstelling van verzoekers neef en oom en verzoekers verklaringen hieromtrent heeft onderzocht.

4.6.1.6. Betreffende de job van zijn broer stelt verzoeker dat hij alles verteld heeft wat hij wist over diens job, waarna hij citeert uit de notities van het tweede persoonlijk onderhoud bij het CGVS. Hij wijst erop dat hoewel zijn broer enige tijd voor de politie werkte, hij hierover niet veel informatie gaf, dat dit uit evidente veiligheidsredenen was en van hem dan ook geen meer uitgebreide kennis verwacht kan worden, dat verweerder zijn verwachtingen dan ook onredelijk zijn en allerminst rekening houdt met de verklaringen en documenten die hij heeft voorgelegd. Hij betoogt dat het feit dat hij geen diepgaande operationele details kon geven over de werkzaamheden van zijn broer binnen de politie- of inlichtingendiensten in de gegeven context dus niet abnormaal is en niet kan volstaan om de tewerkstelling ongeloofwaardig te achten.

Vooreerst wijst de Raad erop dat verzoeker door louter te citeren uit de notities van het tweede persoonlijk onderhoud bij het CGVS, en aldus enkel zijn reeds afgelegde verklaringen te herhalen en te stellen dat hij alles verteld heeft wat hij wist over diens job, geen ander licht werpt op de pertinente motieven van de bestreden beslissing "*Voorts kon u het profiel van uw broer J. (...), namelijk dat hij bij de nationale politie zou gewerkt hebben, niet aannemelijk maken. Zo kon u –alhoewel hij op hetzelfde domein als u woonde en hij afgaand op het door u neergelegde attest (doc 6) minstens sinds de vijfde maand van 1392 (juli/augustus 2013) voor de nationale politie werkte- niet vertellen waaruit uw broer zijn takenpakket bestond (CGVS 2, p21). Verder blijkt uit het door u neergelegde werkdocument van uw broer dat hij als sergeant afgestudeerd is, hetgeen u nergens vermeld heeft. Later gevraagd of u verhalen of anekdotes kende van zaken die uw broer ooit op zijn werk meemaakte, bleef u uiterst vaag en kwam u niet verder dan te verklaren dat hij soms werd aangevallen of soms in een verdedigingstoren moest gaan zitten (CGVS 2, p23). Uit de drie foto's waarin uw broer in een uniform te zien is, kan niet worden afgeleid dat dit in de context van de nationale politie moet zijn geweest. De drie foto's zijn gelijkaardig aan elkaar en lijken op eenzelfde moment te zijn genomen, waardoor deze niet zonder meer representatief zijn voor een langdurige tewerkstelling en gemakkelijk in scène kunnen zijn gezet.*"

De tewerkstelling van verzoekers familieleden betreft een kernelement van zijn relaas, waarop hij zijn vrees bij terugkeer naar Afghanistan ook stoelt. Van verzoeker die beweert te vrezen voor zijn leven en vrijheid en daarom de bescherming van de Belgische autoriteiten vraagt, mag wel degelijk worden verwacht dat hij alle elementen ter ondersteuning van zijn verzoek om internationale bescherming op correcte, coherente, duidelijke en precieze wijze kan weergeven, zeker die feiten en gebeurtenissen die de essentie uitmaken van het relaas, zoals *in casu* de carrière van zijn broer. Er kon dan ook wel degelijk van verzoeker een algemene, elementaire kennis verwacht worden over alsook meer concrete verklaringen over de tewerkstelling die zijn broer uitoefende. De gedane vaststellingen in de bestreden beslissing hebben betrekking op basiskennis aangaande zijn broers job, zoals zijn rang en dagdagelijkse taken en ervaringen. Dit betreffen geen gevoelige details waarvan zou kunnen worden aangenomen dat zijn broer hierover niet veel informatie gaf om 'evidente veiligheidsredenen'. Uit de bestreden beslissing blijkt voorts niet dat verzoeker wordt tegengeworpen dat hij geen operationele details kon geven over de werkzaamheden van zijn broer binnen de politie- of inlichtingendiensten. Verzoeker kan gelet op voorgaande motieven niet gevolgd worden waar hij stelt dat verweerder allerminst rekening houdt met de verklaringen en documenten die hij heeft voorgelegd.

4.6.1.7. Vervolgens herhaalt verzoeker zijn verklaringen over het vertrek van zijn broer en meent hij dat hieruit blijkt dat zijn moeder slechts eenmaal contact had met J. waarin hij haar vertelde dat hij zich in Kabul of Nimrooz bevond, dat het dan ook de laatste keer was dat zijn moeder contact heeft gehad, dat toen zijn moeder hem hierover vertelde, het niet in hem opkwam om te vragen hoeveel tijd na hem J. vertrokken was

en bij daaropvolgende contacten met zijn moeder hij hierover geen verdere vragen wenste te stellen omwille van het verdriet.

Verzoekers kritiek is gericht tegen het motief *“Zo verklaarde u dat uw broer J. (...) na uw vertrek uit Afghanistan ook jullie woning verliet met als doel het land te verlaten en hij nu vermist is. U kon echter niet vertellen hoeveel tijd na u hij vertrokken was. U vroeg dit nooit aan uw moeder omdat u uw moeder niet aan hem wilde laten herinneren (CGVS 2, p21). Deze verklaring houdt geen steek aangezien uw moeder u wel vertelde over de momenten dat ze contact had met uw broer (CGVS 2, p21). In dit kader is het bovendien merkwaardig dat u enerzijds wel kon vertellen dat uw broer met dezelfde smokkelaar als u was vertrokken en dat H.R. (...) zijn reis had geregeld (CGVS 2, p21) maar u niet kon vertellen hoeveel tijd na uw vertrek uw broer zou vertrokken zijn.”*

De Raad acht dit motief overtuigend. De overige overwegingen in de bestreden beslissing, zoals weergegeven in punt 4.6.1.2., zijn voldoende determinerend om de vaststelling te schragen dat geen geloof kan worden gehecht aan verzoekers vluchtrelaas en dat hij zijn vrees voor vervolging niet aannemelijk heeft gemaakt. Verzoekers betoog inzake dit overtuigend motief werpt zodoende geen ander licht op de overige draagkrachtige motieven.

4.6.1.8. Waar verzoeker stelt dat mensen die werkten voor de vorige overheid of familieleden hadden die een militaire functie hadden een rechtstreeks doelwit zijn van de taliban en in dit kader verwijst naar het EUAA rapport van 2023 en meent dat hieruit blijkt dat familieleden van voormalige leden van het Afghaans leger wel degelijk een groot risico lopen ‘enkel en alleen’ omwille van het feit dat ze familie zijn van voormalige militairen, kan hij niet gevolgd worden. De Raad wijst erop dat uit het rapport van de EUAA van 2023 blijkt dat familieleden van personen met bepaalde profielen in bepaalde gevallen te maken ‘kunnen’ krijgen met vervolging, bijvoorbeeld wanneer de taliban op zoek zijn naar de persoon met het profiel of wanneer er bepaalde redenen zijn die maken dat de taliban wraak willen nemen op deze persoon en zijn familie, zoals in de bestreden beslissing terecht wordt gemotiveerd. Er blijkt uit de door verzoeker in zijn verzoekschrift geciteerde tekst uit het rapport geenszins dat familieleden van voormalige leden van het Afghaans leger een groot risico lopen ‘enkel en alleen’ omwille van het feit dat ze familie zijn van voormalige militairen. Verweerder heeft gemotiveerd waarom verzoeker niet aantoont dat hij het risico loopt op vervolging omwille van een tewerkstelling van zijn familieleden bij de ‘Afghan National Defense and Security Forces’ (hierna: het ANDSF) – indien een dergelijke tewerkstelling aangenomen zou kunnen worden – en gesteld dat verzoeker niet aantoont dat de taliban op zoek zijn naar zijn familieleden of dat er redenen zijn waarom de taliban wraak zou willen nemen op verzoekers familieleden en hun familie. Verweerder wijst erop dat verzoeker niet aannemelijk heeft gemaakt dat zijn familieleden zelf met daden van vervolging te maken hebben gehad. Hij concludeert dat het loutere feit dat verzoeker een familielid is van vroegere leden van het ANDSF onvoldoende is om een nood aan bescherming in zijn hoofdte aannemelijk te maken.

4.6.1.9. Betreffende het motief *“Verder verklaarde u dat de autoriteiten hebben nagelaten onderzoek te doen naar de dood van uw oom S. (...) en uw neef Mus. (...), naar eigen zeggen omdat het duidelijk was dat het de Taliban was die hiervoor verantwoordelijk waren (CGVS3, p. 10 en 12). Indien uw oom en uw neef daadwerkelijk voor de voormalige overheid tewerkgesteld waren, kan worden verwacht dat de overheid alles in zijn werk zou stellen om de daders van hun dood op te sporen. Het gegeven dat er geen onderzoek plaatsvond, ondermijnt nogmaals het geloof in hun vermeende werkzaamheden. Waar u een foto neerlegt van de grafkist van uw oom S. (...) (doc 16), dient te worden aangestipt dat hieruit niet kan afgeleid worden of uw oom al dan niet de overleden persoon betreft. Verder kan geenszins afgeleid worden in welke omstandigheden uw oom kwam te overlijden en of dit al dan niet door toedoen van de taliban was, noch dat dit omwille van een eventuele tewerkstelling voor de voormalige Afghaanse overheid zou zijn geweest. U brengt geen andere documenten aan om de dood van uw oom of uw neef te staven. Door het afleggen van ongeloofwaardige verklaringen toonde u de problematische situatie waarin uw familieleden zich volgens uw verklaringen bevinden niet aan.”* betoogt verzoeker dat verweerder uit het uitblijven van een onderzoek afleidt dat de tewerkstelling van zijn neef en oom ongeloofwaardig zou zijn, doch dat hij uitdrukkelijk verklaarde dat in zijn regio onderzoek vaak uitbleef omwille van de feitelijke machtspositie van de taliban, waarna hij wijst op zijn verklaringen hieromtrent. Hij meent dat het ontbreken van een onderzoek volgens hem te wijten is aan de feitelijke situatie ter plaatse en niet aan het niet bestaan van hun functies. Hij wijst erop dat hij ook een foto van de grafkist van S. heeft neergelegd en dit minstens illustreert dat hij het overlijden van zijn oom wenste te staven. Hij meent dat verweerder uit het loutere ontbreken van bijkomende officiële documenten in een conflictsituatie niet kan afleiden dat het overlijden of de tewerkstelling ongeloofwaardig zouden zijn.

Door louter zijn verklaringen te herhalen, werpt verzoeker geen ander licht op de pertinente motieven van de bestreden beslissing. Bovendien verklaart verzoeker enerzijds dat de politie niet naar zijn huis kwam omdat het een gebied vol bergen was en de taliban daar sterker was, dat ze gewoon naar zijn huis zijn gegaan en hebben aangevallen, dat ze in hun plan geslaagd zijn en dan zijn weggegaan en dat de overheid er niet kon komen omdat het ver weg was om anderzijds meteen daarop te verklaren dat toen ze naar hun huis kwamen,

alles gedaan was. Wanneer dan gevraagd wordt of de politie na de aanval wanneer ze horen dat een agent gestorven is, geen onderzoek zouden voeren, antwoordt verzoeker dat er geen nood is aan onderzoek, dat de taliban de verantwoordelijkheid heeft genomen. Ook betreffende zijn neef stelt hij zich gewoon de vraag welk soort onderzoek ze kunnen doen. De Raad volgt verweerder dat indien verzoekers oom en neef daadwerkelijk tewerkgesteld waren voor de voormalige overheid *“kan worden verwacht dat de overheid alles in zijn werk zou stellen om de daders van hun dood op te sporen”*.

Door louter te stellen dat hij ook een foto van de grafkist van S. heeft neergelegd en dit minstens illustreert dat hij het overlijden van zijn oom wenste te staven, werpt verzoeker geen ander licht op de motieven *“Waar u een foto neerlegt van de grafkist van uw oom S. (...) (doc 16), dient te worden aangestipt dat hieruit niet kan afgeleid worden of uw oom al dan niet de overleden persoon betreft. Verder kan geenszins afgeleid worden in welke omstandigheden uw oom kwam te overlijden en of dit al dan niet door toedoen van de taliban was, noch dat dit omwille van een eventuele tewerkstelling voor de voormalige Afghaanse overheid zou zijn geweest. U brengt geen andere documenten aan om de dood van uw oom of uw neef te staven.”* Hieruit blijkt voorts niet dat uit het ontbreken van bijkomende officiële documenten afgeleid wordt dat het overlijden of de tewerkstelling ongeloofwaardig zou zijn, doch wordt er enkel op gewezen dat er geen documenten worden voorgelegd die de dood van zijn oom of neef staven. Uit de overige motieven van de bestreden beslissing blijkt waarom de tewerkstelling van zijn familieleden ongeloofwaardig wordt bevonden.

4.6.1.10. Betreffende het ongeloofwaardig karakter van het relaas dat M. geen bijkomende voorzorgsmaatregelen zou hebben genomen nadat verzoeker hem betrapte bij het plaatsen van een bom, stelt verzoeker dat hij enkel kan verklaren wat hij zelf heeft waargenomen, dat hij niet kan spreken over intenties of voorzorgsmaatregelen van derden en dat M. al dan niet bijkomende maatregelen had moeten nemen een hypothese betreft van verweerder, geen vaststelling die gebaseerd is op objectieve gegevens.

Dat verzoeker niet kan spreken over intenties of voorzorgsmaatregelen van derden, biedt geen verklaring voor het gegeven dat M. zo onachtzaam reageerde en anderhalf uur nadat verzoekers oom S., die door verzoeker vlug verwittigd werd, zijn teamleider op de hoogte bracht van het plaatsen van een bom, gewoon kon gearresteerd worden in zijn woning in het dorp. In deze wijst de Raad erop dat de ongeloofwaardigheid van een asielrelaas niet alleen kan worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en onaannemelijke verklaringen, zoals *in casu*. Noch verweerder noch de Raad moeten bewijzen dat de aangehaalde feiten onwaar zouden zijn. Het komt daarentegen aan verzoeker toe om de feiten die hij aanhaalt en waarop hij zijn vrees voor vervolging steunt *in concreto* aannemelijk te maken en met betrekking tot de inconsistenties en onaannemelijkheden waarop wordt gewezen in de motivering van de bestreden beslissing een logische en afdoende uitleg of verklaring te bieden, waartoe hij evenwel in gebreke blijft. Verzoeker kan geen afdoende uitleg geven waarom M. geen voorzorgsmaatregelen nam en gewoon, terwijl hij wist dat hij gezien was bij het plaatsen van een bom door verzoeker, naar huis ging in hetzelfde dorp alwaar hij kon worden gearresteerd. Dit betreffen pertinente vaststellingen van verweerder, die de geloofwaardigheid van het vluchtrelaas onderuit halen. Verzoeker werpt geen nieuw licht op deze vaststellingen, noch slaagt hij erin deze uit te klaren.

Betreffende het aantal mannen die aanwezig waren met M. meent verzoeker dat hij niet met zekerheid kon vertellen of er nog meer dan twee aanwezig waren en hij daarover twijfelde. Hij citeert zijn verklaringen hieromtrent tijdens het eerste persoonlijk onderhoud bij het CGVS en stelt dat hij verkeerde in een toestand van intense angst en M. onmiddellijk herkende, dat zijn aandacht bijgevolg uitsluitend naar hem ging, als enige voor hem herkenbare persoon, dat hij de overige aanwezigen niet kende waardoor hij in de gegeven omstandigheden geen specifieke aandacht aan hen besteedde, dat hij zich in een situatie van acute stress en vrees focuste op de voor hem bekende persoon, geenszins bevreemdend of ongeloofwaardig is, maar integendeel een begrijpelijke en menselijke reactie in een bedreigende context.

Met zijn betoog gaat verzoeker eraan voorbij dat hem niet wordt tegengeworpen dat hij niet kon vertellen of er nog meer dan twee mannen bij M. aanwezig waren, doch wel dat hij verklaarde dat M. vergezeld was van twee onbekende mannen tijdens het eerste persoonlijk onderhoud (*“Ik zag enkel twee personen, misschien waren er ook anderen maar ik zag er maar twee.”*, NPO1, p. 18) en dat M. vergezeld was van drie onbekende mannen tijdens het tweede persoonlijk onderhoud (*“Heeft u nog andere mensen gezien bij M. (...) toen hij die bom plaatste? Ik had drie andere personen ook gezien”* (...)) *Dus behalve M. (...) waren er nog 3 anderen aanwezig? Klopt.*”, NPO2, p. 17). Verzoeker gaf tijdens zijn eerste gehoor niet aan dat hij twijfelde, wel dat hij twee mannen zag waarbij hij nog opmerkte dat er misschien meer waren maar hij er maar twee zag. Dit is wel degelijk niet consistent met zijn verklaring dat M. vergezeld was van drie onbekende mannen. Gezien niet de twijfel hem wordt tegengeworpen, noch een onwetendheid over het aantal mannen die bij M. waren op het ogenblik van het plaatsen van de bom, doch wel zijn uitdrukkelijk tegenstrijdige verklaringen, is verzoeker zijn betoog dat hij verkeerde in een toestand van intense angst en M. onmiddellijk herkende, dat zijn aandacht bijgevolg uitsluitend naar hem ging, als enige voor hem herkenbare persoon, dat hij de overige aanwezigen niet kende waardoor hij in de gegeven omstandigheden geen specifieke aandacht aan hen besteedde, dat hij

zich in een situatie van acute stress en vrees focuste op de voor hem bekende persoon, geenszins bevreemdend of ongeloofwaardig is, maar integendeel een begrijpelijke en menselijke reactie in een bedreigende context, niet dienstig.

4.6.1.11. Verzoeker betoogt dat verweerder de dreigbrieven verwierpt op basis van elementen die hij eerder ongeloofwaardig achtte, maar meent dat hij hierover consistente verklaringen heeft afgelegd. Hij stelt dat hij uitdrukkelijk verklaarde dat hij zijn moeder pas vlak voor zijn verschijning bij de Raad vroeg naar de recente ontwikkelingen omdat hij bewijs of informatie nodig had waarna zijn moeder hem vertelde dat mensen van het ministerie gekomen zijn en een brief hebben achtergelaten. Hij stelt dat hij tevens aangaf dat zijn moeder niet spontaan alles vertelt en dat het mogelijk is dat er nog documenten zijn daar maar dat zijn moeder dit niet vertelt, dat het gegeven dat de informatie pas later werd meegedeeld verklaard is binnen de familiale context en de beperkte communicatie.

Door louter te menen dat hij wel consistente verklaringen heeft afgelegd werpt verzoeker geen ander licht op de pertinente motieven van de bestreden beslissing, zoals weergegeven in punt 4.6.1.2. Uit wat voorafgaat blijkt dat verzoeker geen ander licht werpt op de motieven waaruit blijkt dat *“er geen geloof kan worden gehecht aan (zijn) relaas dat de taliban (hem) viseerden omdat (hij) een vaccinateur was, omdat (hij) M. (...) betrapte had bij het plaatsen van een bom en omdat verschillende familieleden werkten voor de toenmalige overheid”*. Verweerder kon dan wel degelijk terecht motiveren dat evenmin geloof kan worden gehecht aan de door verzoeker ontvangen dreigbrieven die voorspruiten uit de ongeloofwaardig bevonden elementen.

Door voorts louter te betogen dat hij uitdrukkelijk verklaarde dat hij zijn moeder pas vlak voor zijn verschijning bij de Raad vroeg naar de recente ontwikkelingen omdat hij bewijs of informatie nodig had waarna zijn moeder hem vertelde dat mensen van het ministerie gekomen zijn en een brief hebben achtergelaten, bevestigt hij zijn verklaringen doch werpt hij met dit betoog geen ander licht op de pertinente vaststelling *“Tijdens uw beroepsprocedure bij de RvV legde u een tweede dreigbrief neer (doc. 20). Uw moeder zou deze brief twintig dagen voor de machtsovername ontvangen hebben (= ongeveer 26 juli 2021). Gevraagd waarom u deze brief dan pas neerlegde in het kader van uw beroepsprocedure, verklaarde u dat uw moeder u nooit verteld had over deze brief, tot u vroeg naar de situatie om zo meer info te verkrijgen voor uw beroepsprocedure (CGVS3, p. 5). (...) is het niet plausibel dat uw moeder u pas in het kader van uw beroepsprocedure, aldus meer dan twee jaar na de ontvangst van deze dreigbrief, ingelicht zou hebben over het bestaan ervan”*. Door te stellen dat hij aangaf dat zijn moeder niet spontaan alles vertelt en dat het mogelijk is dat er nog documenten zijn daar maar dat zijn moeder dit niet vertelt, dat het gegeven dat de informatie pas later werd meegedeeld verklaard is binnen de familiale context en de beperkte communicatie, werpt verzoeker geen ander licht op de vaststelling dat het niet plausibel is dat zijn moeder pas in het kader van de beroepsprocedure, aldus meer dan twee jaar na de ontvangst van de dreigbrief, verzoeker zou ingelicht hebben over het bestaan ervan. Immers is dergelijke informatie niet enkel belangrijk in het kader van zijn verzoek om internationale bescherming en zijn beroepsprocedure, doch in de eerste plaats voor verzoeker zelf om het risico in te schatten dat hij loopt bij terugkeer. Er kan verwacht worden dat verzoekers familie, om verzoeker te waarschuwen en te weerhouden van een terugkeer, hem informatie zou meedelen die erop wijst dat hij nog steeds gevaar loopt bij een terugkeer. Van een beperkte communicatie lijkt geen sprake daar de dreigbrief dateert van juli/begin augustus 2021 volgens verzoekers verklaringen en hij volgens zijn verklaringen tijdens het eerste persoonlijk onderhoud bij het CGVS op 25 april 2023 aangaf dat hij nog contact had met zijn moeder, via WhatsApp (NPO1, p. 4-5) en ook op het tweede persoonlijk onderhoud bij het CGVS op 28 juni 2023 aangaf nog contact gehad te hebben met zijn moeder sinds het vorige interview (NPO2, p. 2).

Betreffende de datum van de brief wijst verzoeker op zijn verklaring tijdens het derde onderhoud dat hij de brief ongeveer in augustus 2021 kreeg maar hij over die datum niet zeker is, dat de datum is geschreven op de brief. Hij betoogt dat hij meermaals heeft aangegeven dat het voor hem moeilijk is om exacte data te reconstrueren en dat kleine temporele onduidelijkheden dan ook niet volstaan om het bestaan van de brief te ontkrachten.

De Raad merkt op dat verzoeker eerder tijdens het derde persoonlijk onderhoud bij het CGVS niet verklaarde dat hij de datum niet zeker wist of dat exacte data voor hem moeilijk zijn, doch uitdrukkelijk aangaf dat zijn moeder de brief ontving ongeveer 20 dagen voor de machtsovername (NPO3, p.5). Verzoeker kan dan ook niet *post factum* dienstig verwijzen naar het feit dat hij meermaals heeft aangegeven dat het voor hem moeilijk is om exacte data te reconstrueren om te stellen dat kleine temporele onduidelijkheden niet volstaan om het bestaan van de brief te ontkrachten.

Betreffende de vermelding van eerdere oproepingsbrieven, citeert verzoeker opnieuw zijn eerder tijdens het derde persoonlijk onderhoud afgelegde verklaringen. Hij stelt dat zijn verklaringen een plausibele verklaring geven voor het ontbreken van eerdere stukken. De Raad acht de motieven *“Daarbovenop vermeldt deze brief ook enkele voorgaande naar u verstuurd oproepingsbrieven, waar u zelf nooit eerder iets over verklaard*

heeft. Hiermee geconfronteerd stelde u dat uw moeder u niet verteld heeft over andere brieven, maar dat het zou kunnen dat ze die kwijt is (CGVS3, p. 16 en 17). Dit strookt niet met het gegeven dat u voor de RvV een conversatie had met uw moeder waarbij u haar vertelde dat u alles moest weten wat er nog gebeurd was sinds uw vertrek” overtuigend. De overige motieven in punt 4. van de motieven vermeld in punt 4.6.1.2. volstaan om de vaststelling te staven dat geen geloof kan worden gehecht aan de door verzoeker ontvangen dreigbrieven. Verzoekers betoog inzake dit overtuigend motief werpt zodoende geen ander licht op de overige draagkrachtige motieven.

Verzoeker betoogt aangaande de vermelding dat zijn overleden vader in de eerste brief vermeld staat, dat hij verklaarde dat dit een officiële brief is, dat het een format is dat ze hebben, dat ze stellen in deze brieven: als je je niet aanmeldt komen we achter je vader, nonkel en neven, dat ze iedereen vernoemen en dat hij aangaf dat het om een standaardformulering ging. De Raad acht de motieven “(...) is het ook opvallend dat uw vader vermeld wordt in deze brief, terwijl u eerder verklaarde dat hij overleed in 2015 (CGVS3, p. 19). Hiermee geconfronteerd stelde u slechts dat de Taliban een format gebruikt dat voor elke brief hetzelfde is en ze iedereen van uw familie vernoemen als u zich niet zou aanmelden (CGVS3, p. 19), wat geen afdoende verklaring is.” overtuigend. De overige motieven in punt 4. van de motieven vermeld in punt 4.6.1.2. volstaan om de vaststelling te staven dat geen geloof kan worden gehecht aan de door verzoeker ontvangen dreigbrieven. Verzoekers betoog inzake dit overtuigend motief werpt zodoende geen ander licht op de overige draagkrachtige motieven.

Met zijn betoog maakt verzoeker dan ook niet aannemelijk dat de door verweerder aangehaalde elementen randaspecten en administratieve details betreffen maar de kern van zijn verklaringen dat hij dreigbrieven ontving waarin hij werd opgeroepen zich aan te melden onder dreiging van vergelding, niet aantast.

4.6.1.12. Het geheel aan documenten, objectieve landeninformatie en verzoekers verklaringen in acht genomen en bekeken in hun onderlinge samenhang, stelt de Raad vast dat aan verzoekers vluchtrelaas geen geloof kan worden gehecht.

Het voorgaande volstaat om te besluiten dat niet is voldaan aan de cumulatieve voorwaarden zoals bepaald in oud artikel 48/6, §4 van de Vreemdelingenwet (heden artikel 4, vijfde lid van de Verordening 2024/1347/EU van het Europees Parlement en de Raad van 14 mei 2024 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die voor subsidiaire bescherming in aanmerking komen, en voor de inhoud van de verleende bescherming, tot wijziging van Richtlijn 2003/109/EG van de Raad en tot intrekking van Richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad (hierna: de Verordening 2024/1347/EU)).

Wanneer zoals *in casu* geen geloof kan worden gehecht aan het naar voor gebrachte vluchtrelaas, is er geen reden om dit te toetsen aan de voorwaarden die inzake de erkenning van vluchtelingen worden gesteld door artikel 1, A (2) van het Vluchtelingenverdrag en oud artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

4.6.1.13. In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Vluchtelingenverdrag en oud artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet in aanmerking worden genomen. Volledigheidshalve wordt opgemerkt dat artikel 3, 1) en 5) *juncto* artikel 9 van de Verordening 2024/1347/EU niets wijzigt aan hetgeen voorafgaat, daar de materiële voorwaarden om als vluchteling erkend te worden dezelfde gebleven zijn. Aldus kan een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 3, 1) en 5) *juncto* artikel 9 van de Verordening 2024/1347/EU niet worden aangenomen.

Gelet op het feit dat geen geloof kan worden gehecht aan het vluchtrelaas van verzoeker, kan hij ook niet steunen op de elementen aan de basis van dat relaas teneinde aannemelijk te maken een reëel risico te lopen op ernstige schade zoals bepaald in oud artikel 48/4, §2, a) en b) van de Vreemdelingenwet. Volledigheidshalve wordt opgemerkt dat artikel 15, a) en b) van de Verordening 2024/1347/EU dezelfde materiële voorwaarden bevat om de subsidiaire beschermingsstatus te verkrijgen als artikel 15, a) en b) van de Kwalificatierichtlijn waarvan oud artikel 48/4, §2, a) en b) de omzetting is.

4.6.2. Betreffende de vrees wegens (gepercipieerde) verwestering

4.6.2.1. Op basis van de objectieve landeninformatie in het rechtsplegingsdossier, die door beide partijen ter beschikking wordt gesteld, kan volgende analyse worden gemaakt van de algemene context in Afghanistan.

De taliban hebben de grondwet van de voormalige Islamitische Republiek Afghanistan opgeschort en er werd een herziening van de bestaande Afghaanse wetten met de sharia aangekondigd. De taliban menen evenwel dat de sharia op zich een afdoende legaal kader bevat waardoor een grondwet niet nodig is. De visie van de taliban op de sharia is gebaseerd op de soennitische Hanafi-school van jurisprudentie, maar is ook beïnvloed

door lokale tradities en tribale codes (EUAA, *Afghanistan Country Focus*, januari 2026, p. 23 en 26). De taliban hebben verklaard dat zij zullen handelen overeenkomstig hun principes, religie en cultuur, waarbij het belang van de islam benadrukken en aangeven dat niets kan ingaan tegen de islamitische waarden. De *de facto*-regering beschouwt zichzelf als een sturende instantie met een fundamentele doelstelling om de bevolking te doen leven volgens de religieuze wetgeving.

Sinds de machtsovername door de taliban in augustus 2021 houdt de conservatieve opperste leider Haibatullah Akhundzada steeds nadrukkelijker de touwtjes in handen en zijn gezag is steeds dwingender. In een rapport van januari 2024 wordt gesteld dat de rol van Akhundzada als diegene die de finale zeg heeft over de meeste beleidsaspecten ondertussen verankerd is, al blijft discussie bestaan over de richting inzake binnenlands en buitenlands beleid (EUAA, *Afghanistan Country Focus*, januari 2026, p. 16). In november 2022 gaf hij opdracht tot volledige invoering van de taliban-versie van de sharia (EUAA, *Afghanistan Country Focus*, januari 2026, p. 26).

Politieke partijen zijn verboden waardoor er geen ruimte is voor politieke oppositie en de 'civic space' is zeer beperkt, zo niet gesloten. Afghaanse lokale media en middenveldorganisaties krijgen steeds meer restricties opgelegd en critici worden gearresteerd. Zo is elke berichtgeving over mensenrechten en kritiek op de taliban als de 'legitieme heersers' verboden, wat leidt tot zelfcensuur bij de nog actieve journalisten in Afghanistan. Vele opposanten hebben het land verlaten of zijn ondergedoken. Tevens werd de VN Speciale Rapporteur over de mensenrechtensituatie in Afghanistan de toegang tot het land ontzegd in augustus 2024. Dit resulteert in een situatie waarin het steeds moeilijker wordt om betrouwbare en up-to-date informatie over het land te krijgen (EUAA, *Afghanistan Country Focus*, januari 2026, p. 18-19). De mensenrechtensituatie in Afghanistan is na de machtsovername gradueel verslechterd en verschillende bronnen stellen een tendens vast waarbij de *de facto*-administratie ontwikkelt naar een theocratische politiestaat die regeert in een sfeer van angst en misbruik (EUAA, *Afghanistan Country Focus*, december 2023, p. 21; EUAA, *Afghanistan Country Focus*, januari 2026, p. 18-19). Om de strenge leefregels van de talibans zeer strikte interpretatie van de sharia te handhaven, heeft de *de facto*-regering opnieuw het 'Ministry for Propagation of Virtue and Prevention of Vice' ('*Dawat wa Ershad Amr bil-Maruf wa Nahi al-Munkar*') (hierna: het MPVPV) opgericht, en gebruikt daartoe ook het 'Taliban General Directorate of Intelligence' (GDI) en een aantal *de facto*-staatsinstellingen (EUAA, *Afghanistan Country Focus*, december 2023, p. 24 en EUAA, *Afghanistan Country Focus*, januari 2026, p. 21). De MPVPV wordt omschreven als een invloedrijke instelling die direct rapporteert aan de opperste leider over belangrijke thema's. Ondanks het beperkt aantal handhavers van het MPVPV, hebben vele Afghanen zich aangepast door zelfregulering, sociale druk en toezicht vanuit de gemeenschap (familieleden, religieuze leiders en burens), teneinde confrontaties met handhavers van het MPVPV te vermijden.

De taliban, die de Deobandi-islam aanhangen, een puriteinse en conservatieve tak binnen de soennitische islam (EUAA, *Afghanistan Country Focus*, januari 2026, p. 23-24) streven een zuivering van de Afghaanse samenleving na waarbij buitenlandse invloeden worden geweerd. De *de facto*-regering heeft daartoe massaal geïnvesteerd in het bouwen van moskeeën en madrassa's over het hele land. In deze optiek is ook het westers seculier onderwijssysteem onder vuur komen te liggen en inspanningen om seculier onderwijs te bannen zijn toegenomen ten voordele van de uitbreiding van religieus onderwijs (EUAA, *Afghanistan Country Focus*, januari 2026, p. 32-34). Er is een *curriculum* goedgekeurd voor mannelijke en vrouwelijke madrassa's maar de *de facto*-autoriteit heeft geen richtlijnen gegeven over algemene vakken. Volgens een assistent professor verbonden aan de American University of Afghanistan hebben sommige madrassa's dit aangegrepen om in hun *curriculum* niet-religieuze en wetenschappelijke onderwerpen op te nemen omdat meisjes geen toegang hebben tot secundair onderwijs. Dit is evenwel volgens deze expert niet op uniforme wijze doorgevoerd. Het *curriculum* van madrassa's die worden gefinancierd door hoge functionarissen van de *de facto*-autoriteit weerspiegelt hun persoonlijke visie wat resulteert in sommige 'erg moderne' en andere 'conservatieve' madrassa's (EUAA, *Afghanistan Country Focus*, november 2024, p. 106-107, 136). De MPVPV heeft echter de controle op het naleven van de restricties voor meisjes in het onderwijs opgevoerd, ook in de madrassa's (EUAA, *Afghanistan Country Focus*, januari 2026, p. 116).

Het toepasselijke rechtskader blijft onduidelijk. De *de facto*-talibanregering, evenals de provinciale *de facto*-regeringen, vaardigen nog steeds verschillende decreten en richtlijnen uit met betrekking tot het naleven van de sharia in het dagelijkse leven, die een impact hebben op de rechten van meisjes en vrouwen, de media en het algemene publiek. In juni 2022 rapporteerde de secretaris-generaal van de VN dat het MPVPV de handhaving van een breed scala aan richtlijnen met betrekking tot buitenechtelijke relaties, kledingvoorschriften, het bijwonen van gebeden, muziek, het verbod op verdovende middelen en alcohol heeft verstrengd (EUAA, *Afghanistan security situation*, augustus 2022, p. 29-31; EUAA, *Afghanistan targeting of individuals*, augustus 2022, p. 41 ev.).

Op 31 juli 2024 werd door de *de facto*-autoriteiten de zogenaamde moraliteitswet aangenomen waarin, enerzijds, een aantal verboden handelingen voor het grote publiek worden geformuleerd, en anderzijds, de verantwoordelijkheden van en de gedragscode voor het MPVPV-personeel worden uiteengezet. De wet bevat

onder meer voorschriften die toezien op gendersegregatie in het openbaar leven, een voorwaarde opdat vrouwen het huis kunnen verlaten. Het is vrouwen verboden om naar vreemde mannen te kijken, terwijl het mannen niet is toegestaan te kijken naar het gezicht of het lichaam van niet-verwante vrouwen. De moraliteitswet bevat zowel voor vrouwen als mannen kledijvoorschriften, zoals voor vrouwen het bedekken van het gehele lichaam en hun aangezicht om sociale onrust te vermijden (sinds mei 2022 geldt deze instructie om hun aangezicht te bedekken bij voorkeur door middel van een burka), en bevat tevens het verbod van een on-islamitische haarstijl en het scheren van een baard korter dan de voorgeschreven lengte voor mannen. De wet specificeert verder een aantal inbreuken waaronder het niet bidden, het niet deelnemen aan verplichte (gezamenlijke) gebeden en het sluiten van vriendschap met niet-moslims of hen imiteren. Voorts is muziek tijdens bijeenkomsten of in woningen verboden en geldt er een verbod op ongehoorzaamheid van kinderen tegenover hun ouders. Verder bepaalt de moraliteitswet dat MPVPV-personeel ertoe gehouden is inbreuken door 'mentaal gehandicapte personen' en kinderen te beëindigen (EUAA, *Afghanistan Country Focus*, november 2024, p. 30, 34-44 en EUAA, *Afghanistan Country Focus*, januari 2026, p. 34-42). Over het algemeen gaat het om voorschriften die sinds de machtsovername bestonden en ook reeds afgedwongen werden, al zien sommige bronnen de codificatie als een indicatie dat deze regels strikter zullen worden toegepast en in een meer repressief en wreder systeem.

Laster en ongefundeerde kritiek op de *de facto*-regering is verboden – al wordt opbouwende kritiek inzake nog on vervulde beloften van de taliban, die hun rol als legitieme heersers erkent, tot op zekere hoogte gedoogd – en verder moeten nationale en internationale ngo's hun vrouwelijke medewerkers op non-actief zetten, zo niet kunnen zij hun licentie verliezen, is het voor vrouwen verboden om voor VN-agentschappen te werken, is universitaire scholing voor vrouwen geschorst, moeten schoonheidssalons sluiten en moet het vieren van niet-soennitische feestdagen worden vermeden. Naast deze nationale decreten en instructies, die aanleiding geven tot het institutionaliseren van een genderapartheid, werden er in sommige provincies ook bijkomende instructies uitgevaardigd (EUAA, *Afghanistan Country Focus*, december 2023, p. 24; EUAA, *Afghanistan Country Focus*, november 2024, p. 24).

De *de facto*-autoriteiten hebben sinds de machtsovername enkele instructies gegeven in decreten en algemene richtlijnen, maar in de eerste jaren na de overname waren er weinig instructies op schrift beschikbaar. In plaats daarvan werden instructies en richtlijnen gecommuniceerd via verschillende kanalen, waaronder sociale media en tijdens interviews met de media. Hoewel er nog steeds per decreet wordt geregeerd, heeft de *de facto*-regering het wetgevingsproces geformaliseerd, waarbij een commissie wetsvoorstellen beoordeelt voordat ze worden voorgelegd aan de uiteindelijke goedkeuring van de opperste leider. Uitgevaardigde decreten worden heden gebundeld en gepubliceerd in openbare bladen omdat de authenticiteit van decreten die op sociale media werden gepubliceerd moeilijk te controleren was en soms niet ernstig werd genomen. Ondanks een meer geformaliseerd proces, worden instructies nog steeds mondeling en in verschillende andere vormen gegeven, waarbij soms onduidelijkheid bestaat over hun juridische status. Lokale *de facto*-staatsdepartementen, evenals lokale afdelingen van de MPVPV, hebben bovendien hun eigen instructies uitgevaardigd, volgens UNAMA. Voorts verklaarde een anonieme internationale organisatie aan de COI-eenheid van het Zweedse migratieagentschap dat niet alle instructies worden gepubliceerd, waardoor het enige tijd kan duren voordat iedereen op de hoogte is van het bestaan ervan. De uitgevaardigde instructies blijven vaak vaag geformuleerd, wat ruimte laat voor verschillende interpretaties. Er wordt gesuggereerd dat de formuleringen opzettelijk vaag zijn gehouden om onder andere de ambiguïteit van het beleid te vergroten en ruimte te laten voor aanpassingen (EUAA, *Afghanistan Country Focus*, januari 2026, p. 29-30). Dit resulteert in onzekerheid en kan leiden tot arrestatie voor wat legaal lijkt, terwijl sommige instructies worden aangekondigd maar dode letter blijven (Nederlands Ministerie van Buitenlandse Zaken, *Algemeen Ambtsbericht Afghanistan*, juni 2023, p. 95, geciteerd in CEDOCA, *COI Focus Afghanistan, Migratiebewegingen van Afghanen sinds de machtsovername door de Taliban*, 14 december 2023; EUAA, *Afghanistan Country Focus*, januari 2026, p. 29-30). Functionarissen van de *de facto*-autoriteiten op provinciaal niveau roteren op regelmatige basis wat een impact heeft op de lokale toepassing van restricties en verschillende bronnen zien een algemene trend waarbij instructies op meer uniforme wijze worden toegepast en lokale variaties verminderen (EUAA, *Afghanistan Country Focus*, januari 2026, p. 29). Het is voor de Afghaanse bevolking evenwel nog steeds niet duidelijk welke regels waar van toepassing zijn en er blijft volgens sommige bronnen sprake van een juridisch vacuüm, ook na de publicatie van de moraliteitswet (EUAA, *Afghanistan Country Focus*, november 2024, p. 27). Binnen hun mandaat kan het MPVPV-personeel regels en instructies stapsgewijs afdwingen via een aanmaning, bedreiging, boetes, opsluiting of elke straf die het personeelslid passend acht en dat niet tot de exclusieve bevoegdheid van een rechtbank behoort (EUAA, *Afghanistan Country Focus*, januari 2026, p. 30). Opgelegde restricties lijken over het algemeen op striktere wijze afgedwongen te worden in rurale gebieden dan in steden zoals Kabul en in sommige conservatieve gebieden zijn lokale waarden al in overeenstemming met opgelegde regels. De MPVPV treedt evenwel strenger op in bepaalde periodes en was ook in Kabul na de afkondiging van de moraliteitswet veel meer aanwezig (EUAA, *Afghanistan Country Focus*, november 2024, p. 32 en EUAA, *Afghanistan Country Focus*, januari 2026, p. 30).

In de periode 15 augustus 2021 tot 31 maart 2024 documenteerde UNAMA 1.003 gevallen waarbij de handhaving door MPVPV-personeel van voorschriften gepaard ging met schendingen van de fysieke en mentale integriteit van personen (EUAA, *Afghanistan Country Focus*, november 2024, p. 27).

Aanvankelijk werd een tendens waargenomen onder taliban-rechters om niet te strenge vonnissen uit te spreken en waren er slechts sporadisch lokale berichten over lijfstraffen of doodstraffen. Op 14 november 2022 droeg de opperste leider Akhundzada evenwel alle taliban-rechters op om de sharia volledig toe te passen en 'hudud'- en 'qisas'-straffen op te leggen. Deze straffen omvatten onder meer executies, steniging, geseling en amputatie van ledematen. Verschillende gevallen van openbare geseling volgden op deze verklaring in het hele land. Lijfstraffen worden nog steeds regelmatig toegepast (EUAA, *Afghanistan Country Focus*, januari 2026, p. 43).

In het bijzonder wat betreft 'zina' – d.i. onwettige seksuele betrekkingen, overspel, voorhuwelijkse seksuele betrekkingen, wat tevens kan worden toegedicht aan vrouwen in geval van verkrachting – wordt melding gemaakt van verschillende ernstige incidenten van moorden, stenigingen, lijfstraffen en arrestaties. 'Zina' is één van de 'hudud'-misdaden (Nederlands Ministerie van Buitenlandse Zaken, *Algemeen Ambtsbericht Afghanistan*, juni 2023, p. 7, voetnoot 1). In het Algemeen Ambtsbericht wordt gesteld dat geen betrouwbare gegevens bestaan over de bestraffing van 'zina' en dat het moeilijk is cijfers te vinden van aantallen lijfstraffen voor deze specifieke 'hudud'-misdad aangezien de politie deze cijfers niet meedeelt (Nederlands Ministerie van Buitenlandse Zaken, *Algemeen Ambtsbericht Afghanistan*, juni 2023, p. 130).

Er bestaat geen duidelijkheid over wat kleine overtredingen van de sharia zijn en hoe deze worden bestraft (voetnoot 152 Sabawoon Samim, "Policing Public Morality: Debates on promoting virtue and preventing vice in the Taliban's second Emirate", van 15 juni 2022 in EUAA, *Afghanistan security situation*, augustus 2022, p. 30). Ook de meest recente landeninformatie schept hierover geen duidelijkheid.

Door de beperkingen waaraan bronnen onderhevig zijn, bestaan er ook geen exacte cijfers over het aantal uitgevoerde lijfstraffen. UNAMA maakt melding van honderden gevallen van "wrede, onmenselijke en vernederende behandeling en bestraffing" waaronder openbare geseling, afranseling, zweepslagen en verbaal geweld tegen personen die zich niet hielden aan de uitgevaardigde regels en richtlijnen sinds de overname. Ook AW en Rawadari rapporteerden gevallen van zweepslagen (EUAA, *Afghanistan Country Focus*, januari 2026, p. 43-44). Uit voormelde *Country Focus* van januari 2026 (p. 44) blijkt dat het aantal lijfstraffen in 2025 is toegenomen in vergelijking met de voorgaande periode.

De plaatsvervangende taliban-opperrechter kondigde aan dat rechtbanken in het hele land 175 personen hadden veroordeeld tot 'qisas'-straffen, 37 tot steniging en 103 tot 'hudud'-straffen zoals zweepslagen en amputatie (Nederlands Ministerie van Buitenlandse Zaken, *Algemeen Ambtsbericht Afghanistan*, juni 2023, p. 130). Volgens de lokale media bron Hasht-e-Subh, op basis van cijfers van het *de facto*-Hooggerechtshof en eigen berichtgeving, werden 715 personen (waarvan 136 vrouwen) onderworpen aan zweepslagen in de periode tussen de machtsovername en 17 augustus 2024 in de 31 Afghaanse provincies. Deze straf werd opgelegd onder meer wegens buitenechtelijke relaties, diefstal maar ook het niet naleven van de kledijvoorschriften, het drinken van alcohol en het telefoneren met 'niet-mahram' personen (EUAA, *Afghanistan Country Focus*, januari 2026, p. 43-44).

Een professor aan de American University of Afghanistan wees erop dat bij het uitspreken van lijfstraffen in principe een zeer hoge bewijsstandaard geldt. Het grote aantal lijfstraffen dat reeds werd uitgevoerd wijst er volgens hem echter op dat een zeer 'soepele' bewijsstandaard wordt gehanteerd door de taliban. Bovendien worden opgelegde straffen niet steeds vooraf gegaan door een rechterlijke procedure, maar worden ze veeleer opgelegd via individuele, *ad hoc*-beslissingen, bijvoorbeeld door leden van de MPVPV en de *de facto*-politie, wanneer deze vaststellen tijdens controles op straat dat burgers zich niet aan de opgelegde regels houden (EUAA, *Afghanistan Country Focus*, januari 2026, p. 29).

De scheiding van mannen en vrouwen in het openbare leven op straat wordt door controleurs van de MPVPV gecontroleerd, die volgens sommige bronnen ook vragen stelden over de kernelementen van de islam of over de sharia en mensen die hierop niet het juiste antwoord gaven naar het politiebureau brachten (Nederlands Ministerie van Buitenlandse Zaken, *Algemeen Ambtsbericht Afghanistan*, juni 2023, p. 96).

De taliban zijn ook aanwezig op sociale netwerken, maar het is onduidelijk in welke mate ze de online activiteiten van Afghanen opvolgen. Internationale media hebben bericht dat de taliban reeds Afghanen hebben gearresteerd en gedood vanwege hun activiteiten op de sociale media. Het betroffen echter kritische berichten ten aanzien van de taliban alsook personen die mensenrechtenkwesties onder de aandacht brachten (Denmark, DIS, Afghanistan, *Taliban's impact on the population*, juni 2022, p. 23-24 waarnaar wordt verwezen in de EUAA, *Afghanistan targeting of individuals*, augustus 2022; EUAA, *Afghanistan Country Focus*, december 2023, p. 20; EUAA, *Afghanistan Country Focus*, november 2024, p. 25 en EUAA, *Afghanistan Country Focus*, januari 2026, p. 23). In september 2025 sloten de taliban de toegang tot internet

in heel Afghanistan af, volgens sommige bronnen om 'immorele inhoud' te bestrijden (EUAA, *Afghanistan Country Focus*, januari 2026, p. 22). Volgens Dr. Schuster hebben de taliban sociale media profielen gemonitord en werden mensen beschuldigd van morele corruptie (EUAA, *Afghanistan Country Focus*, december 2023, p. 98). Een andere bron stelt dat het monitoren van sociale media vooral leidde tot het opsporen van personen die kritiek uitten in eigen naam (Nederlands Ministerie van Buitenlandse Zaken, *Algemeen Ambtsbericht Afghanistan*, juni 2023, p. 44). In april 2022 werd het ministerie voor communicatie en informatietechnologie ('*Ministry of Communications and Information Technology*') wel bevolen om de toegang tot bepaalde platforms zoals TikTok of andere programma's met "*immorele inhoud*" te beperken (EUAA, *Afghanistan targeting of individuals*, augustus 2022, p. 44). Volgens verschillende bronnen controleren de taliban niet alleen sociale media netwerken maar luisteren zij ook mee met telefoongesprekken, ook met personen die vanuit het buitenland naar familieleden in Afghanistan belden (Nederlands Ministerie van Buitenlandse Zaken, *Algemeen Ambtsbericht Afghanistan*, juni 2023, p. 44, 80, 116; EUAA, *Afghanistan Country Focus*, november 2024, p. 25). In de landeninformatie wordt ook melding gemaakt van controleposten in grotere steden waar de inhoud van telefoons bekeken wordt (Denmark, DIS, Afghanistan, *Taliban's impact on the population*, juni 2022, p. 23). Er zijn ook taliban aanhangers online actief die bedreigende commentaren posten bij berichten van personen die kritiek uiten op de *de facto*-regering en ijveren voor vrouwenrechten. Er is evenwel geen sterk bewijs dat het om door de taliban gecoördineerde acties zou gaan. Er wordt ook melding gemaakt van twee Afghanen in Duitsland die online kritiek hadden geuit op de taliban en wiens families in Afghanistan door de taliban werden gearresteerd (EUAA, *Afghanistan Country Focus*, november 2024, p. 26, 45).

Wat betreft personen die Afghanistan verlieten, bestaat er een negatief beeld onder taliban-sympathisanten en sommige taliban-segmenten. Mensen die vertrekken worden gezien als mensen zonder islamitische waarden of op de vlucht voor zaken die zij hebben gedaan. De opperste leider van de taliban, Haibatullah Akhundzada, benadrukte het belang om Afghanen in Afghanistan te houden, waarbij hij aangeeft dat de "*geloofsethiek en denkwijze*" van Afghanen die Afghanistan verlaten in gevaar werden gebracht en dat zij worden gedwongen om schandalen tegen de islam en het islamitische systeem te verzinnen om asiel te krijgen (voetnoot 476, TOLONews, "*Fears, Needs of Fleeing Afghans Must Be Addressed: Akhundzada*", 8 december 2021 in EUAA, *Afghanistan targeting of individuals*, augustus 2022, p. 51). Er is evenwel sprake van een ambigue houding van de taliban tegenover terugkeerders. Zo lijken zij wel begrip op te brengen voor personen die Afghanistan om economische redenen verlieten, zoals de oude traditie van mannen van Pashtou-origine die gedurende een bepaalde periode in het buitenland werken. De taliban kijken echter anders naar leden van de elite – zoals voormalige overheidsmedewerkers, maar ook activisten, journalisten, intellectuelen, enzovoort – die worden beschouwd als corrupt of besmet en van wie wordt gesteld dat zij wortels in Afghanistan missen. Deze negatieve attitude strekt zich ook uit tot de algemene bevolking, die de voormalige overheid en elite corruptie verwijt. In het bijzonder in rurale Pashtou-gebieden wordt met argwaan gekeken naar personen die Afghanistan verlieten en naar de Verenigde Staten of Europa zijn gegaan (EUAA, *Afghanistan targeting of individuals*, augustus 2022, p. 50-51).

Desalniettemin hebben taliban-functionarissen herhaaldelijk Afghanen opgeroepen om naar Afghanistan terug te keren, onder wie voormalige politici, militaire en civiele leiders, universiteitsdocenten, zakenlieden en investeerders. Hoge taliban-functionarissen riepen voorts de duizenden Afghanen die na de overname waren gevlucht op om terug te keren, alsook alle Afghanen die in het buitenland wonen en voormalige tegenstanders van de taliban.

Uit de bijgebrachte landeninformatie blijkt dat voorts voornamelijk personen die in Iran, Pakistan en Turkije verbleven al dan niet vrijwillig zijn teruggekeerd naar Afghanistan en dat tot september 2025 zes miljoen Afghanen zijn gerepatrieerd vanuit Iran en Pakistan, waarbij zij materiële ondersteuning kregen om terug te keren naar hun regio van oorsprong (EUAA, *Afghanistan Country Focus*, januari 2026, p. 46 en 47). Vele terugkeerders komen toe in Afghanistan zonder middelen en sommigen hebben zelfs nog nooit een voet in Afghanistan gezet. Er wordt vastgesteld dat het voor vele Afghanen, mede gelet op de preciaire humanitaire situatie in het land, moeilijk is om te (her)integreren in Afghanistan wanneer zij er niet (meer) over een sociaal netwerk beschikken, dat hen kan helpen bij het vinden van werk. Terugkeerders zonder sociaal netwerk in Afghanistan worden soms als buitenlanders beschouwd, onder meer door het hebben van een ander accent, andere kleding en ander gedrag. Een aanpassing aan de nieuwe regels en normen onder het huidige talibanregime is nodig om stigmatisering te vermijden (EUAA, *Afghanistan Country Focus*, januari 2026, p. 48-49).

De bronnen geven aan dat heden nog niet veel personen uit het Westen zijn teruggekeerd en de informatie hierover blijft beperkt en anekdotisch. Volgens persberichten stuurde Frankrijk in maart 2023 één Afgaanse man en Duitsland in maart 2024 28 Afghanen gedwongen terug. In juli 2025 stuurde Duitsland nogmaals 81 Afghanen gedwongen terug. Oostenrijk stuurde in oktober 2025 een Afgaanse man terug. Het ging telkens om personen die criminele feiten hadden gepleegd. Volgens Der Spiegel werden deze personen opgesloten bij terugkeer maar na een week weer vrijgelaten, terwijl een aantal onder een vorm van huisarrest geplaatst

werden en ondervraagd werden. Volgens het Duitse Tagesschau hebben de *de facto*-autoriteiten van de terugkeer van Afghanen uit Europa in 2025 geprofiteerd om via video's te laten voorkomen dat zij terug welkom worden geheten in Afghanistan en wordt migratiemanagement aangegrepen om in de afwezigheid van diplomatieke erkenning relaties aan te knopen (EUAA, *Afghanistan Country Focus*, januari 2026, p. 50). Een prominent activist voor het recht op onderwijs voor meisjes werd begin 2023 gearresteerd na een bezoek aan Brussel waar hij diplomaten en EU-ambtenaren had ontmoet en werd vervolgens zeven maanden opgesloten (EUAA, *Afghanistan Country Focus*, november 2024, p. 44- 45).

Volgens het Algemeen Ambtsbericht is het, net omwille van de beperkte en anekdotische informatie hierover, onduidelijk of en welke eventuele problemen teruggekeerde Afghanen zouden kunnen krijgen en hoe zij behandeld zouden worden bij terugkeer naar Afghanistan (EUAA, *Afghanistan targeting of individuals*, augustus 2022, p. 53-55; Nederlands Ministerie van Buitenlandse Zaken, *Algemeen Ambtsbericht Afghanistan*, juni 2023, p. 148-149; CEDOCA, *COI Focus Afghanistan, Migratiebewegingen van Afghanen sinds de machtsovername door de Taliban*, 14 december 2023, p. 36).

Het rapport van het Zwitserse Staatssecretariat für Migration (SEM), *Focus Afghanistan. Return from abroad*, van 14 februari 2025 (waarnaar wordt verwezen in de EUAA, *Afghanistan Country Focus* van januari 2026) handelt specifiek over terugkeerders. Het rapport vermeldt dat in de luchthaven van Kabul, het 'Immigration Department', dat handelt onder het Ministerie van Binnenlandse zaken, verantwoordelijk is voor de grenscontroles in de luchthaven. Zij zijn ook verantwoordelijk voor andere checkpoints aan de grens. Op de luchthaven wordt een screening uitgevoerd van binnenkomende terugkeerders door de grenscontroleautoriteiten en de geheime dienst GDI van de *de facto*-regering. Een bron vermeldt dat personen die toekomen vanuit een westers land, bij binnenkomst meer vragen moeten beantwoorden dan andere reizigers, zeker als ze westerse kledij dragen. Een andere bron vermeldde dan weer dat het zeer regelmatig en zelfs dagelijks voorkomt dat personen toekomen uit westerse landen en dat dit niet tot problemen leidt met binnenkomstcontroles. Tijdens hun missie naar Kabul in november 2024, stelden onderzoekers van SEM vast dat de grenscontroles in de luchthaven van Kabul niet significant verschillen van deze in andere luchthavens. Stelselmatige interviews door personeel van de GDI komen niet voor. De Taliban of de GDI hebben lijsten en biometrische gegevens van vroegere overheidsmedewerkers in de veiligheidsdiensten. Zij kunnen deze personen dus identificeren bij controles (p. 17). Arrestaties vinden niet systematisch plaats. Volgens een bron is dit echter wel mogelijk als er een verband wordt vermoed met actieve verzetsgroepen zoals het 'National Resistance Front' (hierna: NRF) of het 'Afghanistan Freedom Front' (hierna: AFF). Ook voormalige medewerkers van de geheime dienst lopen naar verluidt een bijzonder risico. Bij mensen met een buitenlands paspoort wordt speciale aandacht besteed aan mogelijke spionnen en mensen die banden hebben met de organisatie 'Islamic State Khorasan Province' (hierna: ISKP).

De IOM is verantwoordelijk voor terugkeerders vanuit Turkije en interviewt hen systematisch. In 2022 werden nog eerder agressieve ondervragingen en onderzoek op de luchthaven gemeld ten aanzien van terugkeerders uit Turkije, maar nu is dit niet meer het geval, omdat deze terugkeerders uit Turkije nu veeleer beschouwd worden als "*poor guys*" of sukkelaars. Turkije deelt de passagierslijsten met de Afghaanse *de facto*-autoriteiten. In 2024 had slechts 2 % van de terugkeerders een paspoort. Verder reisde 97,5 % van hen met een tijdelijk reisdocument dat lijkt op een taskara, specifiek uitgereikt voor hun terugkeer (p. 17-18).

De enige informatie die beschikbaar is over de behandeling van terugkeerders uit een westers land, betreft de chartervlucht vanuit Duitsland in augustus 2024 met 28 veroordeelde criminelen. Deze gerepatrieerden werden oorspronkelijk vastgehouden in een gebouw bij de luchthaven. Daar werden ze geïnterviewd door de *de facto*-autoriteiten om hun identiteit na te gaan en daarna werden ze vrijgelaten. Hun familieleden moesten een verklaring ondertekenen dat deze personen geen misdaden meer zouden begaan. Het is niet gedocumenteerd of al deze personen zijn vrijgelaten. Volgens Der Spiegel zouden sommigen nog onder huisarrest staan. Enkel van hen getuigden later in Afghaanse media (p. 18).

De situatie na binnenkomst via de luchthaven van Kabul is de volgende. In 2021 is de IOM gestopt met het vrijwillig terugkeerprogramma vanuit Europese landen. In 2023 werd de ontvangstbalie in de luchthaven heropend. Deze wordt gezamenlijk bemand door de IOM en het Afghaanse Ministerie van Vluchtelingen en Repatriëringen. Specifiek voor terugkeerders uit Turkije is er financiële steun van de IOM. Volgens een bron moeten vele jonge mannen voor zichzelf zorgen eens ze de luchthaven verlaten (p. 28-29).

Er zijn geen bewijzen van arrestaties of mishandeling door de Taliban bij binnenkomst van terugkeerders via de luchthaven of via land. De SEM heeft tijdens zijn onderzoek geen bewijs gevonden van systematische vervolging of intimidatie van terugkeerders. Er wordt vanuit gegaan dat de bronnen die voor het SEM-rapport zijn geraadpleegd, dit anders wel zouden hebben gemeld. In plaats daarvan zijn de meeste bronnen het erover eens dat de Taliban terugkeerders over het algemeen goed behandelen en dat er geen sprake is van specifieke vervolging tegen hen uitsluitend omdat ze terugkeerders zijn. Niettemin zijn er aanwijzingen dat dergelijke aanvallen af en toe voorkomen of dat terugkeerders daar bang voor zijn. Er zijn wel indicaties dat vervolging of mishandeling kan voorkomen tegen personen die behoren tot een risicoprofiel en hun familieleden. Vervolging of mishandeling door de *de facto*-overheden wordt vooral gemeld in het geval van enkele risicogroepen, en zelfs dan niet systematisch: voormalige hoge ambtenaren en politici, voormalige veiligheidsstroepen, mensenrechtenactivisten (p. 35-36).

De *de facto*-overheden hebben over het algemeen weinig achtergrondinformatie over terugkerende personen. Ze zijn niet in staat om alle terugkeerders te volgen en te controleren (p. 37).

Sommige bronnen geven evenwel aan dat in de praktijk op dorpsniveau de plaatselijke leiders zullen weten wie is teruggekeerd (voetnoot 514: Denmark, DIS, Afghanistan, *Taliban's impact on the population*, juni 2022, p. 23 en 38 in EUAA, *Afghanistan targeting of individuals*, augustus 2022, p. 55). Het is voor de taliban in dorpen dan ook gemakkelijker om informatie in te winnen of te horen te krijgen over personen die zijn teruggekeerd (Nederlands Ministerie van Buitenlandse Zaken, *Algemeen Ambtsbericht Afghanistan*, juni 2023, p. 44).

Het Noorse Landinfo benadrukt dat de Afghaanse maatschappij zeer divers en complex is en dat er een grote variatie in houdingen en tal van lokale verschillen mogelijk zijn en er wordt aangenomen dat dit ook van toepassing is op de wijze waarop mensen die terugkeren uit het Westen worden gepercipieerd. Mogelijke reacties zullen, dus steeds afhankelijk zijn van het individuele profiel van de persoon die terugkeert, het netwerk dat deze persoon heeft in Afghanistan en de plaats in Afghanistan naar waar deze persoon terugkeert (CEDOCA, *COI Focus Afghanistan, Migratiebewegingen van Afghanen sinds de machtsovername door de Taliban*, 14 december 2023, p. 36).

Bronnen geven ook aan dat individuen die als “*verwesterd*” worden gezien, bedreigd kunnen worden door de taliban, hun familie of burens omdat ze worden gezien als “*verraders*” of “*ongelovigen*”. Een bron geeft aan dat personen die worden beschouwd als ‘beïnvloed’ door westerse waarden, met argwaan worden bekeken en door de taliban kunnen worden geïsoleerd, waarbij personen in verstedelijkte gebieden, middenveldactivisten, personen die een westerse opleiding hebben gevolgd of personen die een levensstijl hadden aangenomen die afwijkt van de plaatselijke gebruiken in het bijzonder worden genoemd (EUAA, *Afghanistan Country Focus*, januari 2026, p. 51).

De negatieve perceptie ten aanzien van terugkeerders kan tevens resulteren in stigmatisering, waarbij de terugkeerders met argwaan kunnen worden bekeken en wordt aangenomen dat zij een mislukking zijn of een misdrijf moeten hebben gepleegd, dan wel dat zij terugkeren met veel geld (EUAA, *Afghanistan targeting of individuals*, augustus 2022, p. 51; EUAA, *Afghanistan Country Focus*, januari 2026, p. 51). Stigmatisering is onder meer het gevolg van de kosten van emigratie, vaak betaald door de uitgebreide familie, hetgeen leidt tot onbetaalde schulden en vergaande economische gevolgen voor familieleden. Een bron vermeldt dat terugkeerders uit Europa vaak vermijden kenbaar te maken dat zij uit het Westen werden gerepatriëerd om stigmatisering te vermijden. Voorts wordt gesteld dat roddels zich snel verspreiden, waarbij een terugkeerder uit Europa vaak wordt verdacht ‘besmet’ te zijn met westerse waarden en ideeën, zijn eigen cultuur te zijn ‘verloren’ en verboden handelingen te hebben gesteld, zoals niet bidden, zich bekeren tot het christendom, alcohol drinken of omgaan met vrouwen (EUAA, *Afghanistan Country Focus*, januari 2026, p. 48-49). Stigmatisering, discriminatie of uitstoting kunnen echter slechts in uitzonderlijke gevallen worden beschouwd als vervolging of ernstige schade. Dit dient samen met andere individuele elementen te worden beoordeeld, waaronder de ernst en het systematische karakter ervan, evenals de vraag of er sprake is van een cumulatie aan gedragingen of maatregelen.

Uit objectieve landeninformatie blijkt heden niet dat in het algemeen kan worden gesteld dat voor elke Afghaan die terugkeert uit Europa louter omwille van zijn verblijf aldaar een gegronde vrees voor vervolging kan worden aangenomen. Wel kunnen volgende risicoprofielen kunnen worden aangeduid: (1) personen “*die de religieuze, morele en/of sociale normen hebben overschreden*”, dan wel hiervan worden beticht, ongeacht of deze handelingen of gedragingen plaatsvonden in Afghanistan, dan wel in het buitenland en; (2) personen die zijn beïnvloed door buitenlandse waarden of als zodanig worden gezien, ook wel benoemd als personen die “*verwesterd*” zijn, of als dusdanig worden gepercipieerd omwille van, bijvoorbeeld, hun activiteiten, gedrag, uiterlijk en geuite meningen, die kunnen worden gezien als niet-Afghaans of niet-islamitisch, waarbij dit tevens doelt op personen die terugkeren naar Afghanistan, na een verblijf in westerse landen.

Niet elke Afghaan die terugkeert uit Europa zal verwesterd zijn of een verwestering worden toegedicht. Het komt aan verzoeker toe concreet aan te tonen dat hij is verwesterd dan wel als verwesterd zal worden beschouwd of als een persoon die de religieuze, morele of sociale normen heeft overschreden. Beide risicoprofielen kunnen in een zekere mate met elkaar overlappen.

In het kader van een risicoanalyse van de redelijke mate van waarschijnlijkheid voor een verzoeker om bij terugkeer naar Afghanistan te worden blootgesteld aan vervolging omwille van (toegeschreven) verwestering/overschrijding van religieuze, morele of sociale normen dringt zich een individuele beoordeling op waarbij rekening moet worden gehouden met risicobepalende factoren zoals het geslacht, de leeftijd, het gebied van herkomst en de conservatieve omgeving, de duur van het verblijf in het Westen, de aard van de tewerkstelling van verzoeker, het gedrag van verzoeker, de zichtbaarheid van verzoeker en de zichtbaarheid van de normoverschrijding (ook voor normoverschrijdingen in het buitenland), enzovoort.

Voor personen die worden beticht van 'zina' kan evenwel worden aangenomen dat deze personen in het algemeen een gegronde vrees voor vervolging kunnen laten gelden.

In de *Country Guidance: Afghanistan* van de EUAA wordt gesteld dat vervolging van personen die onder deze profielen vallen in Afghanistan kan plaatsvinden omwille van een toegeschreven politieke of religieuze overtuiging of het behoren tot een specifieke sociale groep. De richtsnoeren van EUAA kunnen worden bijgetreden (EUAA, *Country Guidance: Afghanistan*, mei 2024, p. 57-61).

Waar verzoeker stelt dat de taliban hebben aangekondigd dat asielzoekers die na afwijzing in Europa zouden worden teruggestuurd naar Afghanistan zouden worden beticht en dat de rechtbank over hun lot zou beslissen, citeert hij uit een artikel – met vermelding van de weblink van dit artikel – van InfoMigrants *"Un porte-parole taliban affirme que les Afghans expulsés d'Europe seront 'traduits en justice'"* van 31 augustus 2021. Uit dit artikel blijkt dat deze verklaring van Zabiullah Mojahid geschiedde ten aanzien van de Oostenrijkse krant Kronen Zeitung. In dit artikel wordt eveneens de weblink opgenomen van het desbetreffende artikel uit de voormelde Oostenrijkse krant. Uit dit laatstgenoemde artikel blijkt dat de stelling dat de woordvoerder van de taliban, Zabiullah Mojahid, verteld heeft dat Afghanen bij hun terugkeer veroordeeld moeten worden, gebaseerd is op één passage in één interview in de Oostenrijkse krant Kronen Zeitung waaruit bezwaarlijk kan worden afgeleid dat in de praktijk en *in concreto* vervolging zou bestaan ten aanzien van alle terugkeerders. Bovendien dient te worden gewezen op de precieze inhoud van het gesprek en op de bijzondere context ervan, waarbij de journalist in het kader van een aantal gevallen van zware misdrijven waarbij in Oostenrijk verblijvende Afghanen betrokken waren, aan talibanwoordvoerder Zabiullah Mujahid de vraag stelde: *"Würde Ihre Regierung afghanische Staatsbürger, wenn sie in Deutschland und Österreich nicht asylberechtigt sind und vielleicht noch straffällig geworden sind, zurücknehmen?"* en deze antwoordt: *"Ja. Sie würden einem Gericht vorgestellt werden. Das Gericht muss entscheiden, wie es mit ihnen weitergeht."* (*"Zou uw regering Afghaanse staatsburgers, als zij in Duitsland en Oostenrijk geen recht hebben op asiel en mogelijks strafbare feiten hebben gepleegd, terugnemen?"* *"Ja, ze worden voor de rechtbank gebracht. De rechtbank moet beslissen hoe het met hen verder gaat."*) Dat met deze passage wordt verwezen naar elke Afghaanse terugkeerder, ook hij die geen criminele feiten heeft gepleegd, is allerminst duidelijk.

In zoverre verzoeker in het verzoekschrift verwijst naar algemene bronnen aangaande de vrees in geval van terugkeer naar Afghanistan, benadrukt de Raad dat het risico voor verzoeker *in concreto* aannemelijk moet worden gemaakt, waarbij van hem mag worden verwacht dat hij concrete, op zijn persoon betrokken elementen of feiten aanreikt waaruit zou blijken dat hij persoonlijk omwille van zijn profiel dreigt te worden geviséerd of vervolgd bij een terugkeer naar Afghanistan.

4.6.2.2. In de bestreden beslissing wordt betreffende de opgeworpen vrees voor vervolging door de taliban omwille van zijn verblijf in België, onder meer gesteld wat volgt:

"Of een Afghaan wordt beschouwd als verwesterd is afhankelijk van individuele elementen. Deze elementen dienen door de verzoeker te worden aangereikt. In uw geval haalt u geen concrete elementen aan waaruit zou blijken dat u, in geval van terugkeer, dusdanig negatief zou worden gepercipieerd dat er gewag kan worden gemaakt van vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie.

Zo moet worden vastgesteld dat u tot 21-jarige leeftijd in Afghanistan hebt verbleven, daar onderwijs heeft gevolgd, heeft gewerkt, al op jonge leeftijd in contact kwam met volwassenen (CGVS1, p. 3 en 4), waaruit kan worden afgeleid dat u in Afghanistan al een zekere maturiteit had en gevormd was naar de Afghaanse waarden en normen. Bovendien blijkt u afkomstig te zijn uit de provincie Pakhtia waar, volgens uw eigen verklaringen (CGVS1, p. 13) reeds sinds vele jaren sprake is van een grote talibanaanwezigheid. Er kan dan ook niet gesteld worden dat de vigerende religieuze en conservatieve normen en waarden u volledig onbekend zijn. Bovendien identificeert u zich in België nog steeds als een moslim (CGVS3, p. 24). Bijgevolg kan uw verblijf in Afghanistan waar u bent geboren en getogen niet los gezien worden van uw verblijf in België en dient besloten te worden dat u door uw jarenlange deelname aan de Afghaanse maatschappij bij uw vertrek uit Afghanistan al gevormd was naar de Afghaanse waarden en normen. Daarom kan niet worden aangenomen dat u, na een verblijf van vier jaar in België, totaal vervreemd zou zijn van de Afghaanse waarden en normen en zich deze niet meer eigen zou kunnen maken bij terugkeer. U heeft ook nog een netwerk in uw regio van herkomst, waarmee u nog in contact staat (CGVS3, p. 6), dat u kan bijstaan in geval van terugkeer en waarbij u zich desgevallend kan informeren naar de veranderingen in de heersende regels en normen binnen de huidige Afghaanse samenleving, zoals vormgegeven door de taliban.

U haalt aan dat u in België in een pizzeria werkt, de Franse taal leert, vrienden heeft gemaakt (CGVS3, p. 4), u haar en kleding op een bepaalde manier draagt en niet verplicht naar de moskee gaat (CGVS3, p. 24). Naast het feit dat u niet uw eigen leven kan leiden, haalt u geen andere voorbeelden aan (CGVS3, p. 24), waardoor u zich louter beperkt tot het poneren van enkele algemeenheden. Om uw verblijf in België te staven, legt u verschillende documenten neer (doc 21, 22, 23). Deze documenten getuigen louter van een goede integratie maar tonen geenszins aan dat u zich niet andermaal zou kunnen schikken naar de in Afghanistan vigerende normen en waarden. Dit blijkt verder uit uw verklaringen zich nog steeds als moslim te

zien en uit uw contacten in België, waarbij u in de pizzeria voor een Afghaanse man werkt (CGVS3, p. 24). Daar waar kan worden aangenomen dat u tijdens uw verblijf in België kennis heeft gemaakt met bepaalde westerse waarden en normen, toont u evenwel nergens concreet aan dat u deze waarden en normen ook daadwerkelijk geïnternaliseerd heeft, in die mate dat zij fundamenteel deel zijn gaan uitmaken van uw identiteit en morele integriteit en dat van u niet meer zou kunnen worden verwacht dat u er afstand van neemt teneinde zich aan te passen aan het in Afghanistan vigerende normen- en waardenpatroon, zoals vormgegeven door de taliban en de conservatieve geleidingen van de Afghaanse samenleving. Evenmin toont u in concreto aan dat u gedurende uw verblijf in België kenmerken of gedragingen heeft ontwikkeld die u moeilijk of nagenoeg onmogelijk zal kunnen veranderen of verbergen en waardoor u bij een terugkeer naar Afghanistan zal bestempeld worden als zijnde besmet door het Westen of anderszins de negatieve aandacht zou trekken van de Afghaanse gemeenschap in het algemeen of de taliban in het bijzonder.

Verder blijkt uit voorgaande vaststellingen dat u niet aannemelijk heeft gemaakt dat u voor uw komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van de taliban stond of dat u een specifiek profiel heeft dat het risico loopt door de taliban te worden vervolgd, waardoor er redelijkerwijze van uitgegaan kan worden dat de taliban u niet zal viseren bij een terugkeer naar uw land van herkomst.

Verzoeker slaagt er met zijn betoog niet in afbreuk te doen aan de motieven in de bestreden beslissing aangaande zijn vermeende verwestering die de Raad kan bijtreden.

4.6.2.3. Uit het verzoekschrift en verzoekers verklaringen kan ook niet worden afgeleid dat verzoeker bij terugkeer naar Afghanistan gezien zal worden als zijnde 'besmet' door de westerse waarden en als iemand die de sociale normen niet respecteert en dat hij daarom in die zin een risico loopt om vervolgd te worden bij een terugkeer naar Afghanistan, te meer, zoals in de bestreden beslissing gesteld wordt en door verzoeker niet uitdrukkelijk wordt betwist, hij "tot 21-jarige leeftijd in Afghanistan (heeft) verbleven, daar onderwijs heeft gevolgd, heeft gewerkt, al op jonge leeftijd in contact kwam met volwassenen (CGVS1, p. 3 en 4), waaruit kan worden afgeleid dat (hij) in Afghanistan al een zekere maturiteit had en gevormd was naar de Afghaanse waarden en normen", dat hij bovendien afkomstig blijkt te zijn uit de provincie Paktiya waar volgens zijn eigen verklaringen "reeds sinds vele jaren sprake is van een grote talibanaanwezigheid. Er kan dan ook niet gesteld worden dat de vigerende religieuze en conservatieve normen en waarden (hem) volledig onbekend zijn." en dat "(b)ijgevolg (...) (zijn) verblijf in Afghanistan waar (hij is) geboren en getogen niet los (kan) gezien worden van (zijn) verblijf in België en dient besloten te worden dat (hij) door (zijn) jarenlange deelname aan de Afghaanse maatschappij bij (zijn) vertrek uit Afghanistan al gevormd was naar de Afghaanse waarden en normen" en dat "(d)aarom kan niet worden aangenomen dat (hij), na een verblijf van vier jaar in België, totaal vervreemd zou zijn van de Afghaanse waarden en normen en zich deze niet meer eigen zou kunnen maken bij terugkeer."

Uit de loutere omstandigheid dat verzoeker inmiddels vijf jaar in België verblijft, kan niet worden afgeleid dat hij hierdoor dermate verwesterd is dat hij niet zou kunnen terugkeren naar en/of aarden in Afghanistan. De duur van zijn verblijf in België sinds 29 maart 2021, *in casu*, vijf jaar, is niet van die aard dat kan worden aangenomen dat verzoeker dermate is verankerd in de Belgische samenleving dat hij geen sterke voeling meer zou hebben met zijn land van herkomst en niet langer bekend zou zijn met de Afghaanse normen en waarden. Zodoende kan niet worden aangenomen dat verzoeker totaal vervreemd zou zijn van de Afghaanse waarden en normen en zich deze niet meer eigen zou kunnen maken bij terugkeer.

Hierbij wordt nog aangestipt dat verzoeker niet aantoont dat hij bij terugkeer niet meer kan rekenen op enig familiaal en sociaal netwerk in Afghanistan, daar hij eerder aangaf dat zijn moeder en zussen nog in Afghanistan verblijven (NPO3, p. 6) alsook zijn vrienden K., O. en J. (NPO3, p. 17). Daarenboven verklaarde verzoeker dat hij nog contact heeft met zijn familie (NPO3, p. 6) en zijn vriend K. (NPO3, p. 17) en bij wie hij zich desgevallend kan informeren omtrent de huidige geldende regels en normen. Volledigheidshalve kan nog opgemerkt worden dat verzoeker verklaarde soennitisch moslim te zijn (verklaring DVZ, nr. 9: NPO3, p. 24).

Verzoeker moet dan ook redelijkerwijze in staat worden geacht op de hoogte te zijn van de actueel heersende normen en waarden in Afghanistan en deze in acht te nemen.

Waar verzoeker in zijn verzoekschrift stelt dat hij volledig verwesterd is en enkel nog de westerse waarden deelt, beperkt hij zich voornamelijk tot een blote bewering.

Waar hij tracht het zich eigen maken van de westerse normen en waarden, te onderbouwen door te stellen dat hij in België volledig geïntegreerd is, door bij het CGVS te verklaren dat hij "*in een pizzeria werkt, de Franse taal leert, vrienden heeft gemaakt (CGVS3, p. 4), (hij) haar en kleding op een bepaalde manier draagt en niet verplicht naar de moskee gaat (CGVS3, p. 24).*" en verschillende documenten neer te leggen ("*originele documenten over (zijn) tewerkstelling en school in België en getuigenissen van vrienden en collega's*") en door ter terechtzitting enkele verklaringen in het Nederlands af te leggen en erop te duiden dat

hij werkt en Nederlands spreekt, wijst de Raad erop dat de voorgelegde stukken getuigen van de bereidheid en motivatie van verzoeker om te werken en de talen te leren, de tevredenheid over zijn inzet, collegialiteit en vaardigheden op de werkvloer en zijn persoonlijkheid en zijn deelname aan het sociale leven in België. De Raad wijst erop dat dit aantoonbaar dat verzoeker zich in zekere mate aanpast aan de omstandigheden van zijn verblijf alhier, doch dat dit, rekening houdend met het geheel aan informatie die zich in het rechtsplegingsdossier bevindt, niet van die aard is om te leiden tot de vaststelling dat verzoeker dient te vrezen voor vervolging wegens een terugkeer uit Europa en (een toegeschreven) verwestering. Verzoeker maakt immers niet *in concreto* aannemelijk dat hij omwille zijn job, taalkennis, zijn integratie en sociale contacten in Europa, bij terugkeer naar Afghanistan gezien zal worden als zijnde 'besmet' door de westerse waarden, noch als iemand die de sociale normen niet respecteert en dat hij in die zin een risico loopt om vervolgd te worden door de taliban, die hem zouden kunnen beschouwen als een persoon die waarden heeft ontwikkeld die vreemd zijn aan de door hen verdedigde waarden.

De door de verzoeker bij het CGVS voorgelegde stukken tonen niet aan dat hij dermate is verwesterd dat hij zich niet meer zou willen of kunnen schikken naar de in Afghanistan vigerende wetten, regels en gebruiken, dan wel dat hij als dusdanig zal worden gepercipieerd. Deze stukken tonen immers geenszins een daadwerkelijke verwestering aan, *i.e.* een internaliseren van westerse waarden en normen, noch kan zijn tewerkstelling, zijn kennis van de Nederlandse en Franse taal, zijn integratie en zijn sociale contacten op afdoende wijze een toegeschreven verwestering aannemelijk maken.

Waar verzoeker in heel algemene bewoordingen stelt dat integratie kan blijken uit verschillende factoren: de duur van het verblijf, het volgen van inburgeringstrajecten, het leren van de taal, deelname aan onderwijs of werk, het uitbouwen van een sociaal netwerk en de afwezigheid van banden met het herkomstland, laat hij opnieuw na de beweerde verwestering op enige concrete wijze aannemelijk te maken. Verzoeker maakt immers niet *in concreto* aannemelijk dat hij omwille zijn levensstijl in België, bij terugkeer naar Afghanistan gezien zal worden als zijnde 'besmet' door de westerse waarden, noch als iemand die de sociale normen niet respecteert en dat hij in die zin een risico loopt om vervolgd te worden door de taliban, die hem zouden kunnen beschouwen als een persoon die waarden heeft ontwikkeld die vreemd zijn aan de door hen verdedigde waarden. Verzoeker maakt evenmin, gelet op wat voorafgaat, aannemelijk dat hij een specifiek profiel heeft waardoor hij een groter risico zou lopen bij terugkeer, zoals in de door hem aangereikte informatie aangegeven

De Raad wijst erop dat een door louter tijdsverloop ontwikkelde westerse levensstijl in beginsel geen afdoende reden is om te worden erkend als vluchteling, tenzij verzoeker aannemelijk maakt dat deze levenswijze een uiting is van een religieuze of politieke overtuiging, dan wel als dusdanig kan worden gepercipieerd, of bijzonder belangrijk is voor hem en een wezenlijk bestanddeel vormt van zijn identiteit of zijn morele integriteit. Het komt aan verzoeker toe om dit aan te tonen, met name dat hij bepaalde concrete gebruiken of elementen van een levensstijl heeft aangenomen die deel uitmaakt van of dermate fundamenteel is voor zijn identiteit of morele integriteit dat er van hem niet mag worden verwacht dat hij afziet van dit gedrag of deze levenswijze opgeeft om een dreigende vervolging te ontlopen wegens niet-naleving van heersende regels en normen in Afghanistan. Verzoeker blijft daartoe evenwel in gebreke, zoals blijkt uit de motieven van de bestreden beslissing.

Verzoeker is niet in staat om *in concreto* aan te tonen dat in zijn hoofdte sprake is van aangenomen westerse waarden en normen waardoor hij bij terugkeer naar Afghanistan met een redelijke mate van waarschijnlijkheid door de traditionele Afghaanse maatschappij en de taliban zal worden gepercipieerd als niet-conformerend aan de aldaar heersende waarden en normen én omwille daarvan zal worden geëvalueerd/vervolgd.

Verzoeker geeft geen enkele duiding over de normen en waarden die hij dan wel zou hebben aangenomen waardoor hij bij terugkeer naar Afghanistan een risico op vervolging zou lopen in de zin van het Vluchtelingenverdrag. De uiteenzetting van verzoekers vermeende verwestering is te summier en te beperkt en mist bovendien de nodige verdere stoffering, onderbouwing, concretisering en uitwerking om enige (toegeschreven) verwestering aannemelijk te maken. Het komt hierbij niet aan de Raad om te gissen naar bepaalde gedragingen die verzoeker zich al dan niet zou hebben eigen gemaakt.

Uit de stukken van het administratief dossier blijken ook geen andere concrete elementen op grond waarvan zou kunnen worden besloten dat verzoeker zich door zijn verblijf van vijf jaar in België fundamentele westerse maatschappelijke normen en waarden heeft geïnternaliseerd die raken aan zijn identiteit en morele integriteit waardoor een vrees voor vervolging of het risico op het lijden van ernstige schade in zijn hoofdte zou kunnen worden vastgesteld.

In zoverre verzoeker wijst op de Nansen nota's van oktober 2021 en oktober 2022 en verweerders analyse en gebruik van de landeninformatie bekritiseert moet de Raad vaststellen dat verzoeker met de loutere

verwijzing naar voormelde nota's en zijn theoretisch betoog niet *in concreto* aanduidt welke verkeerde conclusies verweerder *in casu* zou hanteren of in welke mate de gemaakte analyse niet correct of actueel zou zijn met betrekking tot onderhavige zaak.

In zoverre verzoeker in zijn aanvullende nota wijst op het leven onder talibanbewind en citeert uit algemene landeninformatie over het regime van de taliban en de strikte interpretatie van de sharia en de moraliteitswet, stipt de Raad nog aan dat een vrees voor vervolging (of een reëel risico op het lijden van ernstige schade) *in concreto* moet worden aangetoond. Uit de landeninformatie in het rechtsplegingsdossier blijkt weliswaar dat er in Afghanistan een repressief regime van kracht is, waarbij de sharia wordt ingevoerd en geïmplementeerd en willekeurige aanhoudingen, ontvoeringen en moorden plaatsgrijpen, doch niet dat er sprake is van groepsvervolging waarbij alle Afghaanse mannen het slachtoffer worden van vervolging of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing door de taliban. Een individuele beoordeling blijft bijgevolg noodzakelijk. Uit het voorgaande is evenwel gebleken dat verzoeker niet concreet aantoont dat hij in de actuele stand van zaken in geval van terugkeer naar Afghanistan als verwesterd zal worden gepercipieerd, noch dat hij niet in staat zal zijn om zich aan te passen aan de heersende waarden en normen. Door in zijn verzoekschrift louter te verwijzen naar en te citeren uit algemene informatie zonder deze informatie op zijn persoonlijke situatie te betrekken, werpt verzoeker hier geen ander licht op en blijft hij in gebreke *in concreto* een vrees voor vervolging (of een reëel risico op het lijden van ernstige schade) aan te tonen.

Verder maakt verzoeker niet aannemelijk dat hij voor zijn vertrek uit Afghanistan reeds in die mate in het vizier is gekomen dat hij in de specifieke negatieve aandacht stond van de taliban, gelet op de ongeloofwaardigheid van zijn relaas (zie *supra*). Evenmin zijn er andere indicaties die daarop wijzen. Nu niet aannemelijk wordt gemaakt dat verzoeker Afghanistan verliet omwille van persoonlijke problemen met de taliban, zoals hierboven vastgesteld, blijkt niet dat hij bij terugkeer naar dit land omwille van een vooraf bestaand probleem met de taliban of zijn lokale gemeenschap een risico zou lopen om te worden gevisieerd door de taliban, laat staan dat zijn vertrek uit Afghanistan om die reden risicoverhogend of -verzwarend zou zijn. Daar geen geloof wordt gehecht aan verzoekers vluchtrelaas en de beweerde problemen met de taliban, kan niet worden aangenomen dat de taliban erg goed op de hoogte zullen zijn van verzoekers afwezigheid en terugkeer.

Evenmin brengt verzoeker enig concreet element aan waaruit zou blijken dat hij bij terugkeer naar Afghanistan alsnog in het vizier van de taliban zou komen. Uit wat voorafgaat blijkt dat verzoeker niet aannemelijk heeft gemaakt dat hij bij een terugkeer in het vizier van de taliban zal komen omwille van zijn voormalige tewerkstelling of die van zijn familieleden.

Er wordt voorts niet betwist dat Afghanen die uit Europa terugkeren naar Afghanistan door de taliban of de maatschappij met argwaan worden bekeken en kunnen worden geconfronteerd met stigmatisering, discriminatie of uitstoting. De Raad herhaalt dat individuen die als “*verwesterd*” worden gezien, bedreigd kunnen worden door de taliban, hun familie of burens omdat ze worden gezien als “*verraders*” of “*ongelovigen*”, dat personen die worden beschouwd als ‘beïnvloed’ door westerse waarden, met argwaan worden bekeken en door de taliban kunnen worden gevisieerd, waarbij personen in verstedelijkte gebieden, middenveldactivisten, personen die een westerse opleiding hebben gevolgd of personen die een levensstijl hadden aangenomen die afwijkt van de plaatselijke gebruiken in het bijzonder worden genoemd (EUAA, *Afghanistan Country Focus*, januari 2026, p. 51). De negatieve perceptie ten aanzien van terugkeerders kan tevens resulteren in stigmatisering, waarbij de terugkeerders met argwaan kunnen worden bekeken en wordt aangenomen dat zij een mislukking zijn of een misdrijf moeten hebben gepleegd, dan wel dat zij terugkeren met veel geld (EUAA, *Afghanistan targeting of individuals*, augustus 2022, p. 51; EUAA, *Afghanistan Country Focus*, januari 2026, p. 51). Stigmatisering is onder meer het gevolg van de kosten van emigratie, vaak betaald door de uitgebreide familie, hetgeen leidt tot onbetaalde schulden en vergaande economische gevolgen voor familieleden. Een bron vermeldt dat terugkeerders uit Europa vaak vermijden kenbaar te maken dat zij uit het Westen werden gerepatrieerd om stigmatisering te vermijden. Voorts wordt gesteld dat roddels zich snel verspreiden, waarbij een terugkeerder uit Europa vaak wordt verdacht ‘besmet’ te zijn met westerse waarden en ideeën, zijn eigen cultuur te zijn ‘verloren’ en verboden handelingen te hebben gesteld, zoals niet bidden, zich bekeren tot het christendom, alcohol drinken of omgaan met vrouwen (EUAA, *Afghanistan Country Focus*, januari 2026, p. 48-49). Stigmatisering, discriminatie of uitstoting kunnen echter slechts in uitzonderlijke gevallen worden beschouwd als vervolging of ernstige schade. Dit dient samen met andere individuele elementen te worden beoordeeld, waaronder de ernst en het systematische karakter ervan, evenals de vraag of er sprake is van een cumulatie aan gedragingen of maatregelen. Uit objectieve landeninformatie blijkt heden niet dat in het algemeen kan worden gesteld dat voor elke Afghaan die terugkeert uit Europa louter omwille van zijn verblijf aldaar een gegronde vrees voor vervolging kan worden aangenomen.

Verzoeker reikt echter in het kader van zijn beschermingsverzoek geen concrete elementen of aanwijzingen aan dat hij bij een eventuele terugkeer uit Europa door zijn familie of zijn lokale gemeenschap zou worden

verstoten, laat staan dat er in zijn hoofde sprake zou kunnen zijn van een uitzonderlijke situatie die kan worden gelijkgesteld met vervolging of ernstige schade. Hierbij dient te worden herhaald dat verzoeker nog steeds contacten onderhoudt met zijn in Afghanistan verblijvende familieleden.

Hierboven werd reeds gesteld dat uit de landeninformatie niet volgt dat voor elke Afghaan die terugkeert louter omwille van zijn verblijf in het buitenland een gegronde vrees voor vervolging kan worden aangenomen noch dat elke Afghaan louter omwille van zijn verblijf in Europa als verwesterd zal worden beschouwd of als een persoon die de religieuze, morele en sociale normen heeft overschreden. Verzoeker brengt geen concrete elementen aan waaruit het tegendeel kan blijken. Hij brengt ook geen concrete elementen bij waaruit blijkt dat hij bij een terugkeer naar Afghanistan als verwesterd zou worden gepercipieerd, laat staan dat hij *in concreto* aannemelijk zou maken dat hij daardoor dreigt te worden geviseerd, gestigmatiseerd en/of vervolgd. Gelet op wat voorafgaat brengt verzoeker in het kader van zijn verzoek geen concrete elementen bij waaruit blijkt dat hij bij terugkeer naar Afghanistan zou worden geviseerd omwille van zijn verblijf in Europa.

Waar verzoeker in zijn verzoekschrift, onder verwijzing naar de 'Nansen note 3-22', een betoog voert omtrent terugkeer en het gebrek aan informatie over de situatie van terugkeerders uit het Westen, alsook onder verwijzing naar het SEM-rapport stelt dat effectieve terugkeer tot nu toe nauwelijks is gebeurd, dat ook Afghanen tijdelijk terugkeren voor familiebezoek of zakelijke redenen, maar verweerder bezwaarlijk kan motiveren dat verzoeker geen risico loopt bij terugkeer na zijn verblijf in Europa gezien er vrijwel geen enkel geval is van terugkeer en er geen informatie voorhanden is aangaande hun situatie, wijst de Raad er vooreerst op dat dit betoog niet dienstig is nu noch de bestreden beslissing, noch dit arrest een beslissing tot terugkeer of verwijdering inhoudt.

De Raad wijst voorts op de uiteenzetting in punt 4.6.2.1. en meer specifiek naar de informatie uit het SEM-rapport van 14 februari 2025.

De thans beschikbare informatie in verband met terugkeer is voldoende en in de regel, voor iemand als verzoeker zonder specifiek profiel, niet problematisch.

Het loutere gegeven dat men zou weten van waar verzoeker exact terugkeert, doet verder geen afbreuk aan wat hierboven wordt uiteengezet, met name dat verzoeker geen daadwerkelijke, noch toegeschreven verwestering aannemelijk maakt, alsook dat niet blijkt dat hij in de specifieke negatieve aandacht zou staan van de taliban. Er blijkt uit de beschikbare algemene informatie niet dat elke Afghaan die langs een controlepost komt problemen zal ondervinden. De focus van de taliban ligt op het opsporen van tegenstanders of voormalige medewerkers van de veiligheidsdiensten. Verzoeker toont in de huidige stand van zaken echter niet aan, zoals blijkt uit wat voorafgaat, dat hij over een specifiek profiel beschikt waardoor hij persoonlijk zou worden geviseerd bij deze controleposten. Zoals hierboven uiteengezet, blijkt niet dat verzoeker voor zijn vertrek in het vizier stond van de taliban, noch zijn er concrete indicaties die erop wijzen dat hij bij terugkeer in hun vizier zou komen.

De algemene informatie waaruit zou blijken dat er niet zonder meer geloof kan worden gehecht aan de belofte van de taliban tot veilige terugkeer vanuit het Westen en de behandeling van personen die proberen te vertrekken en die terugkeren vermag, gelet op het gebrek aan concrete en op verzoekers persoon betrokken elementen, evenmin in hoofde van verzoeker een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade aan te tonen.

Daarnaast wijst de Raad ter volledigheid opnieuw naar het gestelde in punt 4.4. Verzoekers betoog inzake het gebrek aan onderzoek naar het risico omwille van (toegeschreven) verwestering en terugkeer uit het Westen en zijn kritiek op de beschikbare landeninformatie die wordt gehanteerd en die hij nog steeds onvoldoende acht, te meer gelet op het feit dat er sinds de machtsvername slechts enkele Afghanen gedwongen lijken te zijn teruggekeerd uit Europa, kan niet anders doen besluiten. De Raad wijst erop dat bij de bovenstaande beoordeling rekening werd gehouden met de uitdagingen waarmee verschillende organisaties worden geconfronteerd in hun bronnenonderzoek. Het volstaat echter niet dat verzoeker deze pijnpunten nogmaals benadrukt, zonder *in concreto* aan te tonen dat de gehanteerde landeninformatie incorrect of niet langer actueel zou zijn, dit onder verwijzing naar nieuwe of bijkomende bronnen.

Volledigheidshalve bemerkt de Raad nog dat waar verzoeker verwijst naar 's Raads rechtspraak in herinnering dient te worden gebracht dat rechterlijke beslissingen in de continentale rechtstraditie geen precedentswaarde hebben (RvS 21 mei 2013, nr. 223.525; RvS 16 juli 2010, nr. 5885 (c); RvS 18 december 2008, nr. 3679 (c)). Bovendien toont verzoeker niet *in concreto* aan dat de feitelijke elementen die aan de grondslag lagen van de vernoemde rechtspraak kunnen worden vergeleken met de feiten die onderhavige zaak kenmerken.

4.6.2.3. Aangezien hierboven werd vastgesteld dat niet kan worden aangenomen dat verzoeker is verwesterd of dat hij als dusdanig zal worden beschouwd, is de vraag of de door verzoeker aangehaalde vrees voor

vervolging omwille van een (toegeschreven) verwestering al dan niet verband houdt met het Vluchtelingenverdrag op grond van het behoren tot een welbepaalde sociale groep, godsdienst of politieke overtuiging, dan ook niet relevant noch dienstig.

Het voorgaande volstaat om te besluiten dat niet is voldaan aan de cumulatieve voorwaarden zoals bepaald in oud artikel 48/6, §4 van de Vreemdelingenwet (heden artikel 4, vijfde lid van de Verordening 2024/1347/EU).

Gelet op verzoekers individuele omstandigheden kan *in casu* niet worden aangenomen dat hij dient te vrezen voor vervolging of ernstige schade omwille van een terugkeer uit Europa en/of een (toegeschreven) verwestering en/of een (toegeschreven) overschrijding van religieuze, morele en/of sociale normen.

4.6.3. Betreffende de socio-economische en humanitaire situatie

4.6.3.1. Oud artikel 48/4, §2, b) van de Vreemdelingenwet vormt de omzetting van artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EG (daarna de richtlijn 2011/95/EU).

De Raad herhaalt dat artikel 15, b) van de Verordening 2024/1347/EU dezelfde materiële voorwaarden bevat om de subsidiaire beschermingsstatus te verkrijgen als artikel 15, b) van de richtlijn 2011/95/EU.

Het begrip 'ernstige schade' in dit artikel heeft betrekking "*op situaties waarin degene die om subsidiaire bescherming verzoekt, specifiek wordt blootgesteld aan het risico op een bepaald soort schade*", met name foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Voormeld artikel stemt in beginsel overeen met artikel 3 van het EVRM en moet dan ook worden geïnterpreteerd in het licht van de rechtspraak hierover van het EHRM (HvJ 17 februari 2009 (GK), C- 465/07, Elgafaji, pt. 28, 32).

Het Hof van Justitie heeft hierbij evenwel genuanceerd dat artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EG (heden artikel 15, b) van de Verordening 2024/1347/EU) niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM zoals uitgelegd door het EHRM.

Er moet voor de uitlegging van artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83, naast de doelstellingen van die richtlijn, ook rekening worden gehouden met een aantal elementen eigen aan de context van die bepaling.

Uit een samenlezing van de bewoordingen in voormelde richtlijn en de rechtspraak van het Hof van Justitie blijkt duidelijk dat de ernstige schade bedoeld in oud artikel 48/4, §2, b) van de Vreemdelingenwet moet voortvloeien uit gedragingen van derden, met name een opzettelijk handelen of nalaten door actoren vermeld in oud artikel 48/5, §1 van de Vreemdelingenwet (HvJ 18 december 2014 (GK), C-542/13, M'Bodj, pt. 35-36 en 40; HvJ 24 april 2018 (GK), C-353/16, M.P., pt. 51 en 57-58).

Verzoeker moet daarbij aannemelijk maken dat hij persoonlijk een risico op ernstige schade loopt, hetgeen in beginsel niet kan blijken uit een algemene situatie. De gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, vormen normaliter op zich geen individuele bedreiging die als ernstige schade kan worden aangemerkt (HvJ 18 december 2014 (GK), C- 542/13, M'Bodj, pt. 36; HvJ 4 oktober 2018, C-652/16, Ahmedbekova e.a., punt 49).

Uit wat voorafgaat volgt dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van oud artikel 48/4, §2, b) van de Vreemdelingenwet valt, tenzij er sprake is van een opzettelijk gedrag van een actor.

Zulk standpunt wordt ook ingenomen in de *Country Guidance: Afghanistan* van EUAA van mei 2024 (p. 101: "*Serious harm must take the form of conduct of an actor (Article 6 QD). In themselves, general poor socio-economic conditions are not considered to fall within the scope of inhuman or degrading treatment under Article 15(b) QD, unless there is intentional conduct of an actor.*").

Wanneer precaire socio-economische omstandigheden het resultaat zijn van een opzettelijk gedrag van een actor, dan kunnen deze omstandigheden aanleiding geven tot internationale bescherming na een individuele beoordeling, zoals uithuiszettingen of landroof. Verder kan ook niet worden uitgesloten dat bepaalde socio-economische omstandigheden het risico op vervolging of ernstige schade verhogen, bv. in het kader van een kindhuwelijk of handel in kinderen, waar de actor-vereiste eveneens is vervuld.

De kernvraag is of de huidige algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan overwegend voortvloeit uit opzettelijke gedragingen van derden, *in casu* de actoren vermeld in oud artikel 48/5, §1 van de Vreemdelingenwet, dan wel of deze situatie eerder het gevolg is van objectieve factoren,

zoals ontoereikende voorzieningen door een gebrek aan overheidsmiddelen, al dan niet in combinatie met natuurlijke fenomenen.

Na lezing van alle objectieve landeninformatie, aangeleverd door verweerder in de bestreden beslissing en zijn aanvullende nota en door verzoeker in zijn verzoekschrift, kan niet blijken dat de algemene preciaire socio-economische omstandigheden in Afghanistan overwegend voortvloeien uit de opzettelijke gedragingen van een actor of verschillende actoren, ook niet na de machtsovername door de taliban in augustus 2021.

De oorzaken van de preciaire socio-economische en humanitaire situatie blijken in Afghanistan in wezen multidimensionaal te zijn. De actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan is het gevolg van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en factoren.

Een aantal elementen waren reeds voor de machtsovername door de taliban aanwezig, zoals een gebrek aan overheidsmiddelen, de beperkte ontwikkeling van een socio-economisch beleid door de voormalige Afghaanse regering, beperkte privé-investeringen, beperkte buitenlandse handel, aanhoudende en ernstige droogteperioden, politieke instabiliteit en onveiligheid in de context van het aanhoudende gewapend conflict, gepaard met de gevolgen van de Covid-19 pandemie.

Na de machtsovername door de taliban, die door de internationale gemeenschap niet wordt erkend als een legitieme Afghaanse overheid, kwam de economie in vrije val. Er was er een (tijdelijke) opschorting van financiële steun en ontwikkelingshulp door buitenlandse donoren en internationale instellingen, een bevroering van de geldreserves van de Afghaanse centrale bank, de vlucht van gekwalificeerd personeel naar het buitenland, de gebrekkige toegang tot de arbeidsmarkt voor vrouwen en het stopzetten van privé-initiatieven door vrouwen. Dit leidde tot een liquiditeitscrisis, een ineenstorting van het bancaire systeem, disruptie van de buitenlandse handel, een devaluatie van de nationale munt, hoge voedselprijzen, verminderd inkomen en werkloosheid. Tegen deze achtergrond speelde verder de impact van het conflict in Oekraïne op de wereldhandel met verdere gevolgen voor de voedselzekerheid in Afghanistan. Tevens waren er moeilijkheden om fondsen naar en binnen Afghanistan over te maken. Ook zijn er milieumomstandigheden zoals de aanhoudende ernstige droogte en andere natuurrampen, zoals de overstromingen van 2022, die een aanzienlijke impact hebben op de socio-economische en humanitaire situatie. Tot slot heeft de Afghaanse economie in 2025 nieuwe klappen gekregen waaronder een aanzienlijke vermindering van Amerikaanse hulp en de massale toestroom van terugkeerders uit Pakistan en Iran (EUAA, *Afghanistan Country Focus*, januari 2026, p. 48). In april 2025 besloot de VS, voorheen de grootste donor, de financiering van bijna al zijn humanitaire programma's stop te zetten en andere donoren volgden dit voorbeeld. Het gevolg is dat honderden gezondheidscentra zijn gesloten, en dat USAID-programma's die miljoenen Afghanen ondersteunen met voedselvoorziening, spoedeisende gezondheidszorg en water, sanitaire voorzieningen en hygiëne zijn opgeschort. Daarnaast keerden in 2025 2,5 miljoen Afghanen terug vanuit Iran en Pakistan. Met als gevolg dat de reeds preciaire humanitaire situatie in Afghanistan verder onder druk wordt gezet. Het hoog aantal terugkeerders heeft onder meer de concurrentie op de arbeidsmarkt verscherpt en heeft de druk op de stedelijke huisvestingscrisis vergroot (EUAA, *Afghanistan Country Focus*, januari 2026, p. 81 en 85). De meeste terugkeerders komen aan zonder bezittingen en velen hebben nooit een voet in Afghanistan gezet omdat ze al generaties lang in het buitenland wonen (EUAA, *Afghanistan Country Focus*, januari 2026, p. 48). Omwille van de afwezigheid van een sociale welvaartstaat is het hebben van een sociaal netwerk bij terugkeer naar Afghanistan van vitaal belang voor de re-integratie en toegang tot werk voor terugkeerders (EUAA, *Afghanistan Country focus*, januari 2026, p. 48).

Hoewel het economisch beleid van de taliban voorlopig nog onduidelijk is, blijkt niet dat de taliban maatregelen zouden hebben getroffen om humanitaire bijstand te verhinderen of te blokkeren, waardoor internationale hulpinspanningen hebben kunnen verhinderen dat de situatie in Afghanistan escaleerde tot hongercatastrofe.

Er kan uit de landeninformatie aangebracht door verweerder en verzoeker niet worden afgeleid dat de huidige algemene preciaire socio-economische en humanitaire situatie overwegend worden veroorzaakt door gedragingen van de taliban of enige andere actor, laat staan worden veroorzaakt door het opzettelijk handelen of nalaten van de taliban of enige andere actor. Bijgevolg vallen de algemene socio-economische en humanitaire omstandigheden in Afghanistan op zich niet onder het toepassingsgebied van oud artikel 48/4, §2, b) van de Vreemdelingenwet.

4.6.4.2. Verzoeker brengt geen elementen aan die tot een andersluidende conclusie kunnen leiden.

4.6.4.3. De Raad onderstreept dat *in casu* uit niets blijkt dat verzoeker in deze context op specifieke en persoonlijke wijze zou (riskeren te) worden geviséerd of dat hij behoort tot een groep van geviseerde personen. Verzoeker laat na enigszins aan te tonen dat hij bij terugkeer naar Afghanistan door de taliban of enige andere actor op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke

behandeling, met name een situatie van extreme armoede waarbij hij niet zou kunnen voorzien in zijn elementaire levensbehoeften. Hij toont dit evenmin aan door te wijzen op de grove mensenrechtenschendingen door en het 'schrikbewind' van de Taliban, met inbegrip van een strikte en vergaande toepassing van de sharia, noch door te wijzen op een grotere kwetsbaarheid van personen die uit buitenland terugkeren naar Afghanistan.

Hierbij wordt nog volledigheidshalve aangestipt dat verzoeker niet aantoont dat hij bij terugkeer niet meer kan rekenen op enig familiaal en sociaal netwerk in Afghanistan daar hij eerder aangaf dat zijn moeder en zussen nog in Afghanistan verblijven (NPO3, p. 6) alsook zijn vrienden K., O. en J. (NPO3, p. 17). Daarenboven verklaarde verzoeker dat hij nog contact heeft met zijn familie (NPO3, p. 6) en zijn vriend K. (NPO3, p. 17).

4.6.4.4. Gelet op wat voorafgaat, concludeert de Raad dat het risico voor verzoeker om bij terugkeer naar Afghanistan terecht te komen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting, in deze stand van zaken niet valt onder het toepassingsgebied van oud artikel 48/4, §2, b) van de Vreemdelingenwet.

Het voorgaande neemt niet weg dat een terugkeer van verzoeker naar Afghanistan omwille van de huidige precaire socio-economische en humanitaire situatie aldaar nog steeds aanleiding kan geven tot een schending van artikel 3 van het EVRM.

Zulke mogelijke schending van artikel 3 van het EVRM valt *in casu* buiten de eigenheid van het huidige Belgische asielrecht, waar de oude artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet duidelijk omschreven voorwaarden voorzien voor de erkenning als vluchteling dan wel de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

4.6.5. Voorts dient te worden vastgesteld dat verzoeker geen andere concrete persoonlijke kenmerken en omstandigheden aantoont waaruit blijkt dat hij een reëel risico loopt op foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing. Hij maakte immers doorheen zijn opeenvolgende verklaringen geen gewag van andere persoonlijke problemen die hij de laatste jaren in Afghanistan zou hebben gekend. Het betoog van verzoeker en de door hem aangebrachte landeninformatie kan niet anders doen besluiten.

4.6.6. Voorgaande vaststellingen volstaan om te besluiten dat voor verzoeker geen gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Vluchtelingenverdrag en oud artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet in aanmerking kan worden genomen, noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van oud artikel 48/4, §2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

Een schending van voormelde bepalingen wordt niet aangetoond.

Volledigheidshalve wordt, gelet op hetgeen voorafgaat, opgemerkt dat verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 3, 1) en 5) *juncto* artikel 9 van de Verordening 2024/1347/EU of een risico op ernstige schade in de zin van artikel 3, 6) *juncto* artikel 15, a) en b) van de Verordening 2024/1347/EU aannemelijk maakt, daar de materiële voorwaarden om als vluchteling erkend te worden en ter verkrijging van de subsidiaire bescherming dezelfde gebleven zijn.

4.7. Beoordeling in het licht van oud artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet

4.7.1. Opdat aan verzoeker de subsidiaire beschermingsstatus overeenkomstig oud artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet kan worden toegekend, moet er sprake zijn van een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, als burger, als gevolg van willekeurig geweld – dit is geweld dat de personen zonder onderscheid raakt, met name zonder dat zij specifiek worden geviséerd – in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict. Deze wetsbepaling vormt de omzetting van artikel 15, c) van de richtlijn 2011/95/EU en is een bepaling waarvan de inhoud verschilt van die van artikel 3 van het EVRM en waarvan de uitlegging dan ook autonoom moet geschieden, maar met eerbiediging van de grondrechten zoals deze door het EVRM worden gewaarborgd (HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, pt. 28).

Volledigheidshalve wordt opgemerkt dat artikel 15, c) van de Verordening 2024/1347/EU dezelfde materiële voorwaarden bevat om de subsidiaire beschermingsstatus te verkrijgen als artikel 15, c) van de richtlijn 2011/95/EU waarvan oud artikel 48/4, §2, c) de omzetting is.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie, op basis van de door beide partijen bijgebrachte en geciteerde landeninformatie, blijkt dat de veiligheidssituatie in Afghanistan sinds augustus 2021 sterk is gewijzigd in vergelijking met de periode voordien, die gekenmerkt werd door een gewapende strijd tussen de

toenmalige overheid en de taliban. Het einde van deze strijd ging gepaard met een sterke afname van het conflict-gerelateerd geweld en met een sterke daling van het aantal burgerslachtoffers.

Hoewel de taliban het hele Afghaanse grondgebied controleren, bestaan er heden nog interne gewapende confrontaties in Afghanistan, enerzijds tussen de taliban en verzetsgroepen, zoals het NRF en de AFF en anderzijds tussen de taliban en ISKP. Het geweld dat actueel nog plaatsvindt, is voornamelijk doelgericht van aard, waarbij er ook sprake is van acties van de taliban tegen voornamelijk leden van het voormalige ANDSF alsook tegen bijvoorbeeld ex-overheidsmedewerkers, (vermeende) tegenstanders, activisten, journalisten en aanhangers van ISKP. Daarnaast hebben er gewapende confrontaties plaats tussen Afghanistan en Pakistan, voornamelijk langs grensgebieden.

Sinds de machtsvername door de taliban is het niveau van willekeurig geweld en het aantal burgerslachtoffers in Afghanistan significant gedaald. Het lagere niveau van willekeurig geweld dat zich doorzette in 2022 werd bevestigd door een verdere daling van het aantal veiligheidsincidenten in 2023, 2024 en 2025.

Een vergelijking van de ACLED-gegevens voor januari-november 2024 en dezelfde periode in 2025 toont een algemene daling aan van het geweldsniveau in Afghanistan. Zo daalde het aantal geweldsincidenten van 958 naar 684; het aantal "*battles*" daalde van 371 naar 222 en het aantal incidenten "*violence against civilians*" daalde van 493 naar 337. Daarentegen nam het aantal "*explosions/remote violence*" toe van 94 naar 125, hetgeen voornamelijk wordt veroorzaakt door Pakistaanse luchtbombardementen en een toegenomen activiteit van het AFF en NRF. In de periode van 1 december 2025 tot 20 maart 2026 registreerde ACLED 347 geweldsincidenten, waarvan 108 "*battles*", 156 "*explosions/remote violence*" en 83 "*violence against civilians*".

Volgens UCDP-data daalde het aantal burgerslachtoffers in 2025 (tot november) met 33%, van 426 naar 287 burgerdoden. Rawadari meldt eveneens een daling in burgerslachtoffers door explosies of zelfmoordaanslagen, met name 11 doden en 35 gewonden in de eerste helft van 2025, hetgeen een daling is van 33,3% (doden) en 50% (gewonden) vergeleken met dezelfde periodes in 2024 en 2023. Volgens ACLED kon 80% van de 467 incidenten "*violence against civilians*" tijdens de referentieperiode 1 oktober 2024 tot 30 november 2025, worden toegeschreven aan de *de facto*-autoriteiten, waarbij het gaat om arrestaties, het gebruik van excessief geweld, onder andere bij het bestrijden van criminaliteit, maar ook gevallen waarin de naleving van de sharia wordt afgedwongen, het viseren van medewerkers van de voormalige Afghaanse overheid en hun familieleden en van leden van verzetsgroepen. ACLED registreerde in de periode van 1 oktober 2024 tot 30 november 2025 het grootste aantal veiligheidsincidenten in de provincie Kabul, met voornamelijk acties van de veiligheidsdiensten tegen burgers en acties van verzetsbewegingen tegen de *de facto*-autoriteiten. De provincie Paktika kende in deze periode het hoogste aantal burgerslachtoffers (67), gevolgd door Kandahar (48) en Badakhshan (37). In de periode van 1 december 2025 tot 20 maart 2026 noteerde UCDP een aantal van 360 burgerdoden (EUAA, *Afghanistan Country Focus*, januari 2026, p. 52-70; EUAA, *COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments*, 27 maart 2026, p. 6-7).

In 2025 vormden het NRF en andere verzetsgroepen geen significante bedreiging voor de territoriale controle van de *de facto*-talibanautoriteiten. Voor de periode van 1 augustus 2024 tot 31 juli 2025, registreerde de Verenigde Naties 227 aanvallen door de verzetsgroepen en de periode van 1 mei tot 31 oktober 2025 werden er 38 bijkomende aanvallen geverifieerd. Het merendeel van de aanvallen van verzetsgroepen, in de vorm van "*battles*" en "*explosions/remote violence*", vond plaats in de provincies Kabul, Kunduz en Herat. Hoewel deze aanvallen zijn gericht tegen de *de facto*-veiligheidstroepen, blijkt tevens dat burgers hiervan het slachtoffer kunnen zijn. Bij incidenten waarin NRF of AFF betrokken waren, werden in de referentieperiode van 1 oktober 2023 tot 30 september 2024 twee burgerslachtoffers gerapporteerd. Voor de periode van 1 oktober 2024 tot 30 juni 2025 vermeldt UNAMA zes aanvallen uitgevoerd door verzetsgroepen waarbij 37 burgers gewond raakten en één burger werd gedood. UCDP registreerde vijf burgerdoden als gevolg van confrontaties tussen de *de facto*-veiligheidstroepen en verzetsgroepen binnen de referentieperiode van 1 oktober 2024 tot 30 november 2025. Hieruit kan worden besloten dat de Afghaanse verzetsgroepen op beperkte schaal blijven doorgaan met doelgerichte aanvallen op de *de facto*-autoriteiten, doch dat er in 2025 geen sprake was van een significante toename van deze aanvallen en/of het aantal burgerslachtoffer ten gevolge van deze aanvallen. In de periode van 1 december 2025 tot 20 maart 2026 waren er 33 burgerdoden te wijten aan incidenten waarbij onbekende of verzetsgroeperingen betrokken waren (EUAA, *Afghanistan Country Focus*, januari 2026, p. 56-58; EUAA, *COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments*, 27 maart 2026, p. 14-15).

ISKP daarentegen viseert zowel de *de facto*-autoriteiten, als burgerdoelwitten, zoals religieuze minderheden of bepaalde profielen. ISKP gebruikt tactieken, zoals zelfmoordaanslagen, berm bommen, magnetische bommen en "*targeted killings*". Na gerichte acties door de taliban wordt de operationele capaciteit van ISKP

als beperkter beschouwd en is er een significante daling van het aantal aan ISKP toegeschreven aanvallen. In 2025 vormde ISKP evenmin een significante bedreiging voor de territoriale controle van de *de facto*-talibanautoriteiten. In de referentieperiode van 1 oktober 2024 tot 30 november 2025 registreerde ACLED 13 aanvallen door de ISKP. Wat betreft de referentieperiode van 1 oktober 2024 tot 30 november 2025 veroorzaakten incidenten waarbij ISKP betrokken was 20 burgerdoden. In de periode van 1 december 2025 tot 20 maart 2026 vielen er zes burgerdoden in één aanslag van ISKP. Hoewel veel van de acties en aanslagen door ISKP gebeuren zonder rekening te houden met mogelijke “*collateral damage*” onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn en de impact ervan op burgers beperkt is (EUAA, *Afghanistan Country Focus*, januari 2026, p. 58-60; EUAA, *COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments*, 27 maart 2026, p. 14-15).

In 2025 vonden er confrontaties plaats tussen de *de facto*-autoriteiten en de Pakistaanse veiligheidsdiensten, die stellen dat zij hierbij de zogenaamde ‘Pakistaanse taliban’ (‘*Tehreek-e-Taliban*’ (hierna: TTP)) viseren. Zij beschuldigen de taliban ervan dat zij de TTP een onderdak bieden. Hierbij voert het Pakistaanse leger ook luchtaanvallen uit. De confrontaties vonden voornamelijk plaats langs de grens tussen Pakistan en Afghanistan. Ook de meeste luchtaanvallen vonden daar plaats, al vond er ook een luchtaanval op Kabul-stad plaats. De *de facto*-talibanautoriteiten hebben deze Pakistaanse aanvallen proberen te beantwoorden met vergeldingsacties gericht tegen Pakistaanse grensposten. De meest getroffen gebieden zijn de grensdistricten van de provincies Nangarhar, Kunar en Khost. Tijdens deze confrontaties met het Pakistaanse leger, en bij luchtaanvallen van deze laatste, vielen in de grensregio's tientallen burgerslachtoffers. In de periode volgend op de wapenstilstand van 19 oktober 2025, die in november werd bevestigd, werden nog sporadisch luchtaanvallen en clashes in de grensgebieden gerapporteerd.

Volgens VN-gegevens veroorzaakten gevechten tussen de Afghaanse *de facto*-autoriteiten en Pakistaanse veiligheidstroepen minstens 503 burgerslachtoffers in de periode van 10 tot 17 oktober 2025, waaronder 50 doden en 453 gewonden, voornamelijk door luchtbombardementen en grensoverschrijdende beschietingen. UNAMA registreerde voorlopig alleen al in het district Spin Boldak 17 burgerdoden en 346 gewonden. Volgens UCDP veroorzaakten incidenten waarbij Pakistan betrokken was in de referentieperiode van 1 oktober 2024 tot 30 november 2025 37 burgerdoden, waarvan 32 doden in Spin Boldak (provincie Kandahar).

Van grootschalige en langdurige gevechten met willekeurig geweld tegen burgers was in 2025 dan ook geen sprake (EUAA, *Afghanistan - Country Focus*, januari 2026, p. 60-63).

Vanaf eind februari 2026 voerde Pakistan opnieuw tal van grond- en luchtaanvallen uit op vermeende TTP doelwitten, waarbij ook burgerslachtoffers vielen. De Pakistaanse minister van defensie verklaarde een ‘open oorlog’ tegen Afghanistan. De volgende tien provincies, Kabul, Kandahar, Khost, Kunar, Laghman, Nangarhar, Nuristan, Parwan, Paktya en Paktika, werden getroffen door Pakistaanse luchtaanvallen, artillerievuur, mortier- en drone-aanvallen. Volgens UNOCHA was er in maart 2026 een intensifiëring en geografische uitbreiding van de vijandelijkheden waarbij grote stedelijke gebieden in toenemende mate werden getroffen, met een stijging van het aantal ontheemden.

In de periode van 1 december 2025 tot 20 maart 2026 noteerde ACLED het hoogste aantal veiligheidsincidenten in Nangarhar (49), Kunar (46) en Kabul (36), vooral bestaande uit “*explosions/remote violence*” in de context van het conflict met Pakistan. In totaal werden in deze periode door UCDP 360 burgerslachtoffers geregistreerd. Het hoogste aantal viel in de provincies Kabul (156, waarvan een aantal het gevolg waren van een luchtaanval op een drugrehabilitatiecentrum) en in de grensprovincies Nangarhar (37), Khost (33) en Kunar (26). Hierbij wordt aangestipt dat het om voorlopige gegevens gaat, gelet op het conflict met Pakistan en het gegeven dat het aantal geregistreerde burgerslachtoffers in deze periode nog zou kunnen stijgen.

De vijandelijkheden hebben impact gehad op de bewegingsvrijheid van humanitaire organisaties. In sommige provincies schorste WFP zijn voedselhulp. Ook burgerlijke infrastructuur, zoals ziekenhuizen en scholen, werden getroffen (EUAA, *COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments*, 27 maart 2026, p. 9-14).

De algemene daling van het geweld op het Afghaanse grondgebied heeft onder meer als gevolg dat de wegen significant veiliger zijn, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen. Na de machtsovername en het einde van het conflict is ontheemding ten gevolge van conflict of geweld vrijwel volledig gestopt. De ontheemding die momenteel nog plaatsvindt, is voornamelijk het gevolg van natuurrampen en, in een aantal grensprovincies, van het conflict met Pakistan. Ten gevolge van incidenten met het Pakistaanse leger raakten in 2025 in een aantal grensdistricten van de provincies Nangarhar en Kunar ongeveer 7.500 personen ontheemd; in het district Spin Boldak (Kandahar) zouden 20.000 families zijn ontheemd als gevolg van Pakistaanse luchtaanvallen (EUAA, *Afghanistan - Country Focus*, januari 2026, p. 71). In 2025 is het aantal terugkeerders uit Pakistan en Iran sterk toegenomen (EUAA, *Afghanistan - Country Focus*, januari 2026, p. 46). Eind februari zouden er volgens UNOCHA 16.400 families ontheemd zijn geraakt

door het conflict met Pakistan (EUAA, *COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments*, 27 maart 2026, p. 11-12).

Niettegenstaande er in Kabul luchtaanvallen hebben plaatsgevonden en er in een aantal grensprovincies langs de Durand lijn met Pakistan sprake is van clashes en luchtaanvallen, kan er geen gewag gemaakt worden van een situatie van open combat of van hevige, voortdurende of ononderbroken luchtaanvallen. De geografische omvang van het willekeurig geweld in het kader van het conflict met Pakistan blijft beperkt tot bepaalde delen van Afghanistan.

Om uit te maken of er sprake is van een ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van “willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict”, is het daarom van belang rekening te houden met de daadwerkelijke bestemming van de verzoeker in geval van terugkeer naar Afghanistan (HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, Elgafaji, pt. 40; HvJ 10 juni 2021, C-901/19, pt. 43).

Verzoeker verklaart afkomstig te zijn uit de provincie Paktiya.

In dit verband wordt rekening gehouden met het niveau van het geweld in de provincie Paktiya, het relatief beperkte aantal conflict-gerelateerde incidenten, de vrij lage intensiteit van deze incidenten, de doelwitten die Pakistan beoogt, de oppervlakte van het gebied dat getroffen wordt door willekeurig geweld zoals luchtaanvallen en clashes, het beperkte aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal in de betrokken provincie, de impact van dit geweld op het leven van de burgers, en de vaststelling dat er slechts in mindere mate sprake is van conflict-gerelateerde ontheemding, zoals dit alles blijkt uit de landeninformatie beschikbaar in het rechtsplegingsdossier.

De Raad oordeelt hierbij, in navolging van verweerder, dat de huidige situatie in de provincie Paktiya niet van die aard is dat een burger die naar deze provincie terugkeert, louter door zijn aanwezigheid aldaar, een reëel risico zou lopen te worden blootgesteld aan een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict in de zin van oud artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

Dit neemt niet weg dat in de provincie Paktiya willekeurig geweld plaatsvindt, maar niet op een hoog niveau, waardoor er een hogere mate aan persoonlijke omstandigheden vereist is om aan te nemen dat een burger, wanneer hij terugkeert naar Paktiya, een reëel risico zou lopen op een ernstige bedreiging van zijn leven of vrijheid.

4.7.2. Verzoeker brengt in zijn verzoekschrift geen informatie bij die een ander licht kan werpen op de voorgaande analyse en de geactualiseerde landeninformatie, zoals aangebracht door de commissaris-generaal op 21 mei 2026 neergelegde aanvullende nota.

Er wordt herhaald dat uit de beschikbare informatie blijkt dat sinds de machtsovername door de taliban het niveau van willekeurig geweld en het aantal burgerslachtoffers in Afghanistan significant is gedaald. Het lagere niveau van willekeurig geweld dat zich doorzette in 2022 werd bevestigd door een verdere daling van het aantal veiligheidsincidenten in 2023, 2024 en 2025. Waar verzoeker meent dat het aantal burgerslachtoffers sedert “eind vorig jaar tot begin dit jaar” gestegen is in vergelijking met dezelfde periode in 2021-2022 doet dit geen afbreuk aan de vaststelling dat het niveau van willekeurig geweld sinds de machtsovername van de taliban significant gedaald is en het geweld dat actueel nog plaatsvindt voornamelijk doelgericht van aard is.

Verzoeker betoogt *in fine* van zijn verzoekschrift dat er geen rekening werd gehouden met de alsmaar groeiende dreiging van de ISKP. Hij is van oordeel dat zij zich “wijdverspreid” in Afghanistan bevindt en dat de taliban er niet in slagen de invloed van deze brutale groepering in te perken.

De Raad herhaalt dat ISKP zowel de *de facto*-autoriteiten, als burgerdoelwitten, zoals religieuze minderheden of bepaalde profielen viseert, dat na gerichte acties door de taliban de operationele capaciteit van ISKP als beperkter wordt beschouwd en er een significante daling is van het aantal aan ISKP toegeschreven aanvallen. In 2025 vormde ISKP evenmin een significante bedreiging voor de territoriale controle van de *de facto*-talibanautoriteiten. Hoewel veel van de acties en aanslagen door ISKP gebeuren zonder rekening te houden met mogelijke “collateral damage” onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn en de impact ervan op burgers beperkt is (EUAA, *Afghanistan Country Focus*, januari 2026, p. 58-60). Het blijkt niet en verzoeker maakt ook niet aannemelijk dat hij behoort tot door ISKP geviseerde personen of groeperingen.

4.7.3. Waar verzoeker een betoog voert over het gebrek aan (betrouwbare) informatie om een analyse over de veiligheidssituatie in Afghanistan te kunnen maken, wijst de Raad aldus op wat hieromtrent wordt gesteld in punt 4.4.

4.7.4. De Raad merkt op dat verzoeker door de loutere verwijzing naar algemene informatie geen persoonlijke omstandigheden aantoont die voor hem het risico op ernstige schade in de zin van oud artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet verhogen.

Hij toont dit evenmin aan door algemeen te stellen dat de omstandigheden in Afghanistan de kwetsbaarheid van personen die terugkeren uit het buitenland vergroten in het bijzonder indien hun achtergrond hen in een risicocategorie plaatst.

De Raad herhaalt dat uit de pertinente motieven van de bestreden beslissing, zoals weergegeven in punt 4.6.1.2., blijkt dat verzoeker niet aannemelijk heeft weten te maken dat hij persoonlijk geviséerd werd door de taliban omwille van zijn rol als vaccinateur alsook niet dat hij in het vizier van de taliban komt omwille van de voormalige tewerkstelling. Voorts blijkt uit deze motieven ook dat verzoeker het profiel van zijn familieleden niet aannemelijk heeft weten te maken, minstens dat hij niet aantoont als familielid een risico te lopen omwille van deze profielen, dat geen geloof kan gehecht worden aan de vervolgingsfeiten en dat zijn asielrelaas ongeloofwaardig werd bevonden. Er blijkt aldus niet dat hij een persoon is die omwille van een bepaald profiel bij terugkeer naar Afghanistan een verhoogd risico heeft om slachtoffer te worden van geweld.

Er dient te worden opgemerkt dat verzoeker geen persoonlijke omstandigheden aantoont die voor hem het risico op ernstige schade in de zin van oud artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet verhogen.

Evenmin beschikt de Raad over elementen die erop wijzen dat er in zijn hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat hij een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

4.7.5. Gelet op het voormelde toont verzoeker niet aan dat in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar Afghanistan een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van oud artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

Volledigheidshalve wordt aldus opgemerkt dat verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 3, 1) en 5) *juncto* artikel 9 van de Verordening 2024/1347/EU of een risico op ernstige schade in de zin van artikel 3, 6) *juncto* artikel 15 van de Verordening 2024/1347/EU aannemelijk maakt.

4.8. Het betoog van verzoeker in zijn verzoekschrift doet aan het voorgaande niets af. De Raad herhaalt dat verzoeker geen informatie bij die een ander licht kan werpen op de voorgaande analyses en de geactualiseerde landeninformatie, zoals aangebracht door de commissaris-generaal in de op 21 mei 2026 neergelegde aanvullende nota. Ter volledigheid stelt de Raad vast dat een deel van de informatie waarnaar verzoeker verwijst betrekking heeft op de situatie van meisjes en vrouwen, en betreft dan ook vanzelfsprekend niet verzoeker.

4.9. Bovenstaande vaststellingen volstaan om te besluiten dat verzoeker niet als vluchteling kan worden erkend in de zin van oud artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch in aanmerking komt voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van oud artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Volledigheidshalve wordt aldus opgemerkt dat verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 3, 1) en 5) *juncto* artikel 9 van de Verordening 2024/1347/EU of een risico op ernstige schade in de zin van artikel 3, 6) *juncto* artikel 15 van de Verordening 2024/1347/EU aannemelijk maakt.

4.10. Uit het voorgaande blijkt dat verzoeker niet aannemelijk maakt dat de adjunct-commissaris op basis van een niet correcte feitenvinding of op kennelijk onredelijke wijze tot de bestreden beslissing is gekomen. De schending van de materiële motiveringsplicht kan niet worden aangenomen.

Een schending van het redelijkheidsbeginsel kan niet worden aangenomen, aangezien de bestreden beslissing niet in kennelijke wanverhouding staat tot de motieven waarop deze is gebaseerd. De motieven zijn deugdelijk en vinden steun in het administratief dossier.

4.11. Waar verzoeker de schending van artikel 3 van het EVRM zou aanvoeren, moet beklemd worden dat *in casu* het onderzoek wordt beperkt tot de nood aan internationale bescherming in de zin van de oude artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Een bijkomend onderzoek naar een eventuele schending van artikel 3 van het EVRM is niet aan de orde.

Waar verzoeker betoogt dat integratie-elementen ook een rol spelen in de bredere beoordeling van de evenredigheid bij verwijderingsmaatregelen, dat een terugkeer naar Afghanistan niet alleen kan leiden tot

een schending van het non-refoulementbeginsel, maar ook van artikel 8 van het EVRM, wijst de Raad erop dat dit betoog niet dienstig is nu noch de bestreden beslissing, noch dit arrest een beslissing tot terugkeer of verwijdering inhoudt.

4.12. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te steunen op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker op het CGVS uitvoerig werd gehoord. De Raad herhaalt dat verzoeker tijdens zijn persoonlijke onderhoud de mogelijkheid kreeg zijn vluchtmotieven uiteen te zetten en zijn argumenten kracht bij te zetten, hij kon nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en hij heeft zich laten bijstaan door een advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Pashtou machtig is. De Raad stelt verder vast dat de adjunct-commissaris zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het land van herkomst en op alle dienstige stukken. Een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel wordt dan ook niet aannemelijk gemaakt.

4.13. De uiteenzetting van verzoeker laat ook niet toe de schending van enig ander, niet nader omschreven, beginsel van behoorlijk bestuur vast te stellen.

4.14. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoeker heeft evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissing zou kleven. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal.

De overige aangevoerde schendingen kunnen hier, gelet op het voorgaande, dan ook evenmin leiden tot een vernietiging van de bestreden beslissing.

5. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 3

De kosten van het beroep, begroot op 251 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drieëntwintig juli tweeduizend zesentwintig door:

N. VERMANDER,	wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,
K. VERHEYDEN,	griffier.

De griffier,	De voorzitter,
--------------	----------------

K. VERHEYDEN

N. VERMANDER